NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

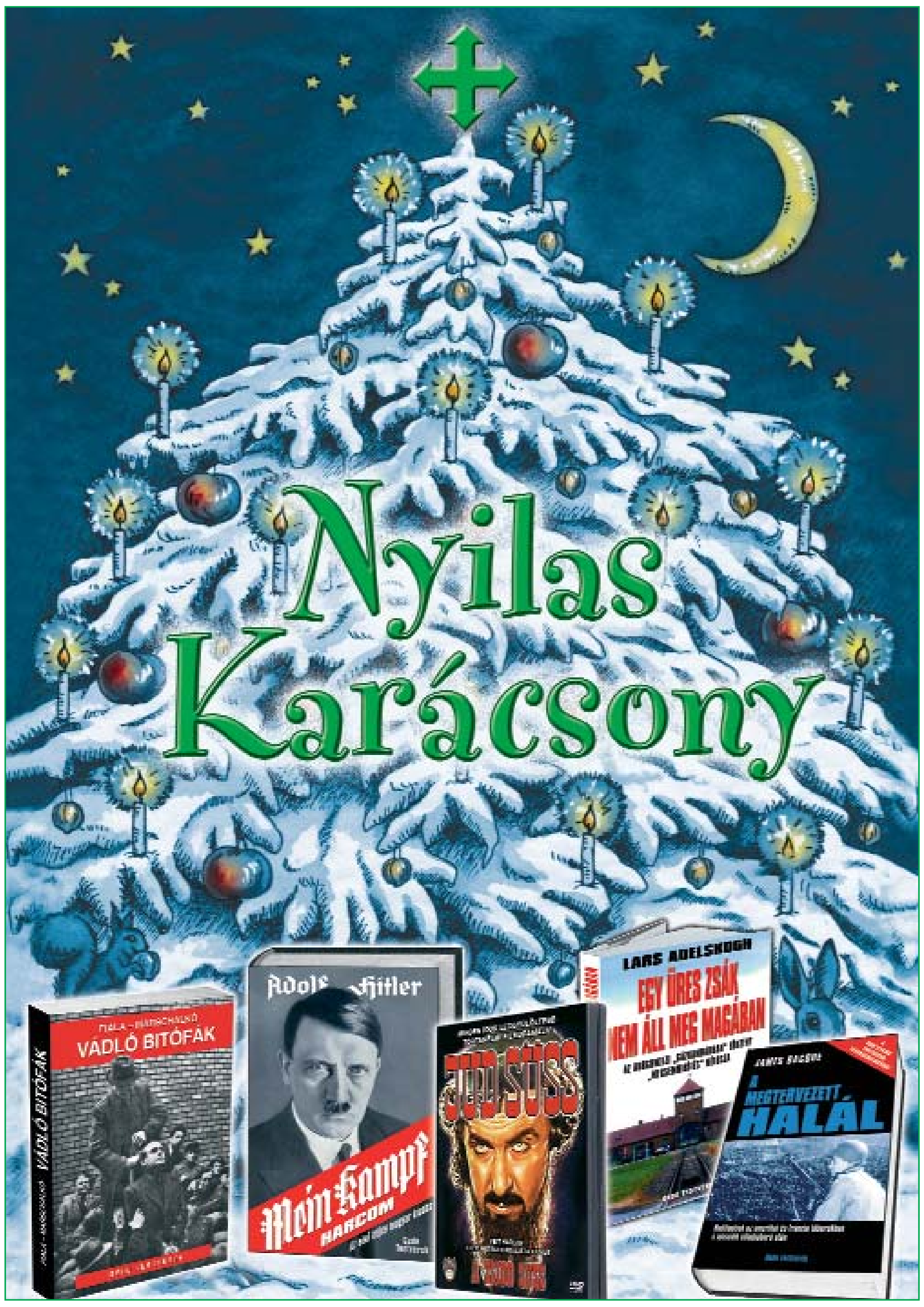

48. ÉVFOLYAM 12. SZÁM | 2009. DECEMBER | ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

KARÁCSONYI CSILLAG

Karácsony van. A Szeretet világrajövetelének, annak a napnak az ünnepe, amikor az *Úristen* egy jászolban fekvő kisded alakját véve magára, testet öltött az emberek között. Angyalok énekeltek ezen az éjszakán békességről a jóakaratú emberek számára. Az őket hallgató és őket látó pásztorok örömrepesve szaladtak oda, ahol megtalálták a földre szállt Igét. *Mennyi fényesség, mennyi boldogság, mennyi reménység lehetett itt akkor ezen az első karácsonyestén, ami* több, mint 2000 esztendő után, annyira sötétnek, annyira szomorúnak és kilátástalannak tűnik. Mert hitünk lassan elkopik és a betlehemi éjszaka tündöklő fényességének emléke abban az arányban halványodik el bennünk, ahogyan gyermekkorunk távolodik el tőlünk.

De nem igaz, hogy lelkünk elfáradt volna, hogy szívünkben elkopott volna a szeretet, hogy tetterőnk elernyedne. Az sem igaz, hogy magyarságunk színtelenné válna bennünk, csak nehéz a Karácsonyt így elviselni ennyi sötétségben. *Ahogyan reménykedtünk a dómokat, városokat, templomokat építő Európában,* bizakodtunk az európai szolidaritásban, hogy egyszer majd talán mégis győznek ezek a valamikor számunkra oly csodálatos fogalmak.

És azután, ahogyan múltak az évek, ahogyan mindig csonkig égtek karácsonyfáinkon a picinyke gyertyák, úgy fogytak reményeink és úgy égett csonkig bennünk a hit az európai közös gondolatban és kölcsönös segítségnyújtásban. És ha mégis volt bennünk egy picinyke remény, még ha fel is lobbant olykor lelkünk mélyén egy-egy pislákoló karácsonyi gyertya utolsó sugara, akkor *1956-ban a magyarság egyik leghősibb és legvéresebb, szomorú december hónapjában ez az utolsó fény is kialudt.* Szétlőtt városok, egy elpusztított ország, több millió szabad Karácsonyra váró fiatal magyar lélek és a messzi Ázsiába elhurcoltak szomorú serege volt az a karácsonyi ajándék, amit Európától, Amerikától és a szabad világtól kaptunk. De Európa a 1956. évi fénytelen Karácsonyán nemcsak Magyarországot, hanem önmagát is elárulta, akárhogyan is lobognak a fények a „szabad világ” ünneplő fáin. *1956 októberének és novemberének a hősei pedig még egyszer felemelték az európai szabadságot jelentő tiszta fehér zászlót és a legnagyobb valamivel, fiatal virágzó életükkel próbálták megvédeni annak tisztaságát.*

Álmokat szőttünk a jövőről, a szabadságról, az európai közös munkáról és arról, hogy milyen szép lesz egyszer Ázsiának ez a kicsiny félszigete, ha eltávolítjuk az európai végéről a Rajna és a Szajna termékeny völgyére leselkedő komor Ázsiát. Szőttünk reményeket és közben ezért életünket áldoztuk és a szabadságunkat adtuk oda nemcsak tulajdon hazánkért, hanem Európáért is. A Duna-Tisza közén élő magyarság tisztességesen és becsületesen már megtette a maga kötelességét, hogy Európa továbbra is Európa maradjon…

Lenin már 1909-ben könyvet írt a munkáspártnak az egyházhoz való viszonyáról és már abban kifejtette, hogy a bolsevista pártnak a vallási eszmék maradéktalan kiirtásáig harcolni kell az egyház ellen, mert a „vallási hit nem más, mint ópium a nép számára”.

Magyarországon a szovjet katonai megszállás után a vallásellenes propaganda gyorsan lendületbe jött. A kommunista kormányok minden rendőri és politikai, valamint propaganda-hadjáratai hosszú időn keresztül eredmény nélkül maradtak, mert a papok az országban egy emberként vezetőjükhöz és esküjükhöz, hivatásukhoz hívek maradtak. A kommunisták valószínűleg rájöttek arra, hogy az egyházzal sokkal jobb jóban lenni. Ezért részben titkos, részben tudott tárgyalások indultak meg a Vatikán s a keleti kommunista államok kormányai között, az Egyház és az Állam viszonyának rendezésére. A hívő keresztény számára talán eretnekségszámba mennek az ilyen és hasonló gondolatok. *Hiszen a kereszténységnek a tanítás szerint öröknek és elmúlhatatlannak kell lennie, az Egyház pedig kőszikla, amelyen a pokol kapui sem vesznek erőt. Ismeretes, hogy az 1974. év előtti Karácsonyon elhangzott szózat békét hirdetett. De csak a jóakaratú embereknek! Nem pedig a gyilkosoknak! És nem a világ által adott békét! Az Evangélium nemcsak békét hirdet, mondta Mindszenty bíboros, hanem igazságot és igazságosságot is. „Ha a béke nem párosul igazsággal, akkor bomlasztó tényezővé válik.* S éppen ennek lettünk tanúi, mint a Pax Sovietica szomorú és szenvedő alanyai.”

Vallásellenes átképző tanfolyamok, népfőiskolák, kiállítások és múzeumok nyílnak. Hitellenes újságok, folyóiratok, röpiratok és könyvek hatalmas példányszámokban jelennek meg. Ingyen osztják szét azokat a tömegek között. Az iskolákban és nevelőintézetekben az ateista elvek szerint folyik a tanítás. Ezt a kíméletlen vallásellenes hadjáratot *Mindszenty bíboros,* aki kezdettől éber figyelemmel kísérte azt, az egyik könyvében így jellemezte: *„Ilyen erővel sohasem lépett még küzdelembe a pokol. Öt és félmillió istentelen és a hivatalosan istentelen birodalom harcol egységesen megállás nélkül, izzóan gyűlölködő akarattal Isten, vallás, egyház ellen, az iskola, a rádió, a sajtó, irodalom, színpadművészet, dobogó, falragasz, képek, karikatúrák, rajzok, templomrombolások és szentségtelenítések révén.”*

A legválságosabb helyzet Lengyelországban és Magyarországon alakult ki. Az egyikben a *„vasbíboros”*, a másikban *Mindszenty hercegprímás* védte a vallásszabadságot a mindent megváltoztatni akaró, ▶

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS EGY BOLDOGABB MAGYAR ÚJÉVET KÍVÁNUNK!

▶ a vallásszabadságot pedig megszüntetni akaró kommunista vezetőkkel szemben. A papok, püspökök, sőt a bíborosok is inkább vállalták a meghurcoltatást, a mártíromságot, mint azt, hogy alávessék magukat a kommunisták uralmának. A kommunista kormányok minden rendőri és politikai hatalom birtokában, óriási propagandahadjáratuk ellenére eredmény nélkül maradtak, mert a papok egy emberként álltak vezetőjük mögött, hívek maradtak esküjükhöz, hivatásukhoz. *Magyarország a páratlanul álló 56-os nemzeti felkeléssel véresen bebizonyította, hogy nem kér a kommunizmusból.*

Mindszenty József bíboros, esztergomi érsek volt Magyarországnak anyagiakban legszegényebb prímása. A vagyonát elvették. Azt a havi járandóságot pedig, amelyet a kormány az elvett egyházi birtok fejében a Püspöki Kar tagjainak folyósított, nem vette föl. A függetlenségét féltette tőle. Ahogyan az anyagiakban szegény *Mindszenty* az utolsó fillérével is a bajban lévő magyar testvéreit és anyagi gondokkal küszködő intézményeit segítette, a szellemiekben és erkölcsiekben dúsgazdag vértanú prímás ugyanolyan bőkezűséggel bocsátotta istenadta képességeinek teljességét magyar hazája és keresztény népe rendelkezésére.

Nemcsak meghirdette, de a szovjet megszállókkal és azoknak magyarországi csatlósaival folytatott bátor és semmi áldozattól vissza nem riadó harcában napról-napra meg is valósította a legszebb és legnagyobb magyar programot: „Állok *Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességet rója rám a nagyvilágon legárvább népem történelmi szolgálata.* Nemzetem szenvedése mellett a magam sorsa nem fontos."

1948. december 26-án a kommunisták letartóztatták és a gondosan előkészített kirakatper letárgyalása után Mindszenty Józsefet, Magyarország hercegprímását életfogytiglani szabadságvesztésre ítélte Rákosi Mátyás. Hosszú éveket töltött a Kőbányai úti Gyűjtőfogház emberhez nem méltó cellájában. Nem sokkal az októberi magyar forradalom és szabadságharc előtt vidékre vitték, ahonnan a szabadságharcosokhoz átállt katonák vitték fel a forradalom lázában égő fővárosba. Amikor a szovjet tankok november 4-én bevonultak Budapestre és eltaposták a szabadságot, akkor a hercegprímás az amerikai követségen keresett menedéket, amely attól a pillanattól kezdve nemcsak a magyar katolicizmus, de az egész világkereszténység jelképe lett. *Mindszenty Józsefből* zászló, a kereszténység zászlaja lett az egész világ számára. Nem keresett soha középutat az ateista bolsevizmus felé, mert tudta, hogy a kommunista politika és stratégia csak igent vagy nemet ismeri. Ami ezen túl vagy innen van, az csak csalétek és előbb-utóbb elvész az, aki azt hiszi, hogy nyugodtan alhat éjjel, mert délután már kiegyezett a Kreml uraival. A judeo-bolsevizmus minden eszközt felhasznált arra, hogy az egyházat térdre kényszerítse és a saját politikájának az eszközévé tegye. A propagandától, korlátozástól, letartóztatástól, kirakatperektől, kivégzésektől a belső bomlasztásig minden eszközt igénybe vett.

A hercegprímás 15 esztendőt töltött az ávós kopóktól őrzött amerikai követségen. Amikor személye már kezdett kellemetlen lenni a kommunista rendszernek, akkor különböző ajánlatokkal próbálták megkörnyékezni. Kegyelmi kérvény aláírására akarták rávenni, amnesztiát ígértek és szabad elvonulást Nyugatra. *Mindszenty azonban mindent visszautasított.* 1971-ben mint a pápa megbízottja *Casaroli bíboros több ízben tárgyalt a magyar kormánnyal, ennek eredményeként Mindszenty hercegprímás pápai parancsra elhagyta a követség épületét* és először Rómába, majd Bécsbe ment. Bejárta az egész világot és mindenfelé, ahol járt, nemcsak az ott élő magyarok, de angolok, németek, dél-afrikaiak is olyan szeretettel fogadták, ami csak annak jár, aki bátor magatartásával és következetességével kiérdemelte azt.

Ilyen előzmények után jött a hír, hogy a Montini bankárcsaládból származó VI. Pál pápa ígérete ellenére is *megfosztotta Hercegprímásunkat* tisztétől. A pápai határozat óriási visszhangot keltett az egész világon. Mindszenty József neve már nemcsak magyar, hanem világviszonylatban is egyet jelent a kereszténység fogalmával és azzal a maradék erővel, amely még fel meri venni a harcot a kereszténység legnagyobb ellenségével, a bolsevizmussal szemben.

Casaroli bíboros tárgyalt és a tárgyalás után kofferjében a hamis ígéretek egész halmazával utazik vissza Rómába, hol a kereszténység árulói azt hiszik, hogy jócselekedetet hajtottak végre. *Mindszenty* jogfosztásával egyidejűleg jelent meg a budapesti rendelet, amely szigorú büntetéssel sújtja azokat a párttagokat, akik bármi néven nevezendő egyházi szertartáson részt vesznek. A pápai határozat megmozgatta az egész magyar emigrációt. *A Brazíliában élő magyar katolikusok külön egyházat akarnak alapítani és sokan kiléptek az egyház kötelékéből. Rómában – az olasz vérmérsékletnek megfelelően – egyszerűen árulónak nevezték VI. Pál pápát és tiltakozó szavakkal firkálták össze a Vatikán falait.*

„Mi a Magyarok Mindszenty Mozgalma a legmélyebb megütközéssel és megbotránkozással értesültünk a pápa azon elhatározásáról – olvasható a mozgalom kiáltványában – hogy hallgatva külügyi főtanácsadójának, Casaroli bíborosnak a tanácsára felmentette Mindszenty Józsefet esztergomi érseki és Magyarország prímási méltóságától, hogy engedjen a magyarországi bábkormány követelésének és, hogy egy új, a kommunistákkal együttműködni óhajtó prímásnak adjon helyt.

Mi, a Magyarok Mindszenty Mozgalma elnöksége és minden egyes tagja – de állíthatjuk a több milliós magyar emigráció nevében is – felekezetre való tekintet nélkül felemeljük tiltakozó szavunkat a pápai határozat ellen. Számunkra Mindszenty József továbbra is Magyarország hercegprímása marad."

A régi magyarság nehezen maradt el *ősei hitétől*, de amikor ezt cselekedte, vallásos lelkületének értékeit megmutatta új vallásában. Az Árpád-házi királyok sorában rövid idő alatt *öt szentéletű kimagasló egyént juttatott az egyháznak.* Szent István keresztény királynak parancsára tűzben és vasban az alattvalók kereszteltkedtek meg, de nem a magyar lélek. A néplélek teljesen érintetlenül az *ősi vallásán* maradt. Az ősi hagyományok változatlanul továbbra is éltek benne. A magyar nép a becsületes lélek nyílt bizalmával közeledett a keresztény ún. „kultúrnépek" felé. Csalódnia kellett, ugyanis arról győződtek meg, hogy az országba *özönlött idegenek* keresztény külseje durva jellemet takart. *Pilligrin a megtért magyarok árnyékkereszténységét rosszabbnak tartotta a pogányok barbárságánál.*

A magyar kultúrhagyományok készen voltak a krisztusi szellemiség befogadására. Hitviláguk, erkölcsi és jogszokásaik magasan felette álltak az európai pogány népek átlagos fejlődési fokának. *Mivel a térítő munka az ősi lelki örökséget oktalan hévvel és buzgósággal feldúlta, a magyarság ösztönösen lázongott. Koppány,* az ősi hitvilágunk mártírja nemcsak ősi vallásunkat akarta visszaállítani, de sereget toborzott, amellyel vissza szándékozott térni ősi hazájába, a messzi Ázsiába.

Amikor Szent István király népével együtt felvette a keresztény vallást, egy nehéz feladatot kellett megoldania. A magyarság ugyanis a régi vallással feladta *Anahitába*, a természet istenasszonyába vetett hitét. *„Őseink hite szerint a virágzó és termő, a diadalmas asszonyság megtestesítője – olvasható Schuck Mária „Magyar Jelenben megjelenő Nagyboldogasszony" c. cikkében – az apajogú törzsi magyarság ellenpontja a Boldogasszony, aki gyermekeiről, elődeiről, gabonáról, jószágról gondoskodott és a termékenység megtestesítője. A Győr-Moson-Sopron megyei Asszonyfát egy 1235-ből való oklevelünk „Terra populorum Reginae, vagyis a királyné földjeként" említi.* A Mária-kultusz teljesen átszövi és meghatározza a búcsújárás magyar hagyományát és a búcsús énekek tárgykörét, a körmenetek jellegét. Máriás zászlók lobognak a búcsús körmeneteleken, a hordozható és öltöztethető Mária szobrokat Mária-lányok szokták vinni."

A krisztusi életforma magyar műve nem maradhatott észrevétlen. *Szent László* erkölcsi és szellemi nagysága mindenek fölé magasodott a kereszténység horizontján. Európa egész lovagvilága meghajtotta fejét a Magyar Paladin előtt. *Szent László erkölcsi és szellemi nagysága mindenek fölé magasodott a kereszténység horizontján.*

Meg kell örökíteni minden idők elrettentéséül azt a megegyezést, amit Czapik „diplomáciai zsenialitása" kötött Rákosival. Grösz az egyezmény szövegét kötelességszerűen eljuttatta a Szentszékhez tanácsot kérve, hogy mitévő legyen. Róma nem felelt, lapított. Czapik azzal nyugtatta meg Grószt, hogy aki hallgat, az helyeselni látszik.

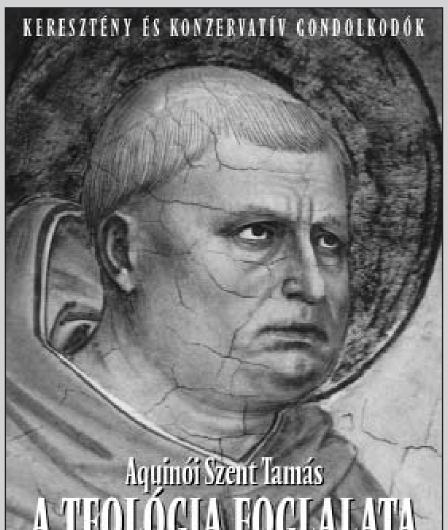
Ebben a körlevélben a magyar püspöki kar polgári kötelességeinek megfelelően elismeri és támogatja a Magyar Népköztársaság alkotmánya szerint teremtett új rendet. És a püspöki kar eljárást fog indítani minden egyházi személy ellen, aki bűnt követ el az új törvényes rend ellen. Elítél minden felforgató cselekményt. Nem fogja tűrni, hogy a hívek vallásos érzelmeit s a katolikus egyházat államellenes politikai célokra használják fel. A körlevél felszólítja a híveket arra, hogy az ötéves terv megvalósuljon. A püspöki kar támogatja a békemozgalmat és elítél minden háborús uszítást.

A szöveg vizsgálatából megállapítható, hogy a kommunista kormány ezzel a megállapodással az egyház kezét-lábát lekötötte. VI. Pál pápa ahelyett, hogy Mindszenty életét és szenvedését példaként állítaná az amúgyis megingott hitű tömeg elé, mindent megtesz, hogy hercegprímásunk személyét és harcát a feledés homályába borítsa…

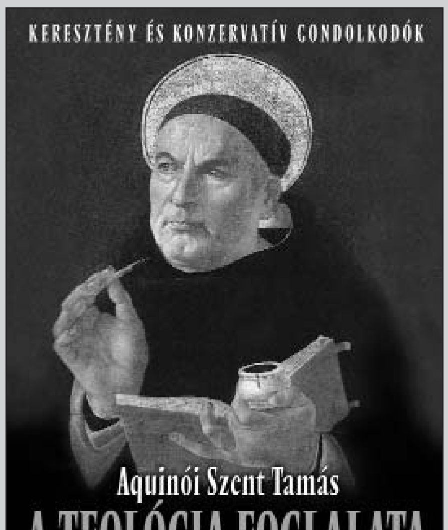
Az a csillag, amely felettünk tündököl az égen és úgy vezet minket, mint hajdan azt a három napkeleti mágus királyt vezette el a Szeretet bölcsőjéhez. Ahogyan ez a három mágus is felnézvén arra az éjszakai égre, ahol a karácsonyi csillag ragyogott, egymásra talált, úgy találhatunk mi is magyarok egymásra a karácsonyi csillagunk fényében.

Budapest, amely 1944 véres karácsonyán a Bazilikában és a Kálvin-téren zsoltárt énekelt Európának, ma is zsolozsmázik, áldást mond az égi angyalokkal együtt, zengi a kufár világnak: *Dicsőség! Mennyben az Istennek!*

Ebben a szellemben kívánunk boldog Karácsonyt a kis pártus herceg születése napján.

■ Ksz. 18. AQUINÓI SZENT TAMÁS
A TEOLÓGIA FOGLALATA
Első rész (1-119. kérdés)

■ Ksz. 66. AQUINÓI SZENT TAMÁS
A TEOLÓGIA FOGLALATA
Második rész (1-114. kérdés)

A katolikus egyház legnagyobb hittudósának főműve az Egyház igazi, hamisítatlan, hivatalosan elfogadott teológiáját tartalmazza. Mégis e rendkívül fontos, évszázados mulasztást pótló, kitűnő magyar fordítás terjesztését az Egyházba hatolt marxizmustól, liberalizmustól fertőzött kiválasztottak bénítják. A második rész megjelenésekor Erdő Péter főpásztor e nagy örömhír hallatán sietett közleményben felhívni a hívek, de leginkább az Egyház ellenségeinek figyelmét a kiadó köszönetnyilvánítása ellenében, arra a szerinte téves, naiv rémhírre, hogy bár ő Szent Tamás művét nagyra értékeli, de azért nem annyira nagyra, hogy annak konkrét magyar nyelvű kiadásáért az Aranyborjú egy csekély részét is feláldozta volna, vagy akár az Egyház saját könyvesboltjában terjesztené. Inkább meghagyják ezt a nemes feladatot, az Egyház konkrét kötelességét az állítólag „szélsőséges", „Istentagadó" hungarista nácinknak.

Kemény borító, 841 oldal. Ár: 5400 Ft. **Kemény borító, 792 oldal. Ár: 5900 Ft.**

Kiss Sándor:

A ZSIDÓKÓRSÁG TERÁPIÁJA (1921)

Kutatván a zsidókórság gyógyításának módjait és eszközeit, hamarosan szemünkbe ötlik a zsidóélősdiség néhány sajátszerű vonása, amely majdnem megközelíthetetlenné teszi ezt a társadalmi élősködőt, kivált az olyan erre alkalmas társadalomban, mint amilyen a magyar is. Először is a zsidó faj élősködése a legtökéletesebb az egész szerves világ minden élősködése közül. Alig van olyan sajátos parazitavonás, amit meg ne találnánk a zsidó faj élősködésében, de azon élősdi tulajdonságokon kívül, amiket az állati és növényi élősködők biológiájából ismerünk, számos olyan tulajdonsága is van a zsidóságnak, ami kizárólag csak ezt a társadalmi élősködőt jellemzi. Az összes élősködővel közös sajátossága a zsidó fajnak bámulatos szaporasága, továbbá az, hogy a fertőzött élőlény életében rendellenességeket, izgalmi állapotokat teremt és hogy a fertőzött szervezet rovására, annak pusztulásából él. De csak a baktériumokat utánozza azzal, hogy a szervezetet roncsoló, bomlasztó hatású társadalmi méreganyagokat termel; csak a gombákhoz hasonlít abban, hogy az egész élőlényt fokozatosan átható, élősködő szövetté tud szerveződni; abban pedig a külső állati élősködőkkel (tetű, bolha, poloska, kullancs, pióca stb.) rokon, hogy nincs okvetlenül hozzákötve ahhoz a szervezethez, amelynek a belsejében pusztít, hanem tetszése szerint bármikor elhagyhatja azt.

A zsidó élősködésnek óriási előnyére van, hogy sokoldalú és úgyszólván minden élősdinek a *védelmi* és *támadó készségeit* egyesíti magában. Könnyű megtámadni az olyan élősködőt, amely egyszerű biológiai tulajdonságai miatt csak bizonyos feltételekhez kötve élhet, de nehéz az olyat, amely már berendezkedett minden lehető támadásra és védelemre. Vannak azonban a zsidónak egészen eredeti tulajdonságai is. Minden más parazitától eltérően a természetben szinte egyedülálló sajátossága a zsidó fajnak, hogy ugyan *egyénenként* támad, de kivétel nélkül, mint *egész faj* védekezik. Azt a képtelen esetet lehetne ehhez hasonlítani, ha a megtámadott baktériumok, gombafonalak vagy tetvek egymásért szolidaritást vállalva minden megtámadott fajtársukért, mint összetartó szervezet lépnének védelembe, pedig tudjuk, hogy nincs így. A poloskák, a bélférgek, gombamicéliumok, bacilusok stb. mit sem törődnek azzal a fajtársukkal, amely áldozatul esik a megtámadott szervezet védelmi harcának, hanem az elesettnek a helyét szaporasággal sietnek kitölteni, mással nem is tudják. A zsidóparazitizmussal másként van a dolog. **Minden zsidó egyén különleges helyzete és személyi képességei szerint, pusztítja, őrli, emészti a társadalmat, de mihelyt bajba keveredik, rögtön védelmére kel az egész élősködő szervezet, ami azt a gondolatot ébreszti, hogy az egész parazita zsidó faj, mint egyetlen összetartozó szervezet végzi a társadalompusztító munkát.**

Van még egy másik sajátosság is, ami a zsidóparazitizmusnak felsőbbséget biztosít a többi állati és növényi élősködővel szemben. Sehol nem találjuk azt, hogy az élősködő úgy tudna elhelyezkedni a fertőzött szervezet belsejében vagy külsején, hogy a gazdaszervezet pusztításába és a maga védelmezésébe bele tudná vonni a fertőzött élőlény *egyes szerveit is.* A zsidó faj oly kevés a megtámadott társadalomhoz képest, hogy önmagát aligha tudná fenntartani a fertőzött szervezet önmagától adódó védekezése ellen. De nincs is erre szüksége. **Ügyes *mimikrivel* úgy elkeveredik a megtámadott társadalom fajvérei között, hogy alig lehet tőlük megkülönböztetni; aztán boszorkányos varázserővel magához csatolja a társadalom értelmileg és erkölcsileg hitvány elemeit (többnyire mágnásokat és proletárokat) és ezekből az alacsonylelkületű fajtagadókból szervezi a *zsidócsahosok* mindenre kész hadát. Ez a megigézett csürhe mindig ott futkározik a zsidóság körül s végrehajtja vagy fedezi annak gazságait. A zsidócsahosok csürhéjénél hívebb, odaadóbb és megbízhatóbb szövetségest nem ismer a történelem.** Tudjuk a történelem lapjairól, hogy minden szövetségkötés, minden hűségfogadalom mögött ott kísért az árulás, elpártolás, esküszegés sötét gyanúja, csak egyetlen szövetség jelent majdnem biztos kivételt: a *zsidóélősdiség és a zsidócsahosok cimborasága.* Rávilágít ez arra a felderítésre váró, okkult lelki hatásra, amellyel a zsidó szörnyeteg megbabonázza az emberek lelkét s kénye és kedve szerint használja e zsidócsahosokat világtörténeti pojácának vagy áldozati barmoknak, vagy mind a kettőnek, ha úgy hozza a sor. A zsidóparazitizmus boszorkányos lelkihatalmára legjobb példa a proletárok megátalkodott zsidócsahossága. Ismeretes a közmondás „homokra épít, ki a népre támaszkodik". Ennek abban van az eredete, hogy a nép minden pártba belecsömörlik, minden kormányzatot csalónak minősít idővel. Nem ismer jóakaratot, a legbecsületesebb szándékot *csalásnak* nevezi, ha ígéretével adós marad. A zsidóbolsevizmus csak szenvedést, nyomort és gyalázatot hozott a népre, mégsem játszotta el a csürhenép bizalmát. Most is hisz benne a tömeg konokul, *igazolva ezzel, hogy itt rejtelmes lelki tényezőkkel van dolgunk.*

Az elmondottak után a következőkben foglalhatjuk össze a zsidókórság leküzdésének nehézségeit: 1. a zsidóélődadiség rendelkezik mindazon védelmi és támadó fegyverekkel, amelyekkel a többi élősködő csak külön-külön bír; 2. a zsidóparazitizmus egyszerre száz meg ezer ponton támad, egyénenként a legkülönbözőbb formában, mint semmilyen más parazita, de egységes, összetartó szervezet gyanánt védekezik, amivel szintén párja nélkül áll a szerves világban; 3. nem harcol szemben álló külső ellenség gyanánt, hanem a társadalom ellen annak megbabonázott fajvéreit viszi küzdelembe, a *zsidócsahosokat.* Ezen nehézségek dacára nem szabad lemondanunk a zsidókórság gyógyításának vizsgálatáról, amelyet a következő sorrendben veszünk tárgyalás alá: 1. megelőzés, vagyis a szervezet megóvása a további fertőzés ellen; 2. a társadalom serkentése a méregtelenítéses önvédelemre; 3. a társadalmi szervezet erősítése, edzése bizonyos tisztasági és egészségügyi rendszabályokkal a parazita támadásai ellen; 4. az élősködő életföltételeinek a nehezítése és életerejének csökkentése saját faji biológiájának kiismerése alapján.

1. Magától értetődik, hogy a zsidókórság esetében, csakúgy, mint az emberi test fertőzéses bajainál, könnyebb a *betegséget megelőzni, mint kiheverni.* **Aki ki akarja kerülni a zsidókórságot, *ne fogadja be a zsidókat.*** Ha pedig már a társadalom zsidókóros, igyekezzék legalább kirekeszteni a további fertőzést s éljen tiszta életet (l. alább), hogy a bajból kilábalhasson. Zsidó mindenütt van, akárcsak a bacilus, úgy hogy abszolút mentesség e téren épp oly lehetetlen, mint a halált okozó csírákkal szemben. De okos, előrelátó állami kormányzat elejét tudja venni a tömeges fertőzésnek, ami már veszélyes lehet. Ám ki látott okos, előrelátó állami kormányzatot, legalább is Magyarországon? A legőrültebb elméletek uralkodtak ezen a téren, amelyekkel önmagát kendőzte a politikai butaság. Ilyen a zsidókérdés „élesztős elmélete": a zsidókra szükség van, mert ők a társadalmi haladás *élesztői.* Hasonlítana ehhez annak az orvosnak a bölcsessége, aki a sápadt, fázékony betegével tífuszbaktériumokat nyeletne, hogy piros színt öltsön és melege legyen. Célját bizonyára ez is olyan alaposan elérné, mint az *élesztős politikusok.* A másik irányzatot képviseli azon politikusok felfogása, akik már annyira ostobák, hogy *elméletük sincs*: egyszerűen fölényesen lemosolyognak minden antiszemita izgágaságot, mert ők nem látnak különbséget zsidó és nemzsidó között. S ha ők nem látnak különbséget, akkor bizonyára szubjektív igazuk is van: de milyen szudáni barbarizmus az, amikor az ilyen verébeszű aligemberek egy nemzet sorsát intézhetik? Melyik kultúrember ne lökné ki utálattal az olyan orvost, aki mosatlan kézzel babrálná a vérző sebet, mert ő nem hisz a baktériumokban, vagy aki nyegle fölényességgel gúnyolná a betegszoba takarítását vagy a beteg tisztántartását, mivel véleménye szerint a bacilusok ártalmassága mesebeszéd…

A tudatlan tömeg éppen úgy tagadja a zsidófertőzés veszélyességét, mint a bacilusokét, de egyik sem szűnik meg veszélyes lenni. Mindkettőnek a felismerése bizonyos kultúrfokot feltételez, mindkettőnek a távoltartása alapvető követelménye a fejlett tisztaságérzéknek. Az orvos, aki szigorú tisztaságot teremt a beteg körül s a politikus, aki irtózattal tartja távol, vagy takarítja ki a zsidófertőzés piszkoját: a helyzethez illő magaviseletet tanúsítanak, az egyik a beteg test, másik a beteg társadalom gyógyításán fáradozik egyenlő kultúrkészséggel. De a politikus, aki iszonyat nélkül tűri a zsidóbevándorlást, megfelel annak a kocsisnak, aki trágyatapaszt köt a vérző sebre, vagy annak a cigánynak, aki lépfenében elhullt állatot fogyaszt aggodalom nélkül. *A zsidókórság gyógyításának alapvető előfeltétele kétségbeesett szigorúsággal, hajthatatlan elszántsággal kirekeszteni a további zsidófertőzést*, vagyis megakadályozni a zsidóság bevándorlását. Ezt a kérdést törvényhozási úton szabályozni nem lehetetlen és nem példátlan. Az Amerikai Egyesült Államok ilyen bevándorlási törvénnyel védekezik a japánbevándorlás, az ausztráliai Államszövetség pedig a kínai bevándorlás ellen. *A magyarországi keresztény kurzus még nem hozott ilyen törvényt, tehát látszik, hogy nem szándéka a magyar állam zsidókórságát meggyógyítani.*

2. Miként az ellenálló szervezet a baktériumos fertőzéssel szemben, az immunis társadalom a zsidófertőzés ellen a méregtelenítő anyagok termelésével védekezik. Nincs olyan mesterséges beavatkozás, amely hatásosság dolgában felérne a méregtelenítő anyagoknak magában a szervezetben végbemenő erőteljes termelésével. A társadalmi méregtelenítés eszközei olyan – eszmékben, mozgalmakban, intézményekben megjelenő – társadalmi termékek, amelyek közömbösítik a zsidófertőzés társadalmi mérgeit. A fajtudatos, fajilag önérzetes (immunis) társadalmak oly gyorsan és olyan tömegben termelik ezeket a társadalmi ellenmérgeket, hogy a zsidóméreg nem tud bennük végzetes erőre kapni. Angliának [0,6% zsidóság mellett], Franciaországnak [0,3% zsidósággal], Németországnak [1% zsidósággal] máris megvannak a megfelelő antiszemita egyesületeik, holott ezen országoknak még halvány sejtésük sem lehet a zsidó élősködésnek azokról a rémséges pusztításairól, amelyeket Magyarországon a 6-7%-os zsidófertőzés okoz. Sőt a zsidókérdéssel egészen a legutóbbi időkig csak e kultúrnépeknek a tudományos irodalma foglalkozott, de nem a keresztül-kasul fertőzött magyar társadalom. A francia társadalmi védekezés sajtóeszköze a *Vicille-France* nevű hetilap vagy a *Libre parole* napilap. Az angolok fajvédelmi harcát a *Hidden Hand* havi folyóirat, a *Morning Post* napilap és a *The Britons* nevű társadalmi egyesülés intézi. A német fajvédelmi szerveknek a száma óriási, minthogy fertőzöttségük is a legnagyobb a *három* ország között: napilapok és hetilapok légiója, számos *tudományos* havi folyóirat (*Hammer* Lipcsében, *Deutschlands Erneuerung* Münchenben, *Neues Leben* Sontrában, *Deutsche Jugend* Potsdamban stb.), tömérdek zsidókérdéssel foglalkozó tudományos könyv, nagy és erős fajvédelmi egyesületek [Deutschvölkischer Schutz- und Trutzbund, Helmuth v. Mücke-Bund, Verband gegen Überhebung des Judentums stb.] jelentik a védekezés eszközeit. A társadalmi ellenanyagok termelése nálunk nagyon későn indult meg az Ébredő Magyarok Egyesülete, a Magyar Országos Véderő Egyesület, a Keresztény Nemzeti Liga, a Levente Szövetség megalakulásával. Kiemelés végett utoljára említem a Szemere Céllövő Társaságot folyóiratával, a Céllal, amely az egész magyar fajvédelmi mozgalomnak legelső és máig is pótolhatatlan, mert egyetlen tudományos gerjesztője. Valójában a nyugati kultúrában létrehozott ellenmérgeket ez a Társaság oltotta be a fajmagyar társadalomba, nem hiába a világot járt Szemere Miklós volt az éltető lelke.

Miként nem akad olyan orvos, aki gátolni akarná a szervezetet az ellenanyag-termelésben, azt kellene gondolni, hogy nem akadhat olyan politikus sem, aki gyöngíteni igyekezne ezeknek a társadalmi ellenanyagoknak a termelését. Az orvosok azonban természettudományosan képzett, művelt szaktudósok, amíg a politikusok többnyire egymás szavait és a sajtó kifejezéseit ismételgető fecsegők, akik között bőven akadnak a fajvédelemnek gáncsvetői. Fajtudatos kormányhatalomnak, ha nem paprikajancsija a zsidóparazitizmusnak, minden telhető erővel rajta kell lennie, hogy minél inkább megerősödjenek és elszaporodjanak ezek a társadalmi ellenanyagok. ▶

▶ Nem szabad hallgatni azokra az okvetetlenkedőkre, akik szünet nélkül az *erők egyesítéséről* szavalnak. Az erők ún. egyesítése az emberi természet miatt kivihetetlen agyrém, tehát minden rápazarolt fáradság kárbaveszett. Ne feledjük el, hogy a zsidóság száz meg száz formában támadja, bomlasztja a fertőzött társadalmat: szabadkőműves páholyokban, szocialista szakszervezetekben, politikai pártokban, polgári kaszinókban, irodalmi és művészeti egyesületekben, torna- és sportegyletekben, kereskedelmi és ipari társaságokban, színházakban, mozikban stb., stb. Ennyi temérdek társadalmi mérgezőt, fertőző mérget egyetlenegy testület sem tud ellenőrizni, akármilyen hatalmas is. A figyelemnek megvan az a lélektani törvénye, hogy nem osztható kétfelé, százfelé pedig még kevésbé. Márpedig minden egyesület ügyviteli tevékenysége végső fokon egy szűkebb testületben, sőt csak az elnök agyában fut össze. Ezért van az, hogy minden egyesület kebelében hamarosan kialakul bizonyos egyoldalú irányzatosság, ami annak a működését azontúl maradandóan jellemzi. A benne erőre kapott sajátos irányzatnak az egyesület kitűnő szolgálatot tesz, de a többi sok-sok cél, amelyeket tán kezdetben felkarolt, lassanként eljelentéktelenül, kipottyan a dolgok intézéséből, végül már csak az alapszabályban lesz meg, a vezetőség egészen elfelejtkezik róla. Kitűnő példák erre az ÉME, a MOVE, a K.N.L. stb. És ezen nem lehet segíteni, mert az emberi természetet nem lehet megváltoztatni. A figyelem egységes és megoszthatatlan, tehát minél több irányban kell figyelni, dolgozni, annál több intézmény szükséges ahhoz, hogy minden irányban egyenlő erőfeszítéssel folyjék a munka. Minél több az egyesülés, annál változatosabb sokaságban teremnek az ellenanyagokat termelő eszmék, cselekmények. Egységes frontot csak az arcvonalban támadó ellenség ellen lehet formálni, gerillaharc esetén az összefüggő front haszontalan.

De itt más szempont is érvényesül. A társadalom emberekből áll, akik születésük, neveltetésük, életkörülményeik folytán nagyon különböznek a gondolkodás, idegalkat stb. dolgában. Ha most az egész zsidóellenes mozgalmat egyetlen hatalmas szervezetben akarjuk tömöríteni, akkor a *célt* és a *módozatokat* meghatározó alapszabályt úgy kell megalkotnunk, hogy az egyaránt megfeleljen minden nem-zsidó vérmérsékletének, jellemének. Az, aki csak egy parányit is konyít a lélektanhoz, legott belátja, hogy ez nem lehetséges másképp, minthogy itt is, ott is engedményeket teszünk az egyéni szempontoknak, vagyis a konkrét célmeghatározás szándékát föladva, fokozatosan haladunk az *általános* célkitűzés felé. Egyiknek ez nem tetszik, másiknak amaz, tehát ezt is, azt is el kell hagyni az alapszabályból. A grófoknak nem tetszik a vagyon- vagy jövedelemarányosan növekvő adó, a munkásoknak a magyar termelőosztály védelme, a korcsmárosoknak az italmérők korlátozása, a hírlapíróknak a sajtó megrendszabályozása s így tovább, – hát akkor mi marad meg végül azon társadalmi egyesülés végcéljának, amely minden nem-zsidót egyesíteni akar? Semmi más, csak amiben mindnyájan egyetértenek, ti. az, hogy ezen egyesület tagjai „keresztény-keresztyének"… Célt csak a legáltalánosabb fogalmak alakjában lehet kitűzni, mert konkrét célok, módok és eszközök dolgában annyi ember nem érthet egyet. Tehát az a testület, amely minden fajvédelmi törekvést egyesíteni akar a zsidók ellen, vagy semmi határozott célt nem tűz ki s akkor persze nem is érhet el semmit, vagy ha mégis ragaszkodnék a határozott célokhoz és módozatokhoz, akkor meg mindazokat ténylegesen kirekeszti magából, akik konkrét céljaiban és módozatban nem értenek vele egyet. Olyan egyesület, amely alapszabályaiban sok millió ember gondolkodásának kíván eleget tenni, nem lehet más, mint tehetetlen, puha tömeg…

Tehát azért van szükség minél több fajvédelmi szervezetre, hogy minden nem-zsidó megtalálja közöttük a magának tetszőt és ízlése, vérmérséklete, gondolkodása szerint helyezkedjen el abban a szervezetben, amelyik *neki* a legjobban tetszik. Így aztán mindenkit meg lehet fogni és beállítani a fajvédelmi harcba, az egyiket a gazdasági, a másikat a társadalompolitikai vagy kulturális célok szolgálatába, az eleven, sőt, erőszakos természetűt is, a mérsékeltet is, a lomhát is, mert mindegyik választhat a maga ízlésének való szervezetet. De ha egy szervezet van, az hamarosan felölti *a maga sajátos arculatát* és fokozatosan mindazok elpártolnak tőle, akik ezzel nem tudnak megbékélni.

A zsidóparazitizmus biológiájának ismerete is arra utal, hogy minél több fajvédelmi szervezetnek kell alakulnia. A zsidók élősködésének az a módszere, hogy a *vezető embereket törekszik megvesztegetni, lekenyerezni, rágalmazás által lejáratni, vagy ha semmi más módon nem boldogul, hát meggyilkoltatni.* Ha egy szervezetnek a vezetőségét sikerül lekenyerezni, meghurcolni vagy megfélemlíteni, akkor az az egyesülés ki van kapcsolva a fajvédelmi harcból, mert a sas nem kapkod a verebek után. Micsoda paradicsomi kényelem volna az a zsidóságra, ha csak egyetlen sokmilliós egyesülettel kellene neki megmérkőznie? Hiszen akkor minden figyelmét, vakmerőségét és pénzét arra az egy vezetőségre tudná összpontosítani és előbb-utóbb okvetlenül célt érne. Ellenben, ha számos szervezet ellen kell küzdenie, sokkal nehezebb lesz a dolga. Először, mert annyi embert nem lehet lekenyerezni; különben is a jó célért versengő egyesületek egymást ellenőrzik, ami nagy szerencse. Másodszor annyi vezetőt nem lehet agyonrágalmazni, mert az ilyen rágalmazási hadjárat irányzatossága csakhamar szemet szúrna még a tömeg előtt is. Végül orgyilkossággal sok embert letarolni sokkal nehezebb, mint egy-kettőt.

Figyelembe kell itt venni egy nagyon rút, de elég gyakori emberi tulajdonságot, a hiúságot is. Sok ember csak akkor hajlandó támogatni egy mozgalmat, ha vezető szerep jut neki. Egyetlen szervezetben sok az alárendelt, de kevés a vezető. Mindazok kimaradnak tehát, akiknek vezéri szenvedélyük van. Módot kell nyújtani, hogy ezek is szerephez jussanak, mert esetleg igen értékes munkaerőt nyer velük a fajvédelem ügye. Ezért is több egyesületnek kell működnie egymás mellett. Még fontosabb a tagok személyeskedő hajlama, kivált vidéken, ahol feltétlenül csoportok vetélkednek egymással a községben. Az embereknek legalább a fele olyan természetű, hogy semennyiért nem iratkozna be olyan egyesületbe, ahol X.Y. vezetőszerepet játszik. Egy-egy vezető ember beválasztásakor (*csak vezetésre hivatott embert* kell az egyesület élére állítani) eleve számolni kell néhány száz fajvérünk elhidegülésével, akik nem csatlakoznak az egyesülethez, mert *azzal* az emberrel nem hajlandók együttműködni. Ha nincs egy másik fajvédelmi szervezet, amely befogadja őket, kívül maradnak és ellenségeivé lesznek a fajvédelem ügyének. *Az összes szempontot mérlegelve az derül ki, hogy a fajvédelemre hivatott ellenálló szervezetek számát nem apasztani, hanem szaporítani kell. Aztán próbáljon mindegyik annyi tagot gyűjteni, amennyit tud, nem baj, ha valamelyik túlerőre jut is a többiek fölött, azért emezeknek is megvan a maguk hivatása.*

Végül még egy nagyon fontos kérdést kell megvizsgálni: milyen munkaerővel dolgozzék az egyesület? Nálunk az az ósdi felfogás uralkodik, hogy az ilyen ideális munkát önzetlenül kell végezni. Erre csak egy lehet a válasz: olcsó húsnak híg a leve. Az egyesület kormányzatát olyan tisztviselőkre kell bízni, akiknek ez az életmódjuk, akik kizárólag ebből élnek és munkájukért tisztességes keresethez jutnak. Az ilyen munkaerőnek *életérdeke* az intézmény fönntartása és fölvirágoztatása, mert belőle él. Az olyan szervezet, amely ingyen munkaerővel dolgozik, lomha, életképtelen. Ezt nagyon jól tudják a zsidók, ezért mindenáron igyekeznek hangulatot kelteni a közvéleményben a *fizetett tisztviselők* ellen: miért nem bízzák az ügyeket önzetlen ingyen munkásokra, minek olyanokra, akik magukra költik az egyesület jövedelmét? Nagyon sok együgyű embert fölültetnek ezzel az uszítással, holott mindenkinek tudnia kellene, hogy egy fajvédelmi szervezet nem azért van, hogy tőkét gyűjtsön, hanem azért, hogy dolgozzon a zsidó élősdiség ellen, szakadatlanul hatásos munkát, meg nem osztott, lankadatlan figyelmet pedig csak attól a munkaerőtől lehet várni, *aki csak az egyesület céljának él egyedül és abból meg is tud élni.* Az egyesület ügyintézésétől csak annyit kell kívánni, hogy mindig teremtsen annyi jövedelmet, amivel egyéb kiadásai mellett tisztségeit is kielégítően fizetheti. A legtökéletesebb munkaerők a fiatal nemzedékből kerülnek ki, mert csak a fiatal egyén felelhet meg a sok szempontnak, amit a fajvédelmi egyesület létérdeke megkövetel: legyen rajongó, elvhű, rettenthetetlen, makulátlan múltú stb.

A zsidókórság elleni küzdelemben az egyházak nem érhetnek el mélyreható sikert. A fajvédelemnek a célja a kérlelhetetlen faji harc, amelynek csak természetadta törvényei vannak s felette áll minden etikai vagy vallási korlátozásnak. A keresztény egyházakat pedig nagyon korlátozzák a saját törvényeik. Azt sem szabad figyelmen hagyni, hogy a keresztény egyházaknak a célja önmagukban van. Saját magukon kívül álló célt csak akkor szolgálnak, ha annak maguk is hasznát veszik. Az egész világtörténelem bizonyíték erre, de a magyar különösen. A katolikus egyház most szépen serénykedik a nemzeti ügy körül, sőt a keresztény kurzus fönntartása nagyrészt az ő érdeme. Nem csoda, a zsidóparazitizmus a katolikus egyházat támadta a legkegyetlenebbül. De ebből a katolikus egyházi fajvédelemből minduntalan kicsillan a *Regnum Marianum* gondolata, ami azért veszedelmes, mert a protestánsokat ételenül felbőszíti. Tehát az a szolgálat, amit a katolikus egyház tesz a nemzeti ügynek, majdnem megbénul azáltal, hogy a protestánsokat viszont a nemzeti ügy ellen ingerli. Gyönge vigasztalás erre az, hogy hát ne bőszüljenek fel. A valóság az, hogy ez így van, s a tudomány nem azzal számol, aminek lennie *kellene,* hanem azzal, *ami van.* Való szent igaz, hogy a protestáns egyházak ötven év óta elfordultak a nemzeti ügytől, és szépen összeédesedtek a zsidókkal, mert a zsidóparazitizmus színleg a pártjukat fogja azért, hogy felhasználhassa őket. A legkonokabb fajtagadók és zsidócsahosok a protestáns egyházi körökből kerülnek ki ötven éve. Ez azért van, mert az egyházi tényezők elsősorban az egyház külön érdekét nézik s a nemzeti ügyet csak olyan fölfogással hajlandók érvényesíteni, hogy saját egyházuknak a hatalmi érdekeit is szolgálják vele. Így a protestáns egyházi tényezők most a zsidókkal való együttműködést hirdetik *nemzeti ügynek,* hódoló tisztelet a kevés kivételnek… Bezzeg másként volt a Habsburg-uralom 400 esztendeje alatt. Akkor a katolikus egyházi tényezők a németesítő és nemzetellenes Habsburgok támogatását tekintették *nemzeti ügynek,* mert a katolikus egyház erősítését remélhették a Habsburgoktól. Pedig világos, hogy ez nem volt kisebb mértékű fajtagadás, mint a protestánsok 50 éves zsidóbarátsága. Viszont a 400 év alatt a nemzeti érdekek legszívósabb védelmezői a protestáns egyházi tényezők voltak, persze ismét csak azért, mert a Habsburgok a katolikusokat támogatták, a protestánsokat pedig üldözték. A XVI. sz. eleje óta az egyik egyház mindig a nemzeti ügy mellett, a másik mindig a nemzetellenes elnyomó hatalom pártján volt. A barátságot vagy ellenkezést az határozta meg, hogy melyiket segítette, melyiket támadta az ellenséges nemzetpusztító hatalom. Négyszáz év óta mindkét irányzat levizsgázott, s egyformának bizonyult: döntő szerepre egyik sem hivatott a fajvédelem dolgában, mert egyik sem tud önzetlen lenni. A magyarországi „keresztény kurzus" szánalmas meddősége éppen *kereszténységében* van. Minthogy a küzdelemben elsősorban a „kereszténységet" védi, nem pedig a magyar faji érdeket, szinte kizárólag a valláserkölcsi prédikációkban, a „hitélet elmélyítésében", s más efféléknek merül ki, *amiben persze a zsidóparazitizmus mosolyogva enged tért.* Gyökeres pénzügyi, gazdasági, társadalompolitikai reformokra egyáltalában nem gondolnak a *keresztény-keresztyének,* pedig, mint látni fogjuk, a zsidókórság gyógyításának ez volna az egyetlen útja. Ilyenformán a keresztény kurzus meg a zsidó élősdiség gyönyörűen megférnek egymás mellett. A zsidónak utóvégre teljesen mindegy, valláserkölcsös, sokat imádkozó rabszolgákkal dolgoztat-e, vagy istentagadókkal, *fő, hogy neki dolgozzanak.* A keresztény-keresztyének pedig azzal nem törődnek, vajon jólétben élő, boldog faj lesz-e a magyar, vagy a zsidóparazitizmus rabszolgája: *fő, hogy sokat imádkozzon és visszaszelídüljön a templomhoz.* Valóban, a keresztény kurzus óriási csapást mért a zsidóparazitizmusra, sok emberben fölébresztette a mély vallásosságot, amit onnan is látni, hogy már mindenfelé egymással tülekednek a keresztény-keresztyének.

3. A következő feladat: meg kell vizsgálni azokat a tettleges beavatkozásokat, amelyek edzik-erősítik a beteg társadalmat a fertőző zsidóvírus legyőzésére. A szervezet pusztító parazitának a legtöbbször az a szerencséje, hogy ami az ő ártalmára van, az árt a társadalomnak is. A fertőző betegségeknek többnyire ezért nincsen sajátosan megfelelő gyógyszerük. Ugyanezt mondhatjuk el a zsidókórsággal is, de még fokozottabb mértékben, mert a zsidó fajnak egészen sajátos élősködő vonásai vannak. Láttuk a zsidókórság patológiájában, hogy mialatt a zsidó faj elszaporodik a társadalomban, elpusztítja a társadalom fajvérű, termelő és közvetítő vállalatait, *és fokozatosan átveszi azok szerepét.* Egy olyan parazitát bajos a szervezetből egy-kettőre eltávolítani, amely saját szerveivel közvetíti az egész anyagforgalmat, bármenynyire bizonyos is, hogy a szervezet pusztításából él. Maga a parazitaszörnyeteg ugyanolyan bonyolult szervezet, mint a megtámadott társadalom, amelynek minden szövetrészét behálózza, átszövi szívókáival. Ha a gyógyító eljárást ki akarjuk eszelni, az orvostudományhoz kell folyamodnunk analógiáért. Amikor az orvos nem támadhatja meg közvetlenül a parazitát, legalább arra törekszik, hogy minden telhető módon erősítse, támogassa a szervezetet az élősködő elleni küzdelemben. A tbc-s betegnek egész életét, táplál-

kozását, mozgását, munkáját, pihenését, szórakozásait és kedvteléseit az orvos egészen ahhoz a különleges szemponthoz szabja, hogy az illető szervezete minél inkább megerősödjön, megedződjön a parazita elleni harcra. Más módon a zsidókórság ellen sem tudunk fellépni. A társadalmat erősíteni, edzeni kell a zsidókórság elleni harcra. Láttuk már, hogy a zsidó élősködő ott találja meg a leginkább megfelelő tenyésztési föltételeit, ahol a társadalom táplálkozási zavarokkal küzd, aránytalan anyageloszlásban szenved: pl. túlzott kapitalizmus esetén. Mellékes, hogy a zsidóság maga csinálta-e ezt az állapotot (mert hisz minden fertőzött társadalomban erre törekszik legelőször), vagy készen találta. Ahol dúslét és nyomor megférnek a társadalomban, a zsidó fajiság minden föltételt megtalál a boldogulására. Egyrészről pompás alkalma van vagyont *harácsolni*, másrészt *izgatni* a kifosztottakat, s ezáltal fölgerjeszteni az állandósuló társadalmi lázat. Az óriási vagyonok csak úgy halmozódhatnak föl, ha a társadalmi termelésnek úgynevezett összhozadéka nem oszlik meg igazságosan a termelési tényezők (tőke és munka) között, hanem aránytalanul nagyobb mértékben esik a tőke javára. Azt a jövedelmet, amelyet ilyen módon a zsidótőke magának harácsol, másoknak kell nélkülözniük. A féktelen vagyonhalmozással karöltve jár a szertelen nyomor. Mind a dúslét, mind a nyomor melegágya a fegyelmezetlenségnek és a bűnnek. Amely államban a mamutjövedelmek óriási ínségekkel találkoznak, ott képtelenség hathatósan megoltalmazni a társadalmi rendet és erkölcsöt, kivált, ha a vagyonok tulajdonosai még amellett zsidók is. A dúskálódó jólét, főként, ha zsidó, tobzódik, tivornyázik, kéjeleg; azonkívül veszteget, csal, fosztogat *telhetetlenségből*. A nyomor veszekedik, irigyel, gyűlöl, lop, rabol, gyilkol, rombol, *elégedetlenségből*. A dúslét gonoszságai egyenesen izgatják a nyomor mártírjait, akik érzik, hogy az ő bűneik menthetőbbek, mert ők szívesen változtatnának azon az állapoton, amiből bűnösségük fakad, míg a dúslakodók nem hajlandók ugyanerre. Az ínséges csürhének ez az ingerlékenysége adja a zsidó élősdiségnek a másik támadó felületet a társadalom pusztítására. Úgyhogy a zsidókórság mindig két eszközzel támad egyszerre: *fosztogatással* és a kifosztottak *izgatásával*. Ezért ragadja magához a zsidóparazitizmus a csürhe nép szervezését, hogy azt ingerelje, izgassa és a társadalomban állandóvá tegye a zavart. Mialatt egyrészről folytonossá teszi a zavarosban halászás lehetőségét, másrészről, kezében lévén a vezetés, biztosítja magát az ellen, hogy kapitalista bűneiért felelősségre vonja a nép. A zsidóságnak gondja van arra, hogy amíg a csürhe népet uszítja, addig annak kívánságai soha ki ne elégüljenek. Ez magyarázza, hogy ott, ahol a munkásmozgalmak izgató vezetői zsidók, sohasem javul a munkások helyzete, ***mert a fosztogató és uszító zsidók összejátszanak, és minden béremelést áremelés követ.***

4. A fenti vázlatos fejtegetésből látszik, hogy milyen eszményi tenyésztési feltételeket biztosít a zsidóságnak a korlátlan kapitalizmus. Sehol a földön nincs ez a gazdagodás jobban biztosítva a zsidóknak, mint Magyarországon, ahol a pénzügyminiszterek mindenkor a tőkeerők felhalmozására törekedtek. Az összes kultúrállamok közül Magyarország léptette életbe legutoljára az adók jövedelemarányosan növekvő jellegét. Magyarország adóztatta meg legkésőbb a hadinyereséget. A magyar hadinyereség esetében az adókulcs a legalacsonyabb. Magyarország veti ki a legalacsonyabb kulcsú vagyondézsmát (most készül). **A magyar vagyondézsma nyúl hozzá a legkisebb vagyonokhoz is és a magyar vagyondézsma kíméli a legjobban a nagy vagyonokat.** *Nálunk a vagyondézsma kulcsa a nagy vagyonoknál megáll 20%-on, holott Németországban és Ausztriában 65%-ig emelkedik.* Magyarország pénzügyminisztere azt hirdeti, hogy a 20%-nál nagyobb vagyondézsma már bolsevizmus. Ezzel akarja mentesíteni a nagy vagyonokat, amelyeknek 90%-a zsidókézen van.

Márpedig, ha erősíteni akarjuk a társadalom ellenállóerejét a zsidóparazitizmussal szemben, akkor minden lehetséges eszközzel orvosolni kell a társadalmi jövedelemeloszlás igazságtalanságát. Szigorú és becsületes törvényekkel útját kell vágni a vagyon túlságos felhalmozódásának és a jövedelem túlzott növekedésének. (William Morris Hughes: „What is the use of our being a wealthy nation if the wealth is all in the hands of Jews?" („Mi a haszna annak, ha egy gazdag nemzet tagjai vagyunk, ha minden a zsidók kezében van?") S mennyivel inkább érvényes ez Magyarországra, mint Angliára?!

Feltétlenül maximálni kell a magánvagyon és a magánjövedelem felső határát. E kérdésben még akkor sem követhetjük az idegen társadalmak példáját, ha azok tartózkodnak ettől a radikális lépéstől. Pedig a társadalmi reformok terén az idegen egészséges társadalmak messze megelőztek bennünket. A beteg szervezetnek a gyógyítás szempontjaitól meghatározottan kell élnie, hogy erősödhessen. Magyarország beteg szervezet. A zsidókórság harmadik szakaszában sínylik. Ha nem sietünk a segítségére különleges, eredeti reformokkal, menthetetlenül elpusztul. A reformoknál nem lehetünk tekintettel az egészséges államok példájára, miként az orvos sincs tekintettel az egészséges ember életmódjára, amikor pontosan előírja a beteg táplálkozásának mennyiségét, minőségét, idejét, módját s egyéb feltételeit. A beteg társadalomnak különleges, szigorított életszabályok szerint kell élni. A zsidókóros magyar társadalom e téren úgy viszonylik az európai társadalmakhoz, mint a fegyelmezetlen, kicsapongó, tivornyázó, tüdővészes vagy vérbajos ember azon egészséges emberhez, aki minden kényszerítő ok nélkül előírásos, rendes életet él. *Magyarországon az egyenes adózásnak minden ágában életbe kell léptetni az adókulcsok arányosan 100%-ig növekedő mértékét.* Bizonyos maximális vagyonhatáron felül minden vagyontöbblet lefoglalandó az állam javára ellenszolgáltatás nélkül. Bizonyos maximális jövedelemhatáron felül minden többletjövedelemnek az állampénztárba kell befolynia adó címén. Az örökösödési illetéket úgy kell megállapítani, hogy bizonyos maximális vagyonértéken túl, minden hagyatéktöbblet az államra szálljon, viszont mentesíteni kell a vagyonadótól a kisvagyont, a jövedelemadótól a kisjövedelmet s az örökösödési illetéktől a kishagyatékot. Súlyos, külön adóteherrel kell megróni a gyermektelen vagy kevés gyermekes családokat; viszont a sok gyermekes családok adóterheit könnyíteni kell, különösen a termelőmunkát végző társadalmi osztályokban (a munkás, kisgazda, kisiparos és tisztviselő osztályokban). Ezzel a reformmal kiveszni induló fajunkat serkenteni fogjuk a szaporodásra. Ezek mind gyökeres reformok, amelyekre a szűk látókörű keresztény-keresztyének azzal szoktak felelni, hogy ilyesmi lehetetlen, mert ez már bolsevizmus. Látnivaló, hogy a keresztény kurzus nem akarja gyógyítani a zsidókórságot, mert az egész vonalon a zsidó élősdiségnek kedvez. Egyébként nincs igazuk a keresztény-keresztyéneknek, mert ezek a reformok lehetségesek. Ott van az ausztráliai Államszövetség példája, ahol mindezek a reformok már régen életbe vannak léptetve. Még akkor híre sem volt a bolsevizmusnak, amikor ez az állam a becsületesen keresztülvitt törvények által szigorúan megszabta a vagyon és a jövedelem felső határát. Az ausztráliai Államszövetség törvényesen kisajátítja a többletvagyont és a többletjövedelmet s ezen az úton szerzett jövedelméből módjában van *kivétel nélkül minden polgárának öregségi és rokkantsági nyugdíjat biztosítani.* Ausztráliában évtizedek óta nincs mamutvagyon és nincs ínség, és munkaképtelenség esetén mindenkinek kijár a létfenntartáshoz elegendő állami nyugdíj. És ez az állam nem bolsevista, sőt a keresztény-keresztyén Magyarország tanulhatna tőle valláserkölcsöt, mert ott a vasárnapját délelőtt, délután minden ember a templomban tölti, korcsma, kávéház, színház ilyenkor zárva van, és még a vonatok járása is az istentiszteletek rendjéhez igazodik.

A vagyon- és jövedelemkorlátozás oly nagy jelentőségű feltétele a zsidókórság elleni küzdelemnek, hogy e tekintetben más intézkedés nem is hasonlítható hozzá. Az állam egy csapásra elégséges jövedelemhez jut és becsületesen tudja fizetni tisztviselőit, akik ma alázatos rabszolgái a zsidóparazitizmusnak. A tisztviselők igen nagy hányadát abból a többletjövedelemből fizeti, béreli és vesztegeti a zsidó, amelyet az államnak kellene behajtani rajta. A vagyon és a jövedelem maximálása megakadályozná a zsidó fajt abban, hogy vesztegetés által megvegye az állam közhivatali szerveit és hatalomra tegyen szert. Ugyanez megakadályozná a zsidót a társadalom dolgozó rétegeinek korlátlan kifosztásában is, amiért is a dolgozó osztályoknak gyorsan javulna az anyagi helyzete. Eltűnnék a szertelen különbség tőkés és munkás között, és a zsidóparazitizmus kezéből kicsúszna a másik fontos eszköz, amellyel a társadalom épségét szokta támadni: a munkásizgatás. Az elégedett ember nehezebben ingerelhető, ez lélektani törvény. A zsidó agitátorok számára nehezítve volna a siker. Viszont nem tűnne el a magánvagyon (mint a kommunizmusban), mert a vagyon- és jövedelemmaximálás elegendő teret engedne a tehetségnek és a szorgalomnak az érvényesülésére.

A társadalomnak ez az igazságos rendszabályozása, anyagforgalmának reformja temérdek bajt orvosolna egyszerre. Minden büntetőtörvény nélkül is hanyatlana a társadalom hajlama bizonyos bűnözések iránt. Az árdrágítás, uzsora, csalás nem volna olyan csábító életmód, mert hiányoznék a korlátlan vagyonszerzés ingere. A lopás, rablás, gyilkolás mértéke hanyatlanék, mert nem volnának ráutalt nyomorgók. Megapadna a tivornyázás és dorbézolás és vele együtt eltűnnék az az izgató mozzanat, ami felbőszíti a nélkülözőket az igazságtalan társadalmi rend ellen. *Minthogy a keresztény kurzus még eddig nem hozott törvényeket a vagyon és a jövedelem korlátozásáról, ebből az látszik, hogy nem akarja gyógyítani a zsidókórságot.*

A társadalom anyagforgalmi rendszabályozása mindenhová utat nyit az anyagforgalomnak, a társadalmi szervek egyenletes táplálkozását lehetővé teszi, egészséges termelékeny munkára kényszerít minden embert. Nincs tétlen puha tobzódás (kapitalizmus) az egyik oldalon, amely esküdt szövetségese a zsidó élősdiségnek, nincs éhes dolgozó csürhe a másik oldalon (proletáriátus), amely állati eszköze a boszorkányos zsidó agitációnak. Ugyanazon törvények, amelyek megszüntetik a társadalom táplálkozási zavarait és ezáltal erősítik a társadalmat, egyúttal csökkentik a zsidóparazitizmus életképességét is, mert tehetetlenné teszik a zsidó fosztogatást és a zsidó uszítást. A senyvedő társadalom rövidesen új életerőhöz jut és a fajtánk elsorvadt szervei kezdenek feléledni. A törvényhozás feladata az, hogy ebben a folyamatban további segítséget adjon a fertőzött társadalomnak. Egyoldalú támogatásban kell részesíteni a *nem zsidó termelő és anyagforgalmi vállalatok szervezkedését,* ugyanakkor nehezíteni kell minden eszközzel az élősködő zsidó intézmények boldogulását. Kimondhatatlan jelentősége van e gazdasági rendszerben a szövetkezetek szaporításának. Törvényhozási úton kell orvosolni a szövetkezeti szervezkedés eredendő hibáit, amelyek útját állják e fontos fajvédelmi szervek megerősödésének. A szövetkezetek sarkalatos hibája, hogy szinte kivétel nélkül ingyen munkaerőre bízzák az igazgatást, ezáltal működésük lassú, élhetetlen és hanyag. Törvényben kell kimondani, hogy minden szövetkezet élére jól fizetett, hivatásos elnök-igazgató kerüljön. A jelenlegi szövetkezeti törvény egyenesen lehetetlenné teszi ezt a józan eljárást. A *szövetkezetből* és a *szövetkezetnek* élő igazgató érdeke azonos a szövetkezet felvirágoztatásával, tehát ő minden tőle telhetőt elkövet a szövetkezet fejlesztésére. A mostani rendszerben az ingyen dolgozó elnökök és igazgatók helyzete csak annyiban tér el a többiekétől, hogy állandóan küzdeniük kell az elégedetlenkedő szövetkezeti tagok szemrehányásaival, gyanúsításaival stb. Ingyen munkájukért többnyire meghurcolás a fizetség s egyik a másik után un bele a vezetésbe. A szaporán váltakozó ügyvezetőknek nincsen idejük szakszerű jártasságot szerezni a szövetkezeti ügykezelésben és igazgatásban, azért a szövetkezetek legnagyobb része szánalmasan tengődik, nem tud a zsidó vállalkozással versenyre kelni. A *célszerű szövetkezeti reform és a törvényhozás által támogatott szövetkezeti propaganda sok ezer menekült családnak szerezhetne biztos kenyeret és erősítené fajunkat a zsidókórság elleni küzdelemben.* Minthogy azonban a keresztény kurzus törvényhozása mindeddig a legtávolabbról sem törődött a szövetkezetek *korszerű reformjával és azok szervezetének a kiépítésével, nyilvánvaló bizonyítéka ez annak, hogy a keresztény kurzus nem szándékozik meggyógyítani a zsidókórságot.*

Miként a beteg szervezet gyógyításában minden eljárást a kettős szempont határoz meg, hogy a beteg szervezetet erősíteni, a parazitát gyöngíteni kell, ugyanezen szempontok irányadók a zsidókórság gyógyításában is. Mialatt mindent elkövetünk a kóros szervezet erősítésére, minden lehető módon a parazitát is gyöngítenünk kell. Mindazon intézkedés, cselekedet, korlátozás, ami az élősködőt gyöngíti, használ a beteg társadalomnak. Tanulmányoznunk kell a zsidó élősködés biológiáját, hogy megismerjük, melyek azon életformák, amelyek között a zsidó faj a legjobban virul és ezeket az életformákat kell különösen megszorítanunk. Nyilvánvaló, hogy a parazita annál életképesebb, minél szabadabb, minél korlátlanabbul élheti ki faji életformáit. Már említettem két sarkalatos követelményét a zsidó faji életnek: a vagyonhalmozást és a csürheuszítást. Kimutattam, hogy miként lehet ezeknek útját szegni. De a zsidó faji élet oly gazdag különleges faji vonásokban, hogy ezzel a kettővel korántsem merül ki. A zsidó fajiság kiéléséhez szükséges, hogy csalhasson, uzsoráskodhasson, dorbézolhasson, saját *rítusa* szerint szórakozhasson, saját faji zenéje mellett mulathasson, saját külön nyelvén a saját faji irodalmát ▶

▶ írhassa és olvashassa, saját ízlése szerint öltözködhessen, saját egyesületeiben társaloghasson és így tovább. Természetes, hogy olyan társadalomban érzi jól magát a zsidó, ahol teljesen a saját faji igényei szerint élhet. Ahol csecsemőkorától a haláláig, reggeltől estig minden lépten-nyomon az ő különleges faji kultúrája környékezi, s a gojokkal nem érintkezik többet, mint amennyit parazita életmódja feltételez. Az Estet, Magyar Hírlapot, Népszavát stb. olvas, Zerkovitz-kuplékat és Ányos Laci-dalokat énekel, Molnár Ferenc és Bródy Sándor írásaiban gyönyörködik, bárokban dorbézol, kávéházakban börzézik, félmeztelenül öltözik, saját fajvérei társaságában fürdőzhet, kaszinózhat, fuldokolhat a szerelemben, mert a pénzével mindent és mindenkit elér: hát világos, hogy az ilyen életmód tetszik a zsidónak. Amíg korlátozva nincsenek ezek a faji kedvtelések, addig nincs a világon az a *fehér terror,* ami innen elriasztaná a zsidókat. Hiába állunk mi a dög mellé, hiába csapnánk agyon akár minden második legyet, amely ráereszkedik, mindaddig amíg annak a feloszló tetemnek az illata valahogy meg nem szűnik, nem lesz vége a döglegyek odatódulásának. A rothadó magyar társadalomban kínálkozó számtalan faji gyönyör világhíre édesgeti ide a zsidókat az egész világról. A zsidóellenes német, francia, angol, amerikai kiadványok tele vannak panasszal a bevándorló orosz, lengyel, német, román, osztrák, galíciai zsidók ellen, de még soha nem olvastam, hogy Magyarországból eredő bevándorlás ellen csak egyszer is szót emeltek volna. Hiszen bizonyára tőlünk is távoznak szerte fertőző rajok, mert hiszen zsidókórságban szenved a társadalmunk, de nem olyan tömegben, hogy akárhol feltűnést keltenének. Ez csak arra vall, hogy nálunk nagyon jól érzik magukat. Bármilyen állambeli küldöttség járta végig országunkat, mindnek az volt a megállapítása, hogy ebben az országban botrányos a társadalom züllése. Tehát hozzánk képest minden társadalom fegyelmezettebb életet él, ezért kevésbé kedvező a zsidó fajiságnak, mint a magyar környezet. Itt nagyon jó a zsidónak, mert itt nemcsak harácsolni lehet, de faji gyönyörök közt lehet elélni az összerabolt jövedelmet. *Magyarországon nem csak lehet, de érdemes is fosztogatni, mert van mire fordítani a zsákmányt, van hogyan fölélvezni.* A vagyonnak nem önmagában van értéke, hanem abban, hogy meg lehet vele szerezni mindazt, amit szeretünk. Ahol a zsidó csak fosztogathat, de nem élvezhet, ott csak addig marad, amíg megszedi magát: élvezni elmegy máshová, mert csak így teljes a zsidó élet. Ahol se nem fosztogathat, se nem élvezhet, oda nem törekszik máshonnan, ha nincs ott, de elkívánkozik máshová, ha ott van. Azért a zsidókórság gyógyítása megköveteli, hogy a zsidó fajiság életformáit korlátozzuk, nehezítsük vagy lehetetlenné tegyük. Rendkívül szigorú erkölcsi cenzúra alá kell vetni a sajtót, a szépirodalmat, színházat, mozikat. Be kell zárni az összes orfeumot, mulatóhelyet, a bárokat stb. Legalább negyedére kell korlátozni a kávéházakat. Feloszlatni vagy örökösen zaklatni kell az összes zsidó mérgező egyesületet, klubot, pártszervezetet stb. A zsidók nem fogják bírni ezt a zordon életet. Képzeljünk el egy komoly nagyvárost (mint amilyen pl. Melbourne), ahol vasárnap zárva minden kocsma, kávéház, mulató, színház stb., s csak a templomok vannak nyitva. Képzeljük el, hogy a színházba járó zsidó napról-napra kénytelen keresztülásítozni a tisztességes tárgyú, nemzeti szellemű és keresztény erkölcsű színdarabokat, sehol egy kis házasságtörési pikantéria, sehol egy kis vérpezsdítő erotika, sehol röhögtető ripőkség stb. Mikor zenét hallgat, minduntalan magyar nóták, kuruc dalok zenéjével ölik az ő büszke fajzsidó lelkét.[1] Újságban nincs kerítő novella, borsos társasági botrány, izgató politikai hajsza stb. Még csak egyesületbe sem járhat forradalmi terveket szőni, társadalmi reformokat kovácsolni zsidó elgondolás szerint. Sivár, kietlen az ilyen zsidó élet és még változtatni sem lehet rajta. Lehet-e elgondolni boldogtalanabb teremtést, mint az ilyen fegyelmezett zsidó. Ha rövidesen nem sikerül felforgatni a társadalomnak ezt a különös (magyar) erkölcsi rendjét, kénytelen sűrű átkozódások között kivándorolni. Az ilyen erkölcsrendészeti korlátozások több zsidót kergetnek ki az országból, mint egy-egy galíciai pogrom. Persze az is bizonyos, hogy ezen megszorítások ellen nemcsak a zsidók, de a zsidókedvtelésekhez szokott zsidócsahos gojok is éktelen lármával tiltakoznának. Reakciósnak, barbárnak minősítenék az egyéni szabadság ilyen mélyreható korlátozását. A tiltakozást azonban el kell nyomni kérlelhetetlen sajtócenzúrával, mert nem a mulatozások és kedvtelések érdeke a fő, hanem a társadalom gyógyítása. Kétségtelen, a tisztasági rendszabályok sohasem kedvesek sem az egyénnek, sem a társadalomnak. Amikor a betegnek eltiltják az éjszakázást, a dorbézolást, az izgató olvasmányokat stb., akkor az éppen olyan kellemetlen, mintha a társadalmat vetik alá korlátozó rendszabályoknak. De a gyógyulás érdekében mindkettőnek kivételes megszorításokat kell elviselnie, mert a gyógyulás érdeke mindenekfölött való. *A beteg szervezet nem élhet ugyanazon szabadságokkal,* mint az egészséges. Azért hiába hivatkoznék nekem valaki más államok példájára, ahol ismeretlenek az ilyen rendszabályok, azt felelném rá, az más eset, azok nincsenek megfertőzve zsidókórsággal. A felsorolt egészségügyi rendszabályok felbecsülhetetlen szolgálatot tennének a zsidóvírus gyöngítésére, a társadalmi mérgezés gátlására, a zsidókórság gyógyítására, *mégis a „keresztény kurzus" mind a mai napig egyetlen egy lényeges megszorítást sem léptetett életbe a zsidó faji élet felsorolt féktelenségei ellen. Éles bizonysága ez annak, hogy nincs szándékában komolyan gyógyítani a zsidókórságot.*

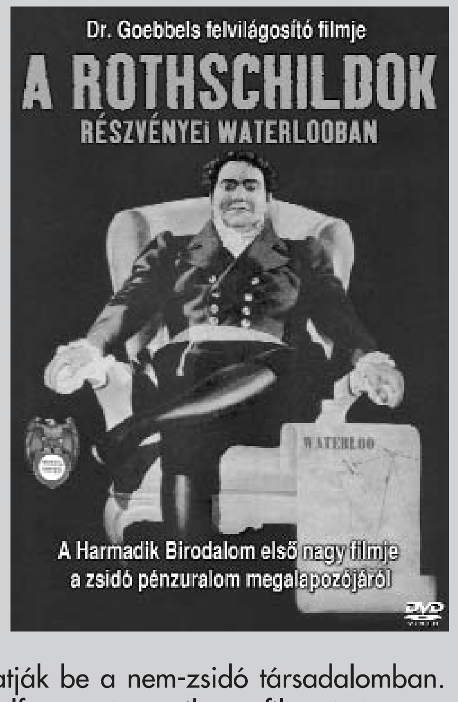
A beteg szervezetnek tartózkodnia kell mindazon cselekvéstől, ami gyöngíti a szervezet ellenálló erejét. Ugyanígy a beteg társadalomnak is. Bámulatos, hogy a fertőző betegségek analógiája e kérdésben is elvezet bennünket egy fontos egészségügyi szabályhoz, az *alkoholtilalomhoz.* Ismeretes, mennyire pusztítja az alkohol az emberi testet és milyen fogékonnyá teszi azt mindenféle fertőzés befogadására. Szakasztott így viselkedik a társadalmi szervezet is. Alig van olyan társadalmi betegség, amely annyira hajlamosítaná a társadalmat a zsidófertőzés iránt, mint az alkoholizmus. Tudjuk, hogy az alkoholizmus már önmagában is betegség, de még nem fertőző természetű. Legnagyobb veszélyessége abban van, hogy hajlamossá teszi a szervezetet mindenféle fertőzés iránt. Ezt igazolja a társadalmi alkoholizmus természete is. Tudjuk, hogy a zsidó élősdiség ott tenyészik a legszaporábban, ahol a társadalom alkoholizmusban szenved. A zsidóságra (miként a baktériumra) teljesen veszélytelen a társadalom alkoholfogyasztása, mert mértékkel él vele, de általa rombolja, erkölcsileg züllesztí, testileg tönkreteszi a gojokat. *Az iszákos gojok kifosztása, anyagi tönkretétele a legismertebb formája a zsidóparazitizmusnak. Egész falvakat, vidékeket, országrészeket, társadalmi osztályokat nyomorba és butaságba süllyeszt a zsidó az italmérés által.* A legtöbb falusi ház, parasztbirtok kocsmái hitelezés útján kerül a zsidó kezére. Nem véletlen dolog, hogy a zsidó szocialista szakszervezet vagy népgyűlés rendesen vendéglő udvarán üti föl tanyáját. Látnivaló, hogy az alkoholfogyasztás ugyanazt a szolgálatot teszi a szervezet pusztításában a zsidóparazitának, mint a kórokozó baktériumnak. Az alkoholizmus már magában is súlyos betegsége a társadalomnak, százszor inkább súlyos, ha még zsidókórság is csatlakozik hozzá. A legszigorúbb rendszabályoktól sem szabad visszariadni, hogy a zsidókóros társadalom alkoholfogyasztását korlátozzuk. Óriási szeszfogyasztási adók, italmérések korlátozása vezetnek ehhez a célhoz. Égbekiáltó bűn italmérési jogot zsidónak adni. Törvényt kell alkotni a kocsmai hitel eltiltására. A leginkább radikális volna a tökéletes alkoholtilalom, amint azt némely amerikai államban megcsinálták. De az azonnali alkoholelvonás a társadalomban ugyanolyan anyagforgalmi zavarokat kelt, mint az emberi testben. Nagy szőlő- és gyümölcsterületek válnának egyszerre értéktelenné és esnének ki a termelésből, mert termésük javarészét bornak vagy pálinkának dolgozzák fel. Más értékesítési módokra való átmenet csak fokozatosan sikerül és idő kell hozzá. A bor mérsékelt fogyasztása különben is nem olyan veszélyes, a pálinkának való gyümölcsöt pedig másképpen is lehet értékesíteni (malacetetés, gyümölcsíz, konzerválás) csak tanítani kell rá a népet. Csekély mennyiségű gyümölcspálinkára különben szüksége van a társadalomnak orvosi célra. *De mérhetetlen különbség van a korlátlan alkoholtermelés és italmérés és a társadalom javára korlátozott fogyasztás között.* A zsidókórság ismerője azt gondolta volna, hogy a keresztény kurzusnak első és legsietősebb feladata lesz a társadalom alkoholizmusát orvosolni, az italmérések erélyes korlátozása, a kocsmai engedélyek lelkiismeretes felülvizsgálata és a kocsmai hitel eltiltása által. Nagy tévedés. *A keresztény kurzusnak kisebb gondja is nagyobb volt ennél, jeléül annak, hogy nem szándékozik gyógyítani a zsidókórságot.*

Mindazokat a pénzügyi, gazdasági, társadalompolitikai és erkölcsrendészeti reformokat, amiket felsoroltam a zsidókórság gyógyításának elengedhetetlen feltétele gyanánt, keresztül lehetne vinni anélkül, hogy a vonatkozó reformtörvények egy szóval is említenék a rettegett zsidó fajt. Tehát még a külföld sem emelhetne kifogást ellenünk. Ezek a törvények feltétlenül és alaposan megoldanák a zsidókérdést, vagyis meggyógyítanák a magyar társadalom zsidókórságát. Az, hogy a keresztény kurzus mégsem gondolt ezekre a törvényekre, csak azt bizonyítja, hogy nem is akarja meggyógyítani a zsidókóros Magyarországot. ***Csak azt tűzte ki céljául, hogy a bűnökbe merült magyar társadalmat halálos ágyán visszatérítse az Istenhez, bűnei meggyónására bírja s halála előtt utolsó lelki vigaszt nyújtson neki.***

[1] L. a *Magyar Hírlap* 1921. március 10., csütörtöki számát, 5. old. „A rossz helyre címzett Erger-Berger. Szombat este történt a Ferencváros egyik híres *magyar* konyhájáról ismert kocsmájában. Néhány fiatalemberből álló *hangos* társaság mulatott az egyik asztalnál. A hangulat már a kora esti órákban igen emelkedett volt. *Szívettépő keserű magyar nóták és pajzán dalok* átmenet nélkül kergették egymást. (Szóval nem a Zerkovitz-kuplék.) *A kocsma többi vendége reményvesztetten üldögélt:* úgy látszott, hogy a furcsa mulatozásnak soha sem lesz vége…" Mennyi jellemző, mennyi tanulságos van ebben a néhány őszinte sorban! De mennyi magyargyalázás, mennyi rombolás is amellett!

Dr. Goebbels felvilágosító filmje

A ROTHSCHILDOK RÉSZVÉNYEI WATERLOOBAN

A napóleoni háborúk alatt a londoni zsidó bankár, Nathan Rothschild hatalmas vagyont harácsolt össze háborús kölcsön és árúspekuláció által, amellyel megalapozta a világ népeit megnyomorító zsidók és a Rothschild család pénzuralmát. Ez a játékfilm történelmi tényekre alapozva, dramatizálva mutatja be Nathan megtévesztő módszereit, ahogy tönkreteszi a brit bankárokat és túljár a becsapott befektetők eszén. Az agyafúrt és félénk Rothschild sikert ér el, nem képzelőereje és merész vállalkozó szelleme, de a nem-zsidók hiszékenysége és kapzsi irigysége által. A film a nemzetközi zsidóság példájaként mutatja be a Rothschildokat, úgy ahogyan alattomosan irányítást nyernek a gazdanép felett, és azt állítja, hogy a hatalmuk a befogadó nemzetek romlottságán nyugszik. Ez a dráma egyike az 1939-40-ben készült azon néhány híres német filmnek, amelyek a zsidóságot az igazsághoz híven, meztelen valójukban és valós hatásukban mutatják be a nem-zsidó társadalomban.

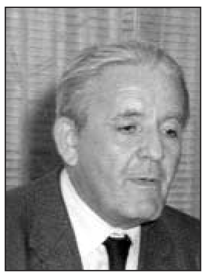
A nemzetek gazdasági kifosztását napjainkban átélő nézőben felforr a vér, amikor a film végén arra döbben rá, hogy őt és népét is ugyanazok az „édes és elbűvölő, kedves zsidók" hasonló módon, mosolyogva fosztják ki és lökik a tönk szélére, mint akik évszázadok óta fosztogatják és élősködnek a világ népein.

Készült: Németország, 1939-40

Fekete-fehér, 97 perc, Eredeti német hang, ki- és bekapcsolható magyar felirat. Ár: DVD 4000 Ft

Megrendelhető:

Gede Testvérek Bt. 1385 Bp. 62 Pf. 849 • Tel.: 06-1-349-4552 • E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Tudós-Takács János:

VAJNA GÁBOR HŐSI ÉLETE ÉS VÉRTANÚHALÁLA

Vajna Gábor, az 1944. október 16-án alakult utolsó magyar királyi kormány belügyminisztere egészen kivételes bátorságról és hősiségről tett tanúságot a „népbírósági" tárgyalásán. Szálasi Ferenc Nemzetvezetőn kívül ő volt az, aki ott, a halál küszöbén is bátran megvallotta a Hungarizmust. Ez a bátor, gerinces férfi és vértanú megérdemli, hogy többet tudjunk az életéről, mint amennyit a Szálasi-perrel foglalkozó történészi szakmunkák közölni szoktak. Az alábbiakkal az ő példamutató hősisége és vértanúhalála előtt kívánunk tisztelegni.

Vajna Gábor 1891. november 4-én született Kézdivásárhelyen. Az első világháborúban főhadnagyi rangban a 29. vadász zászlóalj tisztje lett. A galíciai és az olasz fronton harcolt. 43 hónapig teljesített frontszolgálatot és több kitüntetést szerzett. 1919-ben csatlakozott a Horthy Miklós által vezetett Nemzeti Hadsereghez. A rend helyre állítása után a Honvédelmi Minisztérium VI-2. (hírszerző és kémelhárító) osztályára osztották be. 1921-ig a bécsi kirendeltségen teljesített szolgálatot, mint a román vonal előadó tisztje. Egy alkalommal, amikor szülőföldje látogatására Erdélybe ment, a románok letartóztatták és csak hosszú idő után engedték szabadon. Bécs után a budapesti Honvédelmi Minisztériumban teljesített szolgálatot.

1924-ben a fűzfői lőporgyár igazgatója lett. 1924-1931 között „Kern István" fedőnévvel számos felderítő munkában vett részt. Fűzfőn a Honvédelmi Minisztérium VI-2. hírszerző és kémelhárító osztály tisztjeként teljesített szolgálatot.

A harmincas évek közepétől rokonszenvezett Szálasi Ferenc mozgalmával. Kezdettől fogva csatlakozott Szálasi pártjához. Ezért ezredesi rangban elbocsátották a fűzfői lőporgyár szolgálatából. Ettől kezdve kizárólag a politikusi hivatásának élt. A 16 tagból álló Pártvezető-tanács tagja lett.

1933 tavaszán ismerkedett meg Láday István csendőr századossal, a székesfehérvári II. csendőrkerülethez tartozó nyomozó alosztály parancsnokával, és Orendy Norbert csendőrtiszttel, Láday helyettesével. (E két férfinak fontos beosztást ad később belügyminisztersége idején.)

1939-ben hungarista programmal országgyűlési képviselő és a párt vezérszónoka lett, s mint ilyen, 1939. december 4-én a Parlamentben elmondott híres beszédében párhuzamot vont Gömbös Gyula politikája és a Hungarizmus között.

Szálasi Ferenc 1943. január 5-én megbízta Vajnát, hogy vegye fel az érintkezést magas szinten a német körökkel, a Nyilaskeresztes Párt és a német vezető körök közötti kapcsolatok kiépítése érdekében. Vajna megbízása akkor még nem járt sikerrel, mert a német vezetés nem tulajdonított politikai jelentőséget a Hungarista Mozgalomnak.

A németekkel való kapcsolat keresését 1944. március 19-e után is folytatja. Vajna hozta össze 1944. április 3-án a Szálasi-Veesenmayer találkozót, amely az első kapcsolatfelvétel volt a Pártvezető és a német követ, teljhatalmú birodalmi megbízott között.

Ugyancsak Vajna Gábor érte el, hogy Sztójay Döme miniszterelnök 1944. április 13-án fogadta Szálasi Ferencet, aki ezzel a találkozással Sztójay révén a már évek óta óhajtott kormányzói kihallgatást szándékozott kieszközölni. Ezt Szálasi Ferenc el is érte, mert 1944. május 3-án első ízben fogadta őt Horthy Miklós kormányzó.

Vajna Gábor 1944. szeptember 28-a után tudomást szerzett arról személyi összeköttetései révén, hogy Faragho Gábor altábornagy, csendőrfelügyelő nem tartózkodik a birtokán, hanem „ismeretlen helyre távozott". Ez az információ jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a Nyilaskeresztes Párt titokban tudomást szerzett Faraghoék moszkvai tárgyalásairól.

Egyébként Szálasi Ferenc szeptember 13-a után, amikor az ő utasítására Kovarcz Emil elkezdte Horthy háborúból való „kiugrásának" esetére a hatalomátvétel katonai előkészítését, Vajna Gábort ezen akcióval kapcsolatban Kovarcz mellé osztotta be. E megbízás folytán a fegyveres erők titkos átállítása érdekében kétnaponta tanácskozott Hódosy Pál és Abay Kálmán csendőr alezredesekkel.

Október 12-én, mint a fegyverszünet megakadályozására alakult parlamenti csoportnak, a Nemzeti Szövetségnek a megbízottja többedmagával nyílt kérdést intézett Lakatos Géza miniszterelnökhöz Faragho Gábor szerepével kapcsolatban, de nem kapott kielégítő választ.

Október 15-én délután, amikor Horthy „kiugrási" nyilatkozatáról értesült, Vajna Gábor azonnal a Pasaréti út 10. alatti villába, Kovarcz Emil főhadiszállására sietett, de ott már nem talált senkit, mert az akció a hatalomátvételre már megkezdődött. Akkor tájékozódás végett a Várban lévő német követségre ment, és ott tartózkodott másnap délelőttig.

Október 16-án Szálasi Ferenccel és Kemény Gáborral a Werbőczy utca 7. szám alatti Hatvany-palotában tartózkodó Horthy Miklóshoz mentek, ahol délelőtt 11 órakor Horthy Miklós szóban megbízta Szálasi Ferencet a miniszterelnökséggel és kormányalakítással. Ezt követően alakította meg Szálasi Ferenc a három tagú Kormányzótanácsot, majd a kormányát. Akkor kapta meg Vajna Gábor a belügyminiszteri megbízást, és a többi miniszterrel együtt délután 16 óra körül letette az esküt.

Közben Szálasi Ferenccel és Kemény Gáborral együtt Horthy Miklós meghívására még egyszer megjelentek a Hatvany-palotában, amikor is Horthy megkérte Szálasit a zsidókkal való humánus bánásmódra. De Szálasi írásbeli kinevezésére és Horthy írásos lemondására csak az esti órákban került sor.

Vajna Gábor először október 17-én jelent meg a Belügyminisztériumban. Első intézkedései között kinevezte Láday Istvánt a három új belügyi államtitkár egyikének, és Orendy Norbertet később a november 1-jén létrejött Nemzeti Számonkérés Szervezete (NSZK) vezetőjének. Ennek az utóbbi szervezetnek a feladata volt a Hungarista Munkaállam elleni összeesküvések, puccskísérletek felderítése. Ez a szervezet leplezte le Bajcsy-Zsilinszkyék összeesküvését. A Nemzeti Számonkérés Szervezete alá lett rendelve a Belügyminisztérium VII. (rendészeti és közbiztonsági) osztályának, amelyet Hajnácskőy László csendőr ezredes vezetett.

Még október 17-én Ferenczy László csendőr alezredest kinevezte Vajna a zsidó ügyek teljes jogú intézőjévé.

Október 27-én Szálasi Ferenc Vajna Gáborral egyetértve 24 főispánt váltott le és helyettük újakat nevezett ki.

November 14-én jelentős belügyminiszteri intézkedés volt, hogy a lakosságnak be kell szolgáltatnia minden lőszert.

Az egyik legjelentősebb rendelete volt Vajna Gábornak a november 17-i, amely a Budapest területén tartózkodó zsidókat hat csoportba osztotta. E rendelet szerint vannak:

1) Külföldi menleveles zsidók (ők a Palatinus-házakban kijelölt nemzetközi gettóba kerültek).

2) A Német Birodalomnak munkavégzésre adott kölcsönzsidók (rájuk a magyar állam a háború befejeződése után igényt tartott).

3) A háború után kitelepítendő zsidók (mintegy 55 000 fő, ők a VII. kerületi gettóba lettek elhelyezve december 1-től).

4) Mentességgel rendelkező zsidók (ők is a nemzetközi gettóba telepítendők).

5) Zsidó származású egyházi személyek (akiket úgy kezelnek, mintha nem volnának zsidók).

6) Idegen állampolgárságú zsidók (nekik december 1-ig el kell hagyniuk az országot).

Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy Vajna Gábor testvére, Vajna Ernő és a Nyilaskeresztes Párt megbízottja, Szalay Pál gondos felügyelete következtében a VII. kerületi gettóban elhelyezett 55 000 zsidó háborítatlanul élte át Budapest ostromát. Vajna Ernő és Szalay Pál nem engedett semmi egyéni atrocitást a zsidók ellen.

Vajna Gábor belügyminisztersége alatti fontos esemény volt november 8-án Mohay Gyulának Budapest főpolgármesterévé történő kinevezése is.

Vajna nagy érdeme, hogy a szovjet csapatok elől menekülő és az országot önként elhagyni akaró személyek (közel 1 millió fő) nyugatra telepítését a rendkívül nehéz körülmények (éthelálharc) közepette példás rendezettséggel bonyolította le, felvevőhelyet és ellátást biztosítva a menekülőknek.

Személyes bátorságát és lelkiismeretes kötelességteljesítését mutatja, hogy az összes miniszter közül utolsónak hagyta el a fővárost, közvetlenül az ostromgyűrű bezáródása előtt, december 24-én, a késő délutáni órákban. Előtte 3 órakor még értekezletet tartott a Belügyminisztériumban, amelynek elrendelte a Dunántúlra történő áttelepítését. Négy tiszt és 100 önként jelentkező személy maradt csak hátra. A Nemzeti Számonkérő Szervezet budapesti csoportját Hindy Ivánnak rendelte alá.

Vajna Gábor budapesti ténykedésével kapcsolatban meg kell még említeni, hogy november 25-i rendeletével a Nyilaskeresztes Párt Fegyveres Pártszolgálatát Fegyveres Nemzetszolgálattá alakította át, amelynek feladata a Nemzetvezető személyi biztosítása és az ellenség elleni fegyveres harc volt. A Fegyveres Nemzetszolgálat tagjai a hungarista elgondolás szerint élharcosok az ellenséggel folytatott küzdelemben.

A Budapestről kitelepült Belügyminisztérium a rendelkezésére álló rövid idő alatt Dunántúlon példásan működtette a hungarista közigazgatást. Amikor a front már nagyon megközelítette az ország nyugati határát, március 28-án a Belügyminisztérium is áttelepült a Német Birodalom területére. De még ezt megelőzően, március 25-én Vajna Gábor elrendelte az összes sopronkőhidai politikai fogoly szabadon bocsátását.

Az európai háború befejezése után Vajna Gábor is, a magyar királyi kormány többi tagjával együtt amerikai fogságba került, és mint a többi politikai foglyot, az amerikaiak kiadták őt is a szovjet zsoldban álló budapesti bábkormánynak. Így őt is minisztertársaival együtt az úgynevezett Szálasi-per keretében a „Népbíróság" elé állították, mint „háborús és népellenes bűnöst".

Rendkívüli bátorsága már a tárgyalás első napján, 1946. február 5-én, a személyi adatok felvételénél megmutatkozott. Arra a kérdésre, hogy mi a foglalkozása, így válaszolt: „belügyminiszter". Jankó Péter tanácselnök dühösen azt kiáltotta: „Még azt sem mondja, hogy volt belügyminiszter?" Mire Vajna: „Nem mentettek fel."

Vajna Gábor ezzel az akasztófa árnyékában is tudtul adta ország-világnak, hogy a hungarista kormány, amelynek ő a belügyminisztere, *jogilag* éppen úgy létezik, mint ahogy létezett 1944. október 16-a és 1945. május 9-e között, csak nem tudja kifejteni működését, mert az erőszakos letartóztatás és törvénytelen vádemelés nem változtathatja meg a jogviszonyokat.

De az egész tárgyalás alatt is bátran, férfiasan megvallotta a Hungarizmust, és nem engedte, hogy a tanácselnök durva, erőszakos és szeszélyes magatartása befolyásolja a meggyőződését és a viselkedését. Az utolsó szó jogán, 1946. február 26-án többek közt elmondta, hogy őt olyan „bűncselekményekkel" vádolják, amelyek, „amikor ezek az események leperegtek, nem számítottak büntetendő cselekménynek".

Hozzátette, hogy nem a jelen van hivatva arra, hogy ítéletet mondjon a Hungarista Mozgalom tevékenységéről a hatalom birtokában, és meg van győződve, hogy a jövő – kellő történelmi távlatból – igazolni fogja, hogy a hungaristák nem árulói, hanem megmentői voltak az európai kultúrának. Beszédét így fejezte be: „Én vagy egyes tagjai a nemzetnek, meghalhatunk, de a nemzetnek örökké élnie kell és örökké élni is fog."

Szálasi Ferenc a börtönnaplójában a legelismerőbb szavakkal írt Vajna Gáborról: **„Vajna példaadóan viselkedik. Vajna testvéremet nem is lehet a többiekkel egy napon említeni, mert óriási, utolérhetetlen magasságban áll a többiek felett."**

1946. március 12-én végezték ki, Gera Józseffel, Beregfy Károllyal és Szálasi Ferenccel együtt. Élete utolsó útján az akasztófa felé menet éppen olyan bátran viselkedett, mint egész életében. Amikor most mélységes fájdalommal gondolunk Vajna Gábor és a többi hungarista mártír vértanúságára, ugyanakkor büszke örömmel mondhatjuk Vörösmartyval, Vajna rettenthetetlen, meg nem alkuvó bátorságára gondolva:

… Hála égnek,
Még van lelke Árpád nemzetének!

Jürgen Graf, Thomas Kues és Carlo Mattogno:

A SOBIBÓR-HAZUGSÁG II. rész

3. FEJEZET: A KULCSTANÚ

a) Alexander Áronovics Pecserszkij

Mint a sikeres sobibóri felkelés vezetője, Alexander Áronovics Pecserszkij (1909–1990) a „Holocaust"-történet fényes alakjai közé tartozik. A lázadásról készített több film hőse, köztük Jack Gold *Escape from Sobibor*-jának [Szökés Sobibórból] (1987-ből) és Claude Lanzmann *Sobibor, 14 Octobre 1943, 16 heures* [Sobibór, 1943 október 14, 16 óra] című filmjének (2001-ből).

Alexander Pecserszkijt 1941 júniusában hívták be a Vörös Hadseregbe altiszti ranggal, és ugyanannak az évnek a szeptemberében hadnaggyá avatták. Egy hónappal később német hadifogságba esett. Egy meghiúsult szökési kísérlet után 1942 májusában Boriszovba, és onnan Minszkbe deportálták, ahol egy munkatáborba szállították. 1943 szeptember 18-án az abban a táborban fogvatartott összes többi zsidóval együtt vonatra rakták. 23-án érkeztek meg Sobibórba, ahol ő az október 14-i lázadásig volt internálva. Azok a zsidók, akiknek sikerült a szökés, több csoportra oszlottak. Pecserszkij csoportja október 22-én találkozott egy szovjet partizáncsapattal, akikhez azután csatlakozott.

b) „Két diktatúra" önmaga által kinevezett „mártírja"

Pecserszkij további sorsának megvizsgálása bámulatos ellentmondásokat hoz napvilágra. A Wikipédia orosz kiadásában a következőket olvashatjuk erről:

„Fehér-Oroszország *felszabadítása után Pecserszkijt hazaárulás gyanúja alatt egy büntető zászlóaljba osztották be. A büntető zászlóalj parancsnokát, Andrejev őrnagyot, annyira megrázta Pecserszkij elbeszélése, hogy a tilalom ellenére megengedte neki a tábor területének az elhagyását, hogy Moszkvába utazhasson és tanúskodhasson a ‚Német-fasiszta Betolakodók és Bűntársaik Gaztetteinek Kivizsgálására alakított Bizottság' előtt. A bizottság előtt Pavel Antokolszkij és Benjamin Kaverin írók meghallgatták Pecserszkij beszámolóját, és annak alapján közzétettek egy cikket* ‚Vosztanie v Szobibore' (Felkelés Sobibórban) *címmel.* [Egy lábjegyzetből megtudjuk, hogy ez a cikk a *Znamja* című folyóirat 4/1945. számában jelent meg.] *Ezt a szöveget a háború után felvették a* Das Schwarzbuch (Fekete könyv) *világhírű gyűjteményes kötetbe […]. 1948-ban az úgynevezett ‚hazátlan kozmopoliták' elleni politikai üldözési kampányok keretében Pecserszkij elvesztette munkáját. Ezután öt éven keresztül nem tudott alkalmazást találni, és a felesége támogatására szorult.*"[1]

Egy másik egykori Sobibór-fogollyal, Thomas (Toivi) Blattal lefolytatott beszélgetés alapján, amely T. Blatt szerint 1979-ben[2], a Wikipédia szerint 1980-ban[3] zajlott le, Pecserszkij mindazonáltal nem beszélt semmiféle büntető zászlóaljról. Ehelyett azt állította, hogy 1944 augusztusában a harcokban súlyos lábsérülést szenvedett, és ezért vitézségi éremmel tűntették ki.[4] Ennek azonban nem örülhetett sokáig, mert:

„Hosszú *évekig börtönbe vetettek. Árulónak számítottam, mert – mint sebesült katona – megadtam magam a németeknek. Miután emberek külföldről kitartóan érdeklődtek utánam, végre szabadon bocsátottak…*"[5]

Azt, hogy Pecserszkijt a németek által történt elfogatása miatt hazaárulóként kezelték és évekig bezárták, azt a *Wikipédia* francia kiadása is megjegyzi, amely azonkívül a valóságnak nem megfelelően azt állítja, hogy Pecserszkij a Nürnbergi Perben tanúként lépett fel.[6]

Pecserszkij „évekig tartó" fogvatartásáról szóló története nem áll ki egy alapos kivizsgálást. Ha fogságba esésének tényét hazaárulásnak tekintették volna, akkor természetesen azonnal a Vörös Hadsereghez való visszatérte után elítélik és bezárják. Az, hogy megsebesülése után egy vitézségi érmet adományoznak neki, Moszkvában tanúként egy bizottság elé rendelik, 1946-ban megengedik neki, hogy Sobibórról egy jelentést írjon, és aztán hirtelen „sok éven át" rács mögé dugják, mert 1941 őszén megadta magát a németeknek, teljesen hihetetlen.

Pecserszkijjel ellentétben az angol *Wikipédia*-bejegyzés pontos adatokat nevez meg állítólagos fogvatartásának idejére vonatkozóan:

„Sztálin *1948-as politikai boszorkányüldözése idején Pecserszkij elvesztette állását, és testvérével együtt börtönbe vetették. Csak 1953-ban, Sztálin halála után és a szabadonbocsátása érdekében alkalmazott növekvő nemzetközi nyomásra helyezték szabadlábra.*"[7]

Ez a megfogalmazás kézenfekvővé teszi, hogy Pecserszkijt a „kozmopolitizmus" ellen 1948-ban kezdődő kampány keretében tartóztatták le, mert szovjetellenes tevékenységgel vádolták meg. Ez viszont ellentmond Pecserszkij saját leírásának. Ezen felül a *Wikipédia* német kiadása félreérthetetlenül megállapítja:

„*Ő* [Pecserszkij] *a tábor számos túlélőjével levelezett, akik Nyugaton éltek. Ezek a levelek vezettek 1948-ban elbocsátásához zenetanári állásából »imperialista államokkal fenntartott összeköttetései« miatt. Nem tartóztatták le, de öt éven át nem dolgozhatott szakmájában, hanem alkalmi munkákra kényszerült.*"[8]

Barbara Distel sem állítja semmiképpen egy Sobibórról 2008-ban megjelent cikkében, amelyben meglehetős részletesen foglalkozik Pecserszkijjel, hogy a szovjetek őt valami okból bebörtönözték volna, hanem csupán megjegyzi, hogy a Szovjetúnióba való visszatérése után az egykori lázadó élete „nehéz" volt[9].

Az elkerülhetetlen végkövetkeztetés úgy szól, hogy Pecserszkij azt a történetet, hogy őt a Szovjetunióban sok évre bebörtönözték, az ujjából szopta, hogy magára ölthesse a két diktatúra mártírjának a glóriáját, aki egy „náci haláltábor" után Sztálin tömlöceit is túlélte. Ez már önmagában is elég ahhoz, hogy őt mint szélhámost leleplezzük, és okunk van arra, hogy elbeszéléseit Sobibórról a legnagyobb gyanakvással fogadjuk.

c) A két Pecserszkij-jelentés Sobibórról

Ahogyan azt a Pecserszkijről szóló orosz *Wikipédia*-bejegyzés említi, a *Znamja* című folyóirat a 4/1945 számában „Vosztanie v Szobibore" [Felkelés Sobibórban] cím alatt közöl egy cikket Antokolszkij és Kaverin íróktól, amely Pecserszkijnek a „Német-fasiszta Betolakodók és Bűntársaik Gaztetteinek Kivizsgálására alakított Bizottság" előtt tett tanúvallomásán alapul. Pecserszkij fejtegetéseit itt harmadik személyben adják vissza. Ezt a cikket Ilja Ehrenburg és Vaszilij Grossman, az ismert propagandisták, felvették Fekete könyvük (*Das Schwarzbuch*) kéziratába, amely persze a Szovjetúnióban nem jelenhetett meg, mert a szedést a szovjet cenzúra röviddel a mű tervezett kiadása előtt megsemmisítette. A Fekete könyvet orosz nyelven csak 1980-ban adták ki Izraelben.[10] Egy évvel később New Yorkban megjelent egy angol fordítás.[11]

A Pecserszkij-jelentésnek egy kereken négyszer olyan hosszú, első személyben írt változata 1946-ban jelent meg Moszkvában a „Der Emes" kiadónál jiddis nyelven *Der Uifstand in Sobibor* címen. Mivelhogy Pecserszkij, bár zsidó származású volt, nem tudott jiddisül, orosz nyelvű eredetijét N. Lurie fordította le erre a nyelvre. Az *Uifstand in Sobibor*-t 1967-ben angol nyelvre[12] és 1969-ben az angol változat alapján olaszra vitték át.[13]

A Pecserszkij-jelentés két változatának összehasonlítása mutatja, hogy ezek tartalmilag lényegében megegyeznek. Említésre méltó a következő két különbség:

Az első, később a Fekete könyvbe felvett változat szerint „majdnem minden nap" érkezett egy vonat 2000 halálra ítélttel Sobibórba[14], míg a második, 1946-ban megjelent verzió szerint a halálvonatok csak minden második napon futottak be.[15]

Az első változatban az áll, hogy Sobibór Pecserszkij érkezésekor egy év óta állt fenn és addig az időpontig 500 000 áldozatot követelt.[16] A második változat szerint a tábor 1943 szeptemberében már másfél év óta állt fenn. Az áldozatok összesített száma itt nincs megadva, de ha minden második napon érkezett egy vonat 2000 új fogollyal, és azokat egy maroknyi kivétellel azonnal megölték, akkor a meggyilkoltak számának kb. 550 000-nek kellett lennie.

A következő elemzésnél a második, hosszabb változat olasz fordítására, a „Rivolta a Sobibor"-ra támaszkodunk.

d) Pecserszkij hazugságszövevénye

Pecserszkij jelentésében hemzsegnek az arcátlan hazugságok. Mindjárt az elején azt állítja a szerző, hogy a négy és félnapos úton Minszkből Sobibórba egy maradéktalanul túlzsúfolt vasúti kocsiban, ő és sorstársai „sem ételt, sem egy csepp vizet" nem kaptak (30. oldal). Ilyen körülmények között a deportáltak nagy része útközben szomjan halt volna, de Pecserszkij nem említ egyetlen halálesetet sem: maga „a kétéves Nellie" is túlélte az utazást, bár csak azért, hogy Sobibórban az azonnali megsemmisítés áldozata legyen (32. oldal). Mivel a németek az újonnan érkezettek egy részét – köztük Pecserszkijt is – haladéktalanul elvezényelték munkára az asztalosüzembe (30. oldal), az ő szempontjukból mellesleg teljesen következetlen lett volna magukat értékes munkaerőtől megfosztani. Ha azonban a deportáltak halála lett volna a céljuk, teljesen elegendő lett volna őket még valamivel tovább víz nélkül hagyni a túlzsúfolt kocsikban. Akkor csak a sírokhoz kellett volna vinni a szomjan haltak hulláját, és így megtakaríthatták volna a „megsemmisítő létesítmények" építését.

---

1 http:/ru.wikipedia.org/wiki/Печеский,_Александр_Аронович

2 Thomas (Toivi) Blatt, *Sobibor. The Forgotten Revolt* (Sobibór, az elfelejtett lázadás), a.a.O. (lásd a 2. fejezetet), 221. oldal.

3 http://en.wikipedia.org/wiki/Alexander_ Pechersky

4 T. Blatt, *Sobibor. The forgotten revolt.* A.a.O. 123. oldal.

5 Ugyanott, 124. oldal.

6 http//fr.wikipedia.org/wiki/Alexander_Pecherski

7 http//en.wikipedia.org/wiki/Alexander_Pechersky

8 http//de.wikipedia.org/wiki/Alexander_Petscherski

9 Barbara Distel, „Sobibor", Barbara Distel és Wolfgang Benz (kiadók), *Der Ort des Terrors. Geschichte der nationalsozialistischen Konzentrationslager* (A terror színhelye. A nemzeti szocialista koncentrációs táborok története), 6. kötet, C. H. Beck, München 2008, 402. oldal.

10 Forrás: http//de.wikipedia.org/wiki/Ilja_Ehrenburg

11 I. Ehrenburg és V. Grossman (kiadók), *The Black Book*, a.a.O. (lásd a 2. fejezetet). P. Antokolszkij és V. Kaverin cikke „Felkelés Sobibórban" , ott a 427-445. oldalakon áll.

12 Alexander Pechersky, „Revolt in Sobibor", Yuri Suhl (kiadó), *They fought back. The Story of the Jewish Resistance in Nazi Europe*, New York 1967.

13 Alexander Pechersky, „Rivolta a Sobibor", Yuri Suhl (kiadó), *Ed essi si ribellarono*, a.a.O. (lásd a 2. részt).

14 *The Black Book*, a.a.O., 443. oldal.

15 „Rivolta a Sobibor", a.a.O., 31. oldal.

16 *The Black Book*, a.a.O., 443. oldal.

Pecserszkij mindjárt érkezése után megtudta „egy kicsi és zömök zsidótól”, hogy Sobibórban tömeggyilkosság van folyamatban:

„Észrevettem, *hogy tőlünk észak-nyugatra szürke füstfelhők látszanak és tűnnek el a távolban. Egy csípős szag, lángok nélküli füst szaga töltötte be a levegőt.*

‚Mi ég ott hátul?' – kérdeztem.

‚Ne nézz abba az irányba' – válaszolta a zsidó. ‚Az a társaid holtteste, akik veled együtt érkeztek ide.'

Éreztem, hogy elfog a tehetetlenség. Ő folytatta: ‚Te nem vagy az első, de az utolsó sem. Minden második nap érkezik egy szállítmány 2000 személlyel, és a tábor már másfél éve létezik'." (30, 31. oldal).

Eszerint Sobibórban még 1943 szeptember végén minden második napon 2000 zsidót gyilkoltak meg. A következőkben Pecserszkij folyamatosan beszámol a halálra ítéltek újabb szállítmányainak érkezéséről. Ez az ábrázolás a hivatalos Sobibór-változat szempontjából egy ordító anakronizmus:

Julius Schelvis, az ortodox „Holocaust"-történetírás vezető Sobibór-szakértője szerint a megszállt szovjet területekről összesen hat, esetleg nyolc szállítmány érkezett, amelyekből az, amellyel Pecserszkij jött, a második volt; az első kb. szeptember 15-én indult Minszkből.[17] Ezeken a szovjet zsidókon kívül Schelvis szerint 1943-ban még 34 313 zsidót deportáltak Hollandiából, 3500 zsidót Franciaországból, 14 900 zsidót a Főkormányzóságból, valamint 2382 zsidót Szkopjéből Sobibórba.[18] Az utolsó szállítmány Hollandiából szerinte 1943 július 20-án[19], Franciaországból 1943 március 25-én[20], az egyetlen szállítmány Szkopjéből 1943 március 30/31-én[21] indult el. A Főkormányzóságra vonatkozóan Yitzak Arad izraeli történészre hivatkozva megjegyzi, hogy a galíciai körzetből 1943 júniusáig érkeztek szállítmányok.[22] Más szóval: 1943 július 21. és szeptember 14. között egyetlen szállítmány sem érkezett Sobibórba. Ez nagyon jól illik a tényhez, hogy Himmler július 5-én elrendelte, „a sobibóri átmeneti tábort egy koncentrációs táborrá kell átalakítani".

Honnan jöttek tehát azok a halálra ítéltek, akikből Pecserszkij névtelen tanúi szerint szeptember 23-tól kezdve „minden második nap egy szállítmány 2000 személlyel" érkezett?

A tömeges megsemmisítést Pecserszkij a következőképpen mondatja el adatközlőjével:

„Az első pillanatban az ember még olyan benyomást kap, mintha egy egészen közönséges fürdőbe lépne be. Forró- és hidegvízcsapok, mosdókagylók. […] Azonban, alighogy mindenki belépett, az ajtókat döngve becsapják. Egy nehéz, fekete anyag gomolyog ki spirálokban a menynyezetbe beépített lyukakból. Iszonyatos kiáltásokat lehet hallani, amelyek azonban nem soká tartanak, mert hamarosan fulladozó, görcsökben fetrengő emberek zihálásává és hörgésévé változnak. […] Egy negyedóra után mindennek vége van. A padló megnyílik, és a hullák beesnek a vagonokba, amelyek lent várakoznak a ‚fürdő' pincéjében, és amint megteltek, gyorsan útnak indulnak. Minden modern német technikával van megszervezve. A hullákat kint egy bizonyos séma szerint felravatalozzák és benzinnel leöntik, aztán meggyújtják azokat. És ott égnek el." (31. oldal).

Valóban, egy ábrázolás, amely az ember ereiben a vért megfagyasztja! Természetesen van egy kis szépséghibája, hogy sem elől, sem hátul nem egyezik a hivatalos változattal, amely szerint Sobibórban a tömeggyilkosságokat egy motor kipufogó gázaival hajtották végre…

A további képtelenségekhez, amelyeket Pecserszkij el akar hitetni olvasóival, a következők tartoznak különösképpen:

Mindig, amikor a III. táborban embereket vezetnek a „fürdőként" álcázott kivégző épületbe, a németek 300 libát terelnek az udvarra ez elé az épület elé, és ide-oda kergetik őket, hogy izgatott gágogásuk elnyomja a haldoklók kiáltásait (36. oldal).

Fogolytársától Ber Feinbergtől, egy varsói fodrásztól Pecserszkij megtudja, hogy korábban naponta egy tíz vagonból álló szerelvény indult Sobibórból Németországba, az áldozatok ruháival, cipőivel és hajával (38. oldal).

Pecserszkij megbarátkozik egy Luka nevű tizennyolc éves zsidó lánnyal, aki a 30-as években Németországból szüleivel Hollandiába emigrált. Ámbár ő (Pecserszkij) csak oroszul, a lány csak németül és hollandul tud, négyszemközt mégis hosszú beszélgetéseket folytatnak. Luka elmondja neki, hogy ő az udvarban dolgozik. A paliszád résein át látni lehet, amint *„a férfiakat, nőket és gyerekeket meztelenül a III. táborba vezetik"* (43. oldal). Luka továbbá elmondta Pecserszkijnek, hogy őt Németországban *nyolc éves korában* a rendőrség megkínozta, hogy kiszedjék belőle a kommunistaként keresett apja tartózkodási helyét. De ő állhatatos maradt a kínzás közben, és nem árulta el apját.

Sobibórból történt menekülésük után Pecserszkij és társai a Bug folyótól nyugatra egy parasztháznál pihenőt tartanak. Ott megtudják, hogy a németek azon a környéken egy tábort rendeztek be, amelyben emberi hullákból szappant állítanak elő (65. oldal). (Ez – a hivatalos történetírás által régen feladott – dajkamese az emberzsírból főzött szappanról közvetlenül a háború utáni időkben a németellenes rémhírterjesztés szabványos darabja volt.)

e) Az 1943 október 14-i felkelés Pecserszkij ábrázolása szerint

Pecserszkij jelentésének legtanulságosabb szakaszai azok, amelyekben az október 14-i lázadásról számol be. Ehhez a következőket bocsátjuk előre:

Pecserszkij sobibóri tartózkodása idején leírása szerint kereken 600 (férfi és női) zsidó fogoly volt a táborban (40. oldal). Ezek tudják, hogy a németek sok százezer hitsorsosukat gyilkolták meg. Napról napra zaklatják és bántalmazzák őket (szeptember 24. „többé-kevésbé *baj nélkül zajlott le, mert csupán tizenöten közülünk kaptak egyenként 25 korbácsütést a munkában hiányos buzgóság miatt";* 33. oldal). E zsidók mindegyike előtt világos, hogy őket a tábor feloszlatása előtt, mint nem-kívánatos tanúkat, elteszik láb alól. Ilyen körülmények között a foglyoknak nincs semmi vesztenivalójuk, és a németeknek minden nap számolniuk kell egy kitörési kísérlettel, annál is inkább, mert a zsidók egyáltalán nem védtelenek: a lázadás előkészítésénél: Pecserszkij utasítja összeesküvő-társát Baruchot, „körülbelül *70 kifent késről és borotvakésről"* gondoskodni (44. oldal), és az asztalosműhelyben a munkásoknak balták állnak rendelkezésre.

Ezzel a 600 kétségbeesett, gyűlölettől és bosszúvágytól tajtékzó, részben szúró- és vágófegyverekkel felszerelt zsidóval csupán egy maroknyi SS-katona áll szemben. Bár van segítségük a kápók[23] személyében, de nem építhetnek ezek hűségére: „Nekünk *vannak kiváltságaink, de amikor a tábor felszámolásának a pillanata közeledik, akkor ugyanabban a helyzetben fogjuk magunkat találni, mint ti. Meg fognak ölni minket is. Ez világos"* vélte Brzecki, a lengyel kápó (49. oldal). Más szóval: a kápók bármikor összeállhatnak a zsidókkal a néhány SS-katona ellen. Ezek között a körülmények között magától értetődően feltételezni kellene, hogy az utóbbiak a legnagyobb éberséget tanúsítják – mégis, éppen ezt nem teszik Pecserszkij ábrázolása szerint.

„A tervem kész" – fejti ki Pecserszkij fogolytársainak. *„El kell tennünk láb alól a tábort igazgató tisztek csoportját. Természetesen egyiket a másik után, és anélkül, hogy a legkisebb zajt okoznánk"* (52. oldal).

Pontosan így is történt:

„Ernst Berg szakaszvezető lovon érkezett a szabóhoz, ahogy korábban megállapodtak; leszállt és a lovat lelógó kantárral kint állni hagyta. Ahogy később megtudtam, bent a következők történtek: Amikor a szakaszvezető belépett, mindnyájan felálltak, ahogy szoktak. Subajev (Kalimali) az asztal hátsó végéhez ment. Egy sarokban, az asztal egyik lábánál egy ingbe bebugyolált balta feküdt. A tiszt levette övét, amelyen egy tokba dugott pisztoly lógott, és az asztalra fektette. Amikor a zubbonyát levetette, Juzef, a szabó, mindjárt hozzálépett az egyenruhával, amelyet fel akart próbálni. Senie megközelítette az asztalt, hogy szükség esetén megragadhassa a pisztolyt. Juzef most gondoskodott arról, hogy a német megforduljon és Subajev felé a hátát mutassa, miközben ő elmagyarázta neki, hogy ezt azért teszi, hogy a fény az egyenruhát jobban megvilágítsa. Ebben a pillanatban Subajev a baltával fejbeverte Hitler emberét, aki egy borzalmasat üvöltött. Kint felágaskodott a ló, és hegyezte a füleit. A második csapás örökre elnémította a németet. […] Tíz perccel később az őrség parancsnoka, Erbert Helm törzsőrmester belépett a műhelybe. Többé nem is hagyta el azt. Még nem is lépte át a küszöböt, amikor Senie elintézte őt. Pontosan négy órakor Göttinger törzsőrmester, a III. tábor parancsnoka, belépett a cipészhez. Árkádij Vaispapier éppen egy szerszámot javított. Grisa az ajtó mellett állt. A kivégzések vezetője jó hangulatban volt. ‚A Nap ragyog, meleg van, príma' mormogta. ‚Kész van a csizmám?' ‚Itt van, tessék' mondta Jakub, és odanyújtotta neki a csizmákat. ‚Próbálja fel.' ‚Hallgass ide, Jakub' folytatta a törzsőrmester ‚öt nap múlva Németországba utazok. Csinálj nekem egy pár papucsot a feleségem részére. Gondolj erre!' ‚Remélem, a felesége meg lesz elégedve' válaszolt Jakub. Ebben a pillanatban Árkádij a törzsőrmester fejére sújtott a baltával. […] Fél ötkor Brzecki és csoportja visszatértek az északi táborból. Ugyanabban a percben megjelent Haulstich szakaszvezető az udvarban. Schloife elébe szaladt. ‚Szakaszvezető' mondta, ‚én nem tudom, hogyan menjen tovább a lövészárkokkal. Utasításokra van szükségem magától. Az emberek csak ácsorognak és pofákat vágnak.' A szakaszvezető elindult a barakkok felé. […] Ott bent gondját viselték a szakaszvezetőnek. Schloife maga hajtotta végre a kivégzést" (56-59. oldal).

f) A „Sobibor megsemmisítő tábor" legendájának egy önkéntelen cáfolata

Elhihető ez a leírás? A mi válaszunk: Igen, feltétlenül! Ez a Pecserszkij-jelentés egyetlen elhihető része.

Német dokumentumokból tudjuk, hogy a lázadók sikerrel jártak: Tizenegy SS-katonát és két nem német őrt megöltek, kereken 300 zsidónak sikerült a szökés. Ez csak akkor volt lehetséges, ha maga az SS a legalapvetőbb biztonsági intézkedéseket figyelmen kívül hagyta, mert egy lázadás lehetőségét egyáltalán nem vették tekintetbe. Ha Sobibór egy megsemmisítő tábor volt, ahol iszonyatos számú zsidót gyilkolnak meg, ahol a munkát végző zsidóknak a biztos halál állandóan a szemük előtt lebegett, és hozzá még egész idő alatt verték őket, akkor ott minden órában számolni kellett egy zendüléssel. Ily módon az SS-katonák könnyelmű viselkedése, akik gyilkosaiknak óvatlanul a baltáiba szaladtak, Pecserszkij leírásában azt bizonyítja, hogy Sobibór egy olyan tábor lehetett, ahol a viszonyok talán keményeк lehettek, de lakóit semmi közvetlen veszély nem fenyegette, és nem is bántalmazták őket. A Pecserszkij-jelentés egyetlen elhihető része a „Sobibor megsemmisítő tábor" legendáját tehát képtelenséggé változtatja. Az egészséges emberi értelemnek már a legkisebb mértéke is erre a következtetésre vezet.

Kiegészítésképpen megjegyzendő, hogy Erich Wullbrandt egykori rendőrszázadosnak egy 1961-ben Braunschweigben adott nyilatkozata szerint az elmenekült zsidók közül némelyik a lázadás estéjén *önként* visszatért a táborba.[24] Amennyiben ez igaznak bizonyul – amiben nincs okunk kételkedni – akkor ez pótlólagos bizonyítékkal szolgál feltevésünk helyességére.

A következő fejezetben megvizsgáljuk, hogyan keletkezett a „sobibóri halálgyár" mítosza.

(Folytatjuk)

Ford: *Bruckner Zoltán*

[17]Julius Schelvis, *Vernietigingskamp Sobibor*, a.a.O. (lásd 2. fejezet), 258, 259. oldal).
[18]Ugyanott, 267. oldal.
[19]Ugyanott, 246. oldal.
[20]Ugyanott, 257. oldal.
[21]Ugyanott, 342. oldal (69. lábjegyzet).
[22]Ugyanott, 263. oldal.

[23]A kapók számáról Pecserszkij nem ad felvilágosítást. Az *Enzyklopedie des Holocaust* (a.a.O., 1330. oldal) szerint Sobibórban „90 és 120 közötti Travniki-ember" volt.
[24]Julius Schelvis, Vernietigingskamp Sobibor, a.a.O., 206. oldal, valamint 336. oldal (8. lábjegyzet).

Dr. Serly Antal:

A ZSIDÓSÁGRA VONATKOZÓ MAGYAR TÖRVÉNYEK

A magyarországi zsidóság a zsidókérdést rendező törvényjavaslatok tárgyalása idején fokozott propagandával igyekezett a nemzeti közvéleménybe sugallni azt a hamis felfogást, hogy a zsidókérdés felvetése csupán csak az idegen, főleg a német nemzetiszocialista eszmék által megmérgezett légkörben támadt aknamunka eredménye, mert a magyar nemzet – mindenkor csak a szabadság és a teljes jogegyenlőség alapjára helyezkedve – reakciós törvényeknek a zsidókkal szemben való meghozatalát soha sem tartotta szükségesnek.

A politikai szabadság nemes elvét szüntelenül hangoztató hazai zsidóság a fajmagyarságnak a nemzeti élet minden területét ellepő zsidóság elleni nehéz küzdelmét éppen ezért egyedül az „átkos hitlerista" befolyásnak… tulajdonítja, a hitlerista jelzőt oly értelemben használva, hogy a hitlerista gonoszság még az Amerikában garázdálkodó gengszterek gazságait is messze túlszárnyalja.

Sikerült is a zsidóság páratlan meggyőző erejének ezt a jelzőt a közvélemény naivabb részébe bizonyos megvető értelemben éppúgy becsempésznie, miként az 1920-as évek elején a keresztény ébredés és újjászületés mozgalmát is sikerült zsidó részről „keresztény *kurzusnak",* azaz tiszavirág életű mozgalomnak nevezve – lejáratni.

És sajnos – miképpen abban az időben meg nem gondolva e kifejezés horderejét magyar testvéreink könnyelműen a zsidóság után szajkózták a *kurzus* jelzőt, ahelyett, hogy torkukra forrasztották volna ezt a szót – azonképpen sokan ma sem átallják a hitlerista jelző használatával és hangoztatásával, felülve a zsidó sugalmazásnak, a baráti német nemzet jogos önérzetét akaratlanul is sérteni.

Talán mégis megfontolhatnák végre ennek a sugalmazásnak minden kritika nélkül bedőlő magyar testvéreink, hogy Hitler Adolf, ez a mindenképpen kivételes nagy egyéniség, utóvégre is a baráti német nemzet bálványozott vezére, akinek nevét ilyen hamisan jelzősíteni lovagiatlan s nem *magyar* emberhez méltó dolog és megfontolhatnák zsidóktól beugrasztott magyar testvéreink azt is, hogy a nemzetközi zsidóságnak a Harmadik Birodalom ellen folytatott nagy és becstelen peréhez *nekünk magyaroknak* legfeljebb annyi közünk van, hogy *szívből kívánjuk, miszerint ebben a nagy küzdelemben a gyűlölködő zsidóság legyen a vesztes.*

A hazai zsidóság azonban abbeli buzgalmában, hogy elhitesse a magyar közvéleménnyel, miszerint a magyarországi zsidóság a magyar társadalomnak egy évezreden át kizárólag csak hasznos és hű, és éppen ezért a nemzeti társadalom által mindig megbecsült és gyengéden szeretett rétege volt, nem riad vissza a történelemhamisításoktól sem.

Minthogy nagynevű történettudósaink ezeket a hamisításokat nem elég erélyesen cáfolják meg – megtörténhetett az a botrány, hogy közkézen forgó lexikonokban olyan szemérmetlen hamisítások olvashatók, amelyek szerint a magyarországi zsidóság ősei, Árpád apánk magyarjaival együtt, *ősfoglalók* voltak hazánkban.

Két modern magyar lexikonban is olvashatók ezek a történelmi hamisítások.

Az *„Athenaeum kézi lexikon"* c. munka II. kötet 878. oldalán a kazárokról a következőket írja:

„Attila idejében a Volga mellékén laktak a kazárok és midőn I. Romanus császár a római birodalomból, a török pedig a maga területéről kiüldözte a zsidókat, ide menekültek és a kazárok 786-809-ben Bulán kagán alatt áttértek a zsidó vallásra. A kazárok – persze immáron zsidók – közvetítették kelet és nyugat között a kereskedést. A IX. században már a keleti Kárpátoktól és a felső Dnyepertől a Volgáig, a Kaukázustól az Oka folyóig ők voltak az urak.

***A magyarokkal már az őshazában összeköttetésben voltak, sőt felettük a felsőbbség bizonyos nemét gyakorolták.* Így midőn az őshazából Levédiába indultak a magyarok: a kazár kagán tanácsolta nekik, hogy egyik vezérüket: Elődöt királlyá válasszák!**

Amikor pedig mostani hazánkat elfoglalni jöttek: Kievnél csatlakozott hozzájuk egy kazár törzs: a *kabarok,* akik beolvadtak a magyar nemzetbe." (Hivatkozik Vámbéri: Magyarok eredete c. művére. 1882.)

De még körmönfontabb történelemhamisítás olvasható a *Pallas Lexikon* 16. kötetének 1218. oldalán, Kn. betűjelzéssel, amely jelzés mögött Kohn Sámuel rabbi rejtőzködik:

„Vajon a beköltöző magyarok a honfoglalás előtt ismerték-e már a zsidókat, vagy a zsidóhitű kazárok velük jöttek-e Magyarországra? Több, mint valószínű. Mellette szól azon történelmi tény, hogy a honfoglaló magyarokhoz csatlakozott kazárok (kabarok) *nagy része* már régebben felvette a zsidó hitet, továbbá azon körülmény, hogy legrégibb okiratainkban meglepő sűrűn előfordulnak a „zsidó" szóval összetett vagy ebből képzett helynevek (pl. Zsidóföldje, Zsidópatak, Zsidótábor, Zsidóvár stb.), végre azon *tény* (?!), hogy a zsidók Magyarország első két századában *a honfoglalók minden jogával bírtak, a magyarok népéletével a legbensőbb kapcsolatban álltak és sűrűn éltek velük vegyes házasságban,* mitől csak az egyház ismételt tilalma szoktatta el őket. Szent László alatt hoztak először korlátozó intézkedéseket ellenük…"

Hóman Bálint ezt a hamis beállítást a következőképpen cáfolja:

„Azonban nem tudni mi okból, most idézett világos és e században náluk járt utazók szerint a IX. század elején a római birodalomból és mohamedán országokból kiűzött zsidókat befogadták és egy részük a zsidók tanítására a zsidó vallást vette fel. Nagyobb részük természetimádó maradt, ezek nagy része a IX. század közepe táján mohamedánná lett. A IX. század második felében és a X. század elején *négy* vallás hívei vannak köztük, a legtöbben vannak a mohamedánok (magában a fővárosban kb. 10 000-en) és a keresztények, kevesebb pogány és a legkevesebb a zsidó. A főkirály és az előkelők, össze-vissza 4 000 ember körül, zsidók (és nem 40 000, mint a Semigotha írja, Ibn Haukal téves másolása alapján). A túlnyomó rész muszlim, *s ezek a katonák.* A mohamedán hitre térés idején – mint ez később, 922 körül is megtörtént – a lakosság egy része fellázadt az uralkodó párt (tehát *a zsidók) ellen, s legyőzetve a magyarokhoz csatlakozott, mint a kabarok törzse.* A pártviszály okai közt a vallási viszály is nagy szerepet játszhatott, s *a magyarokhoz csatlakozott töredék kétségkívül mohamedán volt… Magyar területen zsidó beolvadásnak semmi emléke nem maradt fenn… A magyarokhoz csatlakozott kazár-kabar törzs semmi esetre sem tekinthető szemitának, de maga a kazár nép sem e korban."* – (Semigotha, Turul, 1912.)"

Sajnos azonban nem tudni mi okból, most idézett világos és határozott okfejtése a *Magyar Történet* c. nagy művéből már hiányzik.

Azt pedig, hogy mennyire átlátszó és hamisan irányzatos beállítás mindkét lexikon szóban forgó szövegezése – magának Kohn Sámuel rabbinak *„A zsidók története Magyarországon"* c. műve (1884.) 24. és 25. oldalán megírt, s az igazságnak már megfelelő része igazolja, amely így hangzik:

„…a zsidó kazár származására, nyelvre és előbbi vallására nézve a magyarokkal egyeredetű, ennek egy törzsről szakadt közeli rokona, tehát nem *nemzetiségére* vagy *eredetére,* csak *vallására* nézve volt zsidó". (Akár a szombatosok Erdélyben!) – Majd még határozottabban, s őszintén így folytatja:

„…azok, akik a kabarok közül a zsidó hitet vallották, nem-zsidó testvéreiktől semmiben sem különböztek és a magyarokra annál kevésbé lehettek nagyobb befolyással, mivel e népek vallásos közönyénél s harcias életmódjánál fogva, *zsidó hitük aligha gyökerezett mélyen lelkükben,* hanem nyilván csak némi külsőségekre szorítkozván, elég felszínes lehetett. Ugyanazzal a könnyűséggel, amellyel azt felkarolták, később nagy részben el is hagyták, s felcserélték a diadalmas kereszténységgel".

Mekkora szemtelenség kell ahhoz, hogy *közkézen* forgó lexikonokban határozottan honfoglaló zsidókról írjon olyan szerző, aki a *zsidóság számára* írt történelemkönyvében – bizonyosan a megfelelő zsidó miheztartás érdekében – leplezetlenül mégis megírja az igazat.

De minderre még rátesz egy lapáttal a budapesti zsidó hitközség elnöke, Stern Samu, aki „A zsidókérdés Magyarországon" c. 1938-ban megjelent röpiratának 5. oldalán a következőket meri leírni:

„…A Zsidó Múzeumban őrzött III. századbeli esztergomi síremléken kőbevésett dokumentumkép hirdeti *a honfoglalást megelőző időkre visszavetítően, hogy a zsidók már messze az Árpádok előtt is éltek és dolgoztak e földön.* A történelem igazolja továbbá, hogy a honfoglalásban is részt vettek zsidók, hiszen a kabar törzs vezetői, törzsfői zsidó vallásúak voltak."

Minthogy azonban a fajmagyarság mégsem tűrheti azt, hogy a magyarországi zsidóság minden történelmi alap híján ősi jogot formáljon az országhoz, sőt tudatosan azt a hazugságot terjessze, hogy a magyar nemzet egy évezrede a legcsekélyebb kifogás és megütközés nélkül tétlenül szemlélte visszaéléseiket, szembe kell nézni a sok célzatos és veszedelmes történeti ferdítéssel és tárgyilagosan ismertetni kell azokat a törvényhozási intézkedéseket, amelyeket a magyar nemzet ezer esztendő alatt a zsidókkal szemben megtenni szükségesnek tartott.

Az igaz, hogy a magyar nemzet a zsidósággal szemben mindig lovagias és türelmes volt s amíg a zsidók által oly megkülönböztetett gyengédséggel idézni szokott ún. „Művelt Nyugaton" Kr. u. 135-ben Julius Severus által Palesztinában rendezett módszeres pogrom óta az osztrák örökös tartományokból 1670-ben történt kiveretésükig, összesen 80 ízben rendeztek ellenük pogromokat, égették őket máglyákon, űzték el őket az egyes országok – amely különféle üldözésekből az általuk különösen tisztelt angolok és franciák olyan alaposan kivették a részüket – addig a barbár, *„fehér terror"* országában az ezer esztendő alatt mindössze Nagy Lajos száműzi őket 1360-ban, valamint 1494-ben és 1540-ben Nagyszombatban, 1529-ben Bazinban, végül 1792-ben a sáros megyei Péren szenvednek el kisebb üldöztetést vérvád miatt.

A zsidósággal szemben hozott magyar törvények – amint azt látni fogjuk – sohasem voltak eléggé radikálisak. A szükség és szegénység, a külső és belső bajok bizonyos fokig megalkuvóvá tette egyik-másik királyunkat, a magyar fajtával veleszületett lovagiasság és jószívűség pedig nagyban enyhítette a koronként felgyülemlett keserűség folytán jogosan felgerjedt haragot.

Az első tiltó, törvényes jogszabály Szent László királyunktól ered; Szent István a zsidók ellen rendszabályozó intézkedéseket még nem foganatosított.

Szent István ezt nem tette, de nem azért nem tette – amint ezt a hazai zsidóság nem nyíltan, hanem a sorok között alattomosan beállítani szeretné – mert Szent Lászlónál türelmesebb volt, hanem azért, mert Szent István idejében még nem lévén zsidók az országban, itt nem is garázdálkodhattak, minután az első nagyobb zsidó tömeg csak 1096-ban, a keresztes hadak üldözése elől menekülve özönlött be az országba.

Nem felel meg tehát a valóságnak Kohn Sámuel rabbinak, a magyarországi zsidóság történetírójának azon állítása, hogy a magyarok „sűrűn éltek velük – a zsidókkal – vegyes házasságban", mert Szent László uralkodása előtt zsidók még nem voltak az országban, amikor azonban Németországból hazánkba beszivárogtak, s üzelmeiket itt is megkezdték – Szent László király a szükségesnek mutatkozott törvényeket haladéktalanul meghozta. Íme az első:

Szent László Decretum I. 10. Art. (1092.)

„Ha zsidó keresztény asszonyt vesz társul magához vagy valamely keresztény személyt szolgaságban tart az ő házánál – vegyék el tőle és adják vissza annak szabadságát; aki pedig eladta volt, attól az árát vegyék el és legyen az a püspökök jövedelme."

Félremagyarázhatatlan, hogy Szent László idejekorán felismerte a zsidó-magyar vérkeveredésnek az utóbbira vészes következményeit.

A másik törvény:

Szent László Decretum I. Art. 26. (1092.)

„Arról, ha a zsidó ünnepnapon dolgozik," – „Ha valaki vasárnapon vagy más nagyobb ünnepen talál zsidót munkában, tehát, hogy a kereszténység meg ne botránkozzék, azt a szerszámot, amellyel a zsidó dolgozott, veszítse el."

Alapos következtetés vonható ebből a törvényből arra, hogy a zsidóság egy része már akkor sem nagyon tisztelhette a kereszténység vallásos áhítatát és megtűrt volta ellenére, keresztény ünnepeken kihívó módon *dolgoztatott* és nem dolgozott, mert bizonyos, hogy a zsidóság fizikai munkát akkor sem végzett.

Kálmán király törvényei – bizonyosan okulva a tapasztalt visszaéléseken – már radikálisabbak.

Kálmán Decretum II. De Judaeis (1095.), Caput I.

„Kálmán… ily törvényt szerzett az ő országában lakozó zsidóknak: hogy keresztény cselédet, akármicsoda nyelvű vagy nemzetű legyen, venni vagy eladni, avagy magánál szolgaságban tartani senki a zsidók közül ne merjen ezentúl.

1. §. És ha valamelyik ezen végezést által hágja, szenvedje kárát a nála megtalált keresztény cseléd elvesztésével."

Csak a gyakori visszaélés lehetett az indító oka a magyarság és zsidóság között kötendő hitel és forgalmi ügyletek alábbi szabályozásának:

Caput II. De mutuis Christianorum et Judeorum

„Ha keresztény zsidónak vagy zsidó kereszténynek két vagy három pénzt érő kölcsönt akar adni, a kölcsönadó zálogot vegyen a kölcsönvevőtől és keresztény meg zsidó tanúk legyenek jelen, hogyha netalán eltagadná egyik, amit a másiktól kölcsönzött vala, mégis a zálogot mindkettejük tanúi bizonyítsák.

1. §. Ha pedig egyik a másiknak három pénznél nagyobb kölcsönt adand, zálogot és tanúkat vegyenek hozzá, mint mondtuk és a pénznek summáját meg a tanúk neveit írassák levélbe és azt mind a kettőnek, tudniillik mind a kölcsönadónak, mind a kölcsönvevőnek pecsétjével pecsételjék meg; hogyha valamikor ebben a dologban egyik a másikon méltatlanságot akarna tenni, az írás és mindkettőjük pecsétje bizonyítsa meg az igazságot."

Caput III. De emptionibus et venditionibus Christianorum et Judeorum

„Ha zsidó kereszténytől avagy keresztény zsidótól vásárol valamit, meghihető keresztény és zsidó tanúk jelenlétében vásároljon és az árut, meg a tanúk neveit írassa levélbe és a levelet mind az eladó, mind a vevő pecsétjével megerősítvén, tartsa meg magánál, hogyha valamikor ezen vételből tolvajsággal vádoltatnék, a nála megismert lopott árunak urát adhassa és a feljebb említett tanúkat előállítván, megmenekedjék.

1. §. Ha pedig a megismert lopott árú eladóját előállítani nem tudná, de a pecsétes írást felmutatja, a beírt tanúnak hite alatt szabaduljon.

2. §. Ha pediglen keresztény tanúi nincsenek, de meghihető zsidó tanúkat állít elő, azoknak a zsidók törvénye szerint letett hitek után fizesse meg a lopás bírságát négyszer.

3. §. Hogyha sem a megismert árunak urát nem adhatja, sem pecsétes levelet nem mutat fel, ítéltessék meg az ország szokása szerint: fizesse meg a lopás bírságát tizenkétszer."

II. Endre királyunk az Aranybullában a zsidók visszaéléseire jellemző megszorító, illetőleg tiltó rendelkezést tesz, amely rendelkezés indító okaira vonatkozólag már nemcsak ésszerű következtetésekre vagyunk utalva, hanem határozott bizonyítékok állnak rendelkezésünkre a zsidóság akkor gyakorolt visszaélései tekintetében.

Az érdekes rendelkezés a következő:

II. Endre 1222. Arany Bulla. Articulus 24.

„Quod ismaelitae et Judaei non teneant officiolatus. Pénzváltó kamaraispánok, sókamarások és vámosok országunkbeli nemesek legyenek.

1. §. Ismaeliták és zsidók ne lehessenek."

Ez a tiltó rendelkezés a letűnt évszázadok ködén keresztül nem könnyen leleplezhető zsidó visszaélések meggátlásának célját szolgálta.

A *pénzváltás* akkori forgalmának megértéséhez szükséges annak ismerete, hogy a XII. században még csupán pénzérmék voltak forgalomban, az ezeket helyettesítő bankjegyek – mindennapi szóval – *bankók* akkor még ismeretlenek voltak.

A XIII. században a nehezen kezelhető, súlyos dénárok helyett Európa-szerte a könnyebb súlyú arany vagy ezüstérméket, az ún. Oracteákat, tehát a vékony arany- vagy ezüstpléhből készült érméket kezdték verni, amelyeknek kezdetben *csak az egyik lapja veretett éremnek.* A később már mindkét oldalukon kivert vékony lemezből álló érmék azonban szerfelett gyorsan kopták, aminek folytán fémértékükből vesztettek és idővel újakkal való beváltásuk vált szükségessé.

A pénzváltó a beváltáskor az új érme előállítási költségeinek megtérítése fejében bizonyos összeget követelt, amely alapjában véve jogos követelés volt, de idő folytán számtalan különböző visszaélés forrásává vált.

Thallóczy: *„A Kamara Haszna"* c. munkájának 7. oldalán azt írja, hogy:

„A pénzhamisítás dicsőségén Magyarországon a *zsidók* és izmaeliták osztozkodtak, Angliában ezt szintén zsidók űzték. Nálunk az aranybulla XXIV: cikkelye, ennek alapján, eltiltja őket minden tisztségtől."

A pénzváltásokat illetően, amint Thallóczy idézett művének 24. oldalán írja –

„… a megváltásokat gyakoriakká tette a beváltók – monetáriusok, nummuláriusok – szertelen zsarolása. A rendszeres adózás behozatala óta a nép szemében nem igen volt gyűlöletesebb egyén a pénzváltónál vagy adószedőnél… Árpádházi királyaink, sőt az Anjou-királyok idején is, széltében hangzik a panasz a beváltók, a dicatorok zsarolása ellen; egyszer ott kergetik szét őket, majd emitt ölnek meg egyet. A zsidógyűlöletnek is ez az egyik oka: *a legnagyobb csalók – nem elfogultságból, hanem adataink nyomán beszélünk* – ők voltak. Az ellenük hozott törvényes intézkedéseknek nem volt foganatjuk, még 1250-ben is egy zsidó: Henel András áll a pénzügyek élén, mint Summus Camerarius. Kereskedelmi összeköttetéseikről s befolyásukról a pénzverés körül Jehudada Cohen XI. századbeli zsidó rabbinak jognyilatkozatai tanúskodnak."

Mindezek figyelembevételével nem kétséges, hogy Stern Samu már említett „A zsidókérdés Magyarországon" c. röpiratának 5. oldalán olvasható az a dicsekvés, miszerint: „Az Árpádházi vezérek és királyok első évszázadaiban tiltó rendelkezés alig korlátozta a zsidók részvételét az állam életében, *sőt számosan közülük magas közhivatalokat töltöttek be*". Ez a megállapítás a kellő értékére szállítandó le s olyanformán hangzik, mintha pár száz év múlva egy másik zsidó azzal dicsekednék, hogy a valutasíbolással gyanúsított és az országból kiszökött Bíró (Brüll) Pál magyar nemes és országgyűlési képviselő volt.

Sok baja lehetett különben is szegény II. Endre királyunknak a zsidókkal, mert, bár nem volt különösen energikus uralkodó, a beregi erdőben 1233-ban mégis esküt tett arra, hogy *hivatalokban zsidót nem tűr és megkülönböztető zsidó jeleket rendel.*

A tatárjárás után ezer gonddal küszködő, országunkat újraépítő IV. Béla királyunk megszorult helyzetében 1251-ben bérbe adja ugyan nekik a közjövedelmeket, kölcsönöket – bizonyosan jó drága kölcsönöket vesz fel tőlük, s ezek fejében némi kiváltságokat enged is nekik – a zsidókat mégis csak jövevényeknek tekinti s megtiltja, hogy a zálogos birtokokon földesúri jogokat gyakorolhassanak. **A budai zsinat 1279-ben – a kéjhölgyekkel együtt – arra kötelezi a zsidókat, hogy a bal mellükön egy kör alakú, vörös posztóból készült megkülönböztető jelet viseljenek, továbbá, hogy külön városrészben – a keresztényektől elkülönítve – lakjanak.**

Nagy Lajos király 1360-ban száműzi őket az országból, 1370-ben visszaengedi ugyan őket, de – az ország keresztény lakosságát a kizsarolástól megóvandó – a keresztényekkel szemben fennálló követeléseiket érvényteleneknek nyilvánítja.

Ebben az időben a zsidók már annyira elhatalmasodtak, hogy „némely városokban még a tanácsházak s isteni tiszteletre rendelt helyek sem menekülhettek meg a zsidó zálogtól." (Lásd: *Ballus*: Beschreibung der kön. Freistadt Pressburg, 1821. 265. oldal.)

Schwartner: Introductio in rem diplom. Budae, 1802. – c. munkájának I. rész. 148. oldalán azt írja róluk, hogy a pénz örökös szükségét érző Zsigmond királynak kedves vendégei voltak, aki 1436-ban kiváltságot adott nekik olyan uzsoráskodásra, amely szerint 100 dénár után hetenként 2 dénárt szedhettek abban a korban, amikor a keresztényeknek 1423-ig – kikölcsönzött pénzeik után – kamatot szedni egyházi törvény tiltotta.

A Tripartitum, Verbőczy Hármaskönyve szintén nem teljesen megbízható, idegen népelemnek tekintette a már akkor is kiváltságos helyzetet követelő zsidóságot, ami kitűnik abból, hogy Verbőczy külön függelékben tárgyalja a zsidók által a tanúskodásnál követendő magatartást és a leteendő eskü szövegét úgy, amint alább következik, mert a tapasztalat feltehetőleg azt igazolta, hogy a más módon és más szöveggel letett eskü nem nyújtott kielégítő biztosítékot a tanúvallomás valódiságára:

„Annak az eskünek mintája, amelyet a zsidóknak a keresztények ellenében kell tenniük, a következő:

Továbbá, jóllehet nem célom, hogy a zsidókról írjak, minthogy *a zsidóknak* az ő jogaikra nézve többféle és különböző és *több helyen az üdvösséggel ellenkező kiváltságaik vannak és különben is az uzsorásokról ítélni veszedelmesnek látszik,* mégis, mivel gyakran megtörténni látszik, hogy a zsidókat a keresztények ellenében eskütételre kötelezik, tehát azt vélem, hogy a zsidók esküjének mintáját e munka végére illesztem.

1. §. Holott tudnunk kell, hogy a zsidónak, aki esküt akar tenni, magára rövid köntöst, vagy palástot öltve és fején zsidó kalapot viselve, a nap felé fordulnia és *mezítláb állnia kell,* aki is a törvénykönyvet (melyet Mózes táblájának neveznek) kezével érintse és tartsa és ezeket mondja:

2. §. Én N. zsidó esküszöm az élő Istenre, a szent Istenre, a mindenható Istenre, aki az eget és a földet, a tengert és mindazt teremtette, ami ezeken és ezekben van, hogy ebben az ügyben, amivel engem ez a keresztény vádol, teljesen ártatlan és bűntelen vagyok. És ha bűnös vagyok, nyeljen el a föld, amely Dathant és Abyront elnyelte és ha vétkes vagyok, lepjen meg a szélhűdés és bélpoklosság, amely Elizaeus szolgáját meglepte – és ha vétkes vagyok, érjen engemet a nyavalyatörés, vérfolyás és hirtelen gutaütés és ragadjon el a véletlen halál és vesszek el testestül és lelkestül és vagyonostul és sohase jussak Ábrahám kebelébe és ha vétkes vagyok, semmisítsen meg Mózes törvénye, melyet neki a Sinai-hegyen adtak és szégyenítsen meg minden írás, mely Mózes öt könyvében adva van – és ha ez az esküm nem való és igaz, törüljön el Adonaj és az ő istenségének hatalma. Amen!".

A Habsburg-királyok uralkodása alatt hozott zsidóellenes magyar törvények egyébként ugyancsak az akkori zsidóság egy részének társadalomellenes és erkölcstelen üzelmeit igazolják.

Első ilyen megtorló törvény volt:

Rudolf 1578. Decretum. I. Art. II. 3. §.

„… de a zsidókat és anabaptistákat, akiknek házuk van (akik Magyarországon igen kevesen vannak), hogy minél előbb kiköltözzenek: kétszeres adóra és teherviselésre szorítsák."

1593-ban újabb törvény:

Rudolf 1593. IV. Art.

„… az anabaptistákat és zsidókat is adózásra kell szorítani… éspedig az anabaptisták fejenként 12 dénárt, a zsidók pedig 20 dénárt fizessenek."

és harmadszor:

Rudolf 1595. Art. 10.

„Az anabaptisták és a zsidók személyükre nézve minden hónapban egyenként 50 dénárt fizessenek."

Kétségtelen, hogy ezek a törvények annak bizonyítékai, hogy mennyire nem kedvelte a zsidókat a magyarság már a XVI. században sem. Úgy látszik azonban, hogy ezek a törvények nem használtak semmit, nem igen fizettek a zsidók, s az országból sem költöztek ki.

II. Ferdinánd király egyébként folytatta azt, amit Rudolf olyan sikertelenül igyekezett elérni:

II. Ferdinánd – 1625. Decretum. II. Art. 28. §. 3.

„… És erre a célra… vonják taksafizetés alá… régi szokás szerint a zsidókat is (anélkül, hogy ezzel az országba bekebeleznék őket)…"

De nehogy azzal a kifogással védekezhessenek zsidó részről, hogy őket akkor is csak a németek üldözték – közbevetőleg megjegyezzük, hogy még a türelmes néhai, jó Bethlen Gábor fejedelem is – tehát törzsökös magyar ember, Erdélyben ugyanebben az időben, 1623-ban gettóba szorítja és zsidójelek viselésére kötelezi őket.

Úgy látszik azonban a XIII. századtól a XVII. századig sem felejtette el a zsidók egy része, hogy hogyan lehet a népet kiuzsorázni, mert

II. Ferdinand 1630. Decretum. III. Art. XV. 2. §.

Megismétli II. Endre király törvényét, elrendelvén:

„A zsidókat pedig úgy a harmincadok, mint a vámok haszonbérletétől elmozdítsák."

Sőt ezt a parancsot megújítja és megerősíti

III. Ferdinand 1647. Decretum. II. Art. 24. és Decretum. II. Art. 91. §. 8.

mondván:

„Ez alkalommal megújítjuk az 1630. évi XV. cikkelyt, hogy ennek erejénél fogva a zsidókat, mint akik az ország jogainak nem részesei, hűtlenek és egészen lelkiismeretlenek (latinul szó szerint: judaei veluti jurium regni non capaces, infideles et nulla conscientia praediti), a vámok bérlésétől a jelen országgyűlés befejezése után minél előbb elmozdítsák, s hogy az ellenkezőleg cselekvők legott a vám elvesztésének büntetésébe essenek."

Az ismételten meghozott tiltó törvényekből logikusan csak arra lehet következtetni, hogy a zsidók rendkívül szívósan ragaszkodtak a nagy jövedelmet biztosító vámkezeléshez; a Karok és Rendek egymásután alkotják meg ugyan az azonos tartalmú törvényeket, ezeket azonban a zsidók – lehet, hogy vesztegetésekkel vagy más csalárdságokkal – sorra kijátszották.

III. Ferdinand 1649. III. Decr. 79. Art. 1. §.

„A zsidóknak a vámok kezelésétől való elmozdítására megújítják (a Karok és Rendek) az e részben hozott cikkelyeket:

1. §. És ezenfelül ezeknek valóságos foganatosítása céljából elhatározzák, hogy minden vármegyében, ahol a vámszedésre efféle zsidókat alkalmaztak, az illető vármegyék alispánjai hivatalvesztés büntetése alatt a helyszínre menjenek és teljes hatalmukban álljon, hogy a falut vagy várost, ahol a vámot ilyen zsidó kezeli, egyszerűen minden tétovázás nélkül elítélni és azonnal elfoglalni és ▶

▶ (minden jogorvoslat kizárásával) a legközelebbi végvidékhez alkalmazni."

I. Lipót 1662. Decr. II.

1. §. „Hogy ily felkelésekben az országban szőlő- és földbirtokos külföldieket s úgy a háztulajdonos, mint az idegen házban lakó zsidókat,… míg őket az országban megtűrik… a megyék lelkiismeretesen pénzben adóztassák meg…"

1686-ban a törökökkel cimboráló és a felmentő csapatok ellen küzdő zsidókat Budavár bevétele után felkoncolják; 1689-ben a szabad kir. városokból kitiltják őket, a bányavárosoktól pedig csak 7 mérföldnyi távolságban szabad nekik lakni.

III. Károly 1729. Decr. III. Art. 22.

19. §. „… hogy a szentgyörgyi végvidékre nemrégen bebocsátott zsidóknak úgy onnan, mint a nevezett országok (Dalmácia, Horvátország és Szlavonia) egyéb helyeiről – ha még valahová belopóztak volna – való elmozdítását a maga helyén kegyelmesen elrendelni méltóztatott."

Mária Terézia, 1741. Decr. I. Art. 29.

„A borral való kereskedés főleg az ország felső részeiben a… zsidóknak eltiltatván, a vármegyék és városok által elkobzás terhe alatt határoztatott…"

Ugyancsak Mária Terézia behozza a türelmi adót, amelyet a zsidóknak a közterheken kívül fizetniük kellett volna, mégpedig azért, hogy az országban megtűrték őket; ezt az adót II. József császár kamarai adónak neveztette, és ez az adó 1846-ig érvényben volt, de a zsidók jelentékeny részével adósak maradtak.

Annyi kétségbevonhatatlan, hogy ez a sok megbélyegző törvény csak az évszázadokon keresztül megátalkodottan folytatott társadalomellenes és erkölcstelen magatartás következménye lehetett, mert nem szabad a mi becsületes őseinkről még feltételezni sem, hogy idegen népfajt *ok nélkül* üldöztek volna.

A XIII. század végén az ország közvéleménye a már akkor égető zsidókérdés gyökeres megoldásával is foglalkozott. A nagy francia forradalom eszméinek hatása alatt azonban terjedni kezdett az a nézet, hogy a zsidóság társadalomellenes magatartása majd megszűnik, ha a nemzet a zsidóságot jogfosztott állapotából – éppen úgy, mint a jobbágyságot, – kiemeli s ezzel a zsidók, mint a beolvadásra hajlamos népréteg, az állam hasznos polgárai lesznek. Ennek a felfogásnak érvényre jutása érdekében alkotta meg az akkori igen figyelemreméltó törvénycikket:

II. Lipót 1790. Decretum Art. 38.

„A zsidókról.

Hogy a zsidókról addig is gondoskodva legyen, míg ügyük s némely szabad királyi városoknak őket érintő kiváltságai a legközelebbi országgyűlésen jelentést teendő országos bizottság által tanácskozás alá vétetnének, a zsidók állapotáról Ő szent felségének, s a Karok és Rendeknek egyetértő akaratával intézkedés tétetnék, a Karok és Rendek Ő szent Felségének jóváhagyásával határozták, hogy a Magyarország és Kapcsolt Részei határain belül élő zsidók az összes szabad királyi városban és más helységekben (ide nem értvén a királyi bányavárosokat) azon állapotban, amelyben az 1790. évi január elsején voltak, megtartassanak és ha abból netán kizavartattak volna, visszahelyeztessenek."

Miután a zsidóság az akkor uralkodó közfelfogás szerint a lakosság olyan rétegének tekintetett, amely a jobbággyal együtt a jogfosztottság állapotából törvényhozási intézkedéssel ki fog emeltetni, időszerűnek látszott, hogy a zsidóság a védkötelezettség részesévé is váljék, s ezért hozattak meg a kötelező újoncozási kötelezettséget meghatározó törvényes intézkedések.

Ferencz 1807. Decretum V. Articulus 1.

1. §. „Hogy… újoncok közé… zsidókat is lehessen felvenni és elfogadni."

Ferencz 1808. Decretum VI. Art. 6.

1. §. „Hogy a zsidókra is azon község népességének arányában, amelynek részét teszik, vesse ki az illető törvényhatóság az újoncjutalékot és a zsidó hitközségek által a saját tagjaik közül előállított egyéneket az újoncok felajánlott számába el kell fogadni."

Igen figyelemreméltó a

Ferencz 1830. Decretum IX. Art. 7.

mert a zsidóságot kifejezetten „nemzetnek", azaz fajnak nyilvánítja, úgy amint következik:

1. §. „Hogy a megajánlott újoncok sorába zsidók is vétessenek fel, kiknek számát a népesség aránya szerint az illető törvényhatóság állapítja meg, s akik a zsidó hitközségek útján egyedül *nemzetükből* lesznek kiállítandók és… besorozandók."

Ugyancsak intézkedik a zsidók besorozásáról:

V. Ferdinánd az 1840. évi II. törvénycikkben:

1. §. „Ezen számba (újoncok) az izraeliták is kötelesek népességük arányában egyedül önfelekezetükből újoncokat állítani, ugyanazért az illető törvényhatóság a reájuk eső számot népességük szerint kivetette…"

Előbb már röviden említettük, hogy a közfelfogásban már a XVIII. század vége felé az a nézet kezdett kialakulni, hogyha a zsidóság is kiemeltetik jogfosztott állapotából, akkor a közre káros, társadalomellenes magatartását is megszünteti s a hazának hasznos polgárai lesznek a zsidók is, miután ez a sérelmezett magatartás csak az elnyomatás visszahatásaképpen váltódott ki belőlük.

Bár ez a nézet a múlt század eszményi lelkületű reformkorszakában, a nemzeti újjászületés lelkes napjaiban kifejezésre és érvényre is jutott, az alább idézendő 1840. törvénycikkben ennek a nézetnek voltak igen súlyos és komoly ellenzői is, akik a minden biztosíték nélküli emancipációtól a nemzet sorsát féltették, s ebbeli aggodalmaikat határozottan ki is fejezték. Ezek között a súlyos egyéniségek között voltak a többi között Széchenyi István, Vörösmarty és Kölcsey is, akiknek a zsidókérdésben vallott álláspontjuk közismert. Nem nagyon ismert azonban egy másik nagy férfiúnak, báró Wesselényi Miklósnak álláspontja, amelyet azért is érdemes emlékezetessé tenni, mert csodálatos éleslátással határozta meg a zsidó faj jellemét és lelki tulajdonságait.

Wesselényi a jobbágyság eltörlésével foglalkozó „Balítéletek" c. munkájának 238. oldalán a zsidókról a következőket írja:

„A' zsidó nép maiglan, ős nemzetsége' töredékeinek birtokában van; de nincs benne azon ős szellem többé, mely hajdanában élteté's fentartá, – változott a' nép-élet, változtak a' vallásos fogalmak, változtak magok az alkotmányok, *'s így a' zsidó-nép egy régi múmia,* mely az élénk 's eleven idővel egybe nem olvadhat, sőt makacs vagy balvéleményes ragaszkodása által a' régihez magát valamenynyi néptől, melynek polgárzatába jut, elkülönözi, elválasztja, elidegeníti, *'s gyűlöl másokat.* Ezen előkori intézményeknek maradványai fűzik a' zsidóságot hit-, élet- s cselekvésben *a' földtéren egy családdá össze,* közszellem élteti őket, de ugyanezen közszellem az, mi a' zsidókat a' polgári élettel egybe nem férhető balvéleményekhez, sőt nem gyéren a' Talmudnak áltanjaihoz inkább, mint Mózes' egyszerű, de tiszteletigénylő törvényeihez vonja, ragadja 's csatolja: – ezen előkori maradványokból emelkedék a' jogos hely polgárok' és türelmezett zsidók' egyesülése elleni ama' hatalmas gáttal, melynek szétrombolása feltételezi a' zsidók' polgárosítását *és a' mi ennél több 's még a' polgárosítás által nem elérhető; az ország' bármely vallású 's sorsú lakosaival egybeolvadását – egyedül ez által lehet pedig a' honnak a' zsidók' polgárosítása által nyerni.*

A' nemzet jogai' tulajdonosaivá csak olyat tegyen, a'ki valóban lehet a' nemzet tagja, tudniillik a'ki nemzetiséggel 's nemzeti sajátossággal bír; – midőn valaki ajándékoz, van joga ajándékához feltételeket csatolni; – annyival inkább van ezt tenni egy nemzetnek hatalmával, *s' innen a' zsidók' polgárosítása vagy legalább helyzetük javításának egyszerű – valamint rögtönözést nem szenvedő, úgy időt 's időben érlelést kívánó feltétele gyanánt lehet felállítani: hogy a' zsidóság physicai – politikai – 's erkölcsileg javítsa magát;* – míg közös érdek nem láncolja le az országtársulathoz, *sőt ellenkező üzérség egyetlen ösztönzője tetteinek,* míg elévült előítéleteit, – akár vallás, akár polgárbeliek legyenek, – le nem győzi, *mindaddig az ország joggal zárhatja ki őket közös jogok' elveiből.*"

A tisztán látó nagy hazafi, társaival együtt, kisebbségben maradt, s a nemes idealizmustól túlfűtött, naiv reformkorszak törvényhozása: „A zsidókról" 1840-ben a XXIX. Cikkelyben a következő törvényt alkotta:

„Addig is, míg a zsidók állapotáról a törvény bővebben rendelkezik, ezúttal határoztatik:

1. §. Mindazon zsidók, kik az Országban vagy kapcsolt Részeiben születtek, valamint szinte azok is, kik az itteni lakásra törvényes úton engedelmet nyertek, ha ellenük erkölcsi magaviseletük tekintetében bebizonyított alapos kifogás nincs: az egész országban és Kapcsolt Részekben akárhol szabadon lakhatnak, kivéve egyedül az 1791. évi XXXVIII. t. cz.-ben említett bányavárosokat, melyekből a bányák és bányászati intézetekre való tekintettel törvényes régi szokás mellett jelenleg ki vannak zárva.

2. §. A fennálló feltételek mellett gyárakat a zsidók is állíthatnak, kereskedést és mesterségeket akár a maguk kezükre, akár vallásukbeli legények segítségével is űzhetnek, s fiaikat ezekben taníthatják – azon tudományokat és szép mesterségeket pedig, amiknek gyakorlatában eddig voltak, ezután is gyakorolhatják.

3. §. Egyébiránt köteleztetnek, hogy állandó vezeték és tulajdon nevekkel éljenek, a születendők pedig vallásuk papjai által vezetendő anyakönyvbe bejegyeztessenek, továbbá kötelesek:

4. §. Minden okleveleket és szerződéseket a Hazában és kapcsolt Részekben divatozó élő nyelven szerkeszteni.

5. §. Amennyiben az izraeliták polgári telkeknek (fundus) szabad szerezhetése jogában lennének, az ily városokban ezen gyakorlat a jövőre nézve is megállapíttatik.

6. §. Minden ezen törvénnyel ellenkező törvény, szokás, rendelet vagy határozat eltöröltetik és megszüntettetik."

Ez a törvény volt az előfutára az ún. *emancipációs* törvénynek, „A zsidók egyenjogúságáról polgári és politikai jogok tekintetében" címet viselő, 1867. évi XVII. törvénycikknek, amely következőképpen hangzik:

1. §. „Az ország izraelita lakosai a keresztény lakosokkal minden polgári és politikai jog gyakorlására egyaránt jogosítottaknak nyilváníttatnak.

2. §. Minden ezzel ellenkező törvény, szokás vagy rendelet ezennel megszüntettetik."

Ezt a törvényt követte az ún. recepciós törvény, az „Az izraelita vallásról" címet viselő, 1895. évi XLII. t. c., amely következőképpen hangzik:

1. §. Az izraelita vallás törvényesen bevett vallásnak nyilváníttatik.

2. §. Az 1868:LIII. t. cz. 18, 19, 20, 21 és 23 §-ainak rendelkezései az izraelita vallásúakra is kiterjesztetnek.

3. §. Lelkész (rabbi) és hitközségi elöljáró az izraelita felekezetnek csak oly tagja lehet, aki magyar állampolgár és aki képesítését Magyarországon nyerte.

4. §. A jelen törvény végrehajtásával a minisztérium bízatik meg."

Ezt a törvényt végül kiegészíti az 1895. évi XLII. t. c. 6. §-a:

„A latin, görög és örmény szertartású katolikusok, az evangélikus reformátusok, az ágostai hitvallású evangélikusok, a görög-keleti szerb és görög-keleti román, valamint az unitárius egyházakra és hívőkre, nemkülönben az izraelitákra vonatkozó törvények és jogszabályok változatlanul fenntartatnak."

A „nemes" értelemben vett liberalizmussal telített magyar nemzet 1867-ben és 1895-ben a magyarországi zsidóságnak a *legteljesebb* állampolgári jogokat *önként* megadta.

Hogy miképpen viselkedett ennek fejében a magyarországi zsidóság a magyarsággal szemben? Erre a kérdésre megadja a feleletet az utolsó 72 esztendő története, valamint a társadalmi és gazdasági élet egyensúlyának hatályosabb biztosításáról szóló 1938. évi XV. és a zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról szóló 1939. évi IV. törvénycikk.

Azt, hogy mennyire igaza volt a nagy Wesselényinek, amikor azt írta, hogy: „… a zsidó nép egy régi múmia, mely… magát valamennyi néptől, melynek polgárzatába jut, *elkülönözi, elválasztja, elidegeníti,* s ezért magát gyűlölteti s így viszont – *(Magyarországon ok nélkül!)* – ő is gyűlöl másokat"– szemléltető módon igazolja az a tény, hogy az ország *tíz legnagyobb* és zsidó tulajdonban lévő vagy zsidó érdekeltséghez tartozó ipari és kereskedelmi vállalatának, úgymint a:

1. Magyar Általános Kőszénbánya Rt.-nek;
2. Magyar Cukoripar Rt.-nek;
3. Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt.-nek;
4. Ganz és Társa Villamossági Gép-, Vagon- és Hajógyár Részvénytársaságnak;
5. Hungária Villamossági Rt.-nek;
6. Nemzetközi Gépkereskedelmi Rt.-nek;
7. Részvénytársaság villamos és közlekedési vállalatok számára cégnek;
8. Rimamurányi-Salgótarjáni Vasmű Rt.-nek;
9. Salgótarjáni Kőszénbánya Rt.-nek;
10. Weiss Manfréd Acél- és Fémmunkák, Alumíniumművek, Repülőgép- és Motorgyár Rt.-nek,

mégpedig magyar munkával és pénzből működő ipari és kereskedelmi vállalatoknak az 1937-38. évi Gazdasági, Pénzügyi és Tőzsdei Kompasz adatai szerint – a zsidók egyenjogúsításáról szóló törvény meghozatala után eltelt hetvenketedig esztendőben:

124 igazgatósági tagja között 94, kilencvennégy volt a zsidó!

(Forrás:
„Nyilas" Lap- és Könyvkiadó Vállalat Rt. 1939)

Victor Ostrovsky – Claire Hoy:

A MOSZAD HÁLÓJÁBAN

II. Közlemény

Amikor Halim először utazott a Ferrariban, semmit sem árult el a munkájáról. Diáknak adta ki magát – mire Ran azt gondolta magában: hát annak elég öreg. Az iraki azt is említette, hogy a felesége elutazik és hogy szeret jókat enni, de mohamedán lévén nem iszik alkoholt.

Donovan a foglalkozását illetően elég homályosan fogalmazott, hogy a lehető legnagyobb mozgásteret biztosítsa magának és azt mondta, hogy nemzetközi kereskedelemmel foglalkozik és mellesleg megemlítette, hogy Halim esetleg meglátogathatná őt vidéki villájában vagy együtt vacsorázhatnának felesége távolléte alatt. Ekkor még semmire nem kötelezte el magát Halim.

Másnap reggel a szőkeség ismét megjelent és Donovan felszedte. Rákövetkező nap Donovan megjelent, de a lány nem, és Donovan ismét felajánlotta Halimnak, hogy beviszi a városba. Ezúttal azt is javasolta, hogy igyanak meg egy kávét egy környékbeli kávéházban. Ami a szép útitársat illeti, Donovan elintézte annyival: „Kezdett nagyon követelőző lenni, szóval dobtam. Egy kicsit sajnálom, nagyon jó volt, már, ha érted mire gondolok. De az efélékből akad bőven, öregem”.

Halim nem szólt Samirának új barátjáról. Ez olyan valami volt, amit meg akart magának tartani.

Miután Samira Irakba távozott, Donovan, aki most már rendszeresen felvette Halimot és kezdett vele bizalmas viszonyba kerülni, említette, hogy üzleti ügyben Hollandiába kell mennie úgy 10 napra. Odaadta Halimnak céges névkártyáját, amely cég ugyancsak fedővállalat volt, a valóságban létezett cégtáblával, titkárnővel együtt arra az esetre, ha Halim fel találná hívni vagy odamenne. A vállalat egy menő címen a Chans Elysées egy nemrég kicsinosított épületében volt.

Mindezen idő alatt azonban Ran (Donovan) a valóságban egy biztonsági házban tartózkodott, ahol minden egyes Halimmal való találkozás után összejött az állomás vezetőjével vagy helyettesével a következő lépés megtervezésére. Jelentéseket írt, elolvasta a poloska által felvett fordításokat és elemeztek minden egyes és lehetséges forgatókönyvet.

Ran kocsikázott egy kicsit, hogy megbizonyosodjék: nem követik-e. A biztonsági házban kicserélte az iratait és otthagyta brit útlevelét. Minden alkalommal két jelentést írt, amelyek közül az első egy tájékoztató jelentés és a találkozón elhangzottak fontosabb részleteit tartalmazza.

A második jelentés, a műveleti jelentés 5 W-t tartalmazott (ki, mit, mikor, hol, miért). Ez mindent felsorolt, ami a találkozón történt. Ezt a második jelentést egy másik dossziéba tette és odaadta a bodel-nek, vagyis a futárnak, aki az üzeneteket hordja a biztonsági ház és a követség között.

A műveleti és tájékoztató jelentéseket külön küldik el Izraelbe számítógépen vagy diplomáciai úton. A műveleti jelentést több részre bontják, hogy illetéktelenek ne tudják értelmezni. Az első például így szól: „Találkoztam az alannyal… (hol?, lásd külön)” és egy másik jelentés tartalmazza a helyszínt és így tovább. Minden személynek két kódneve van, jóllehet ők nem tudják a saját kódjukat: egy információs és egy műveleti kód.

A Moszad számára a legnagyobb gondot az információközlés módszere jelenti, ugyanis tisztában vannak vele, hogy amit ők meg tudnak csinálni, arra más országokban is rájöhetnek.

Samira távollétében Halim minden korábbi szokását felrúgta: munka után bennmaradt a városban, hogy egyedül étkezzen egy vendéglőben vagy moziba ment. Az egyik nap felhívta barátját Donovant és üzenetet hagyott neki. Három nap múlva visszahívta őt Donovan. Halimnak szórakozni támadt kedve és Donovan egy drága kabaréba vitte vacsorázni és a műsort megnézni. Ragaszkodott hozzá, hogy ő fizet mindent.

Halim most már alkoholt is fogyasztott és a hosszúra nyúlt este során Donovan körvonalazta egyik üzleti elképzelését. Eszerint használt árukonténereket akar eladni afrikai országokban lakás céljára.

„Olyan rettenetes nyomor van ezeken a helyeken. A konténerekbe egyszerűen lyukakat vágnak ablak és ajtó gyanánt és már lehet is benne lakni. Van egy touloni üzleti kapcsolatom jó pár konténerrel és azokat pár fityingért meg tudom szerezni. Most hétvégén megyek le. „Miért nem jössz velem?”

„Valószínűleg csak útban lennék” – válaszolta Halim. Azt sem tudom, mi fán terem az üzlet”.

„Ostobaság. Az út oda-vissza elég hosszú és nem bánnám, ha társaságban lehetnék. Ott majd megszállunk és vasárnap jövünk vissza. Egyébként van valami más programod a hétvégére?”

A terv majdnem csütörtököt mondott, amikor egy helyi sayan az utolsó pillanatban berezelt. Egy katsa ugrott be helyette üzletembernek, aki majd a konténereket árulja Donovannak.

Amíg azok ketten az árról alkudoztak Halim észrevette, hogy az egyik konténer alja, amit a daru éppen felemelt, rozsdás (mindegyiké az volt és abban reménykedtek, hogy Halim ezt észre is veszi). Félrevonta Donovant, hogy jelezze amit látott és így barátja az 1200 konténer árából engedményt tudott kapni.

Aznap este vacsoránál Donovan 1000 dollárt adott Halimnak készpénzben. „Csak így tovább! Fogadd el. Te sokkal többet takarítottál meg nekem azzal, hogy azt a rozsdát észrevetted. Nem mintha ez számítana a másik félnek, de erről nem kell tudnia annak a pasinak, aki eladta a konténereket.”

Most először kezdett Halimnak derengeni, hogy amellett, hogy barátja milyen szórakoztató, még pénzt is hozhat a konyhára.

A Moszadnál nagyon is jól tudják, hogy pénzzel, szexszel és bizonyos lelki ösztönzőkkel külön-külön vagy együttesen szinte bármi megvehető és már sikerült is a beetetés. Elérkezettnek látták az időt, hogy a lényegre, vagyis a tachless-re térjenek Halimnál.

Most már biztosan tudván, hogy Halim teljesen elhiszi az ő kis fedőtörténetét, Donovan meghívta az irakit a Sofitel Bourbon-beli luxus lakosztályára a 32 rue Saint-Dominique-n. Meghívott egy kis nőcskét is Marie-Claude Magalt. Miután megrendelte a vacsoráját Donovan közölte vendégével, hogy sürgős üzleti ügyben el kell mennie. Az asztalon „véletlenül” otthagyott hamis telex üzenet visszaigazolás lehet Halim számára.

„Figyelj, nagyon sajnálom”, – mondta. „De érezd jól magad és tartjuk a kapcsolatot.”

Így aztán Halim meg a „hölgy” élvezték egymás társaságát. Az eseményt videóra vették nem feltétlenül zsarolási szándékkal, hanem, hogy lássák: mi történik, mit mond vagy tesz Halim. Egy izraeli pszichiáter már korábban alaposan tanulmányozta a Halimról készült jelentéseket olyan indítékok után kutatva, amelyekkel a leghatékonyabban lehet a férfi közelébe férkőzni. Egy izraeli atomtudós is készenlétben állt, ha netán a szolgálataira szükség lenne. És nem is olyan sokára, lett is.

Két nap múlva Donovan visszatért és felhívta Halimot. Kávézás közben Halim észrevette, hogy barátja nagyon felbolydult állapotban van.

„Egy állati jó üzlet van kilátásban a németekkel. Különleges pneumatikus csövekről van szó, amivel rádióaktiv anyagot lehet szállítani gyógyászati célokra” – mondta Donovan. De az egész túl műszaki. Nagy pénzről van szó, de még csak hozzá sem tudok szagolni a dologhoz. Ajánlottak egy angol tudóst, aki hajlandó megnézni a csöveket. Az egyik probléma viszont az, hogy óriási összeget kér. A másik pedig az, hogy nemigen bízom benne. Szerintem a németek embere.”

„Talán én segíthetnék” – ajánlotta Halim.

„Kösz, de nekem egy tudósra van szükségen, aki megvizsgálja a csöveket”.

„Én az vagyok” – mondta Halim.

Donovan adta a meglepettet és megkérdezte: „Mit akarsz ezzel mondani? Azt hittem, te diák vagy.

„Eleinte ezt kellett mondanom. De én tudós vagyok, akit egy fontos tervezethez rendeltek ide Irakból. Biztos vagyok, hogy fogok tudni segíteni.”

Ran később elmesélte, hogy amikor Halim végre bevallotta a foglalkozását, az úgy hatott rá, mintha valami az összes vérét leszívta volna és helyére jeget pumpált, aztán pedig a jeget szippantotta ki és helyére zubogó vizet nyomott volna. Hát elkapták! De Ran nem árulhatta el izgalmát. Nyugodtnak kellett maradnia.

„Figyelj, most hétvégén találkozom ezzel az illetővel Amszterdamban. Egy-két nappal előbb el kell utaznom. De mit szólnál, ha elküldeném érted a repülőgépem szombat délelőtt?’

Halim elfogadta a meghívást.

„Nem fogod megbánni” – szólt Donovan. Egy rahedli pénzt lehet vele keresni, ha ezek a dolgok törvényesek.”

A repülő, amelyre átmenetileg Donovan vállalatának cégjelzését festették, egy Learjet volt, ami egyenesen Izraelből repült ide erre az alkalomra. Az amszterdami hivatal egy gazdag zsidó vállalkozó tulajdona volt. Ran nem akarta Halimmal együtt átlépni a határt, mert akkor nem használhatta volna a hamis brit útlevelét, hanem csak a valódi iratait: bevett gyakorlat, hogy a határon elkerüljék a lebukást.

A reptéren limuzin várta Halimot és mire az iraki az amszterdami hivatalba megérkezett, a többiek már mind ott voltak. A két üzletember, Itsik E., egy Moszad katsa és Benjamin Goldstein, izraeli atomtudós, német útlevéllel. Magával hozott egyet a pneumatikus csövekből, ami mintadarabként Halim vizsgálatára várt.

A szokásos ismerkedés végeztével Ran és Itsik távoztak a szobából, mintha a pénzügyi részleteket beszélnék meg, magára hagyva a két tudóst a technikai részletek megvitatására. A közös érdeklődés és szakmai képzettség egyből összehozta a két férfit. Amikor Goldstein feltette a kérdést Halimnak, honnan tud ilyen sokat az atomiparról, bár a kérdést vaklövésnek szánta, kérdésével célbatalált, mert Halimot teljesen elhagyta védekezési ösztöne – és elkezdett az állásáról mesélni.

Később, amikor Goldstein elmondta Itsiknek, hogy Halim felfedte magát, úgy döntöttek, hogy a gyanútlan irakit elviszik vacsorázni. Ran talált kifogást, hogy ne kelljen jelen lennie.

Vacsora közben a két férfi felvázolta azt a tervet, amelyen régen dolgoznak: atomerőműveket próbálnak eladni harmadik világbeli országoknak – természetesen békés célokra.

„Az Ön üzemi tervezete tökéletes modell lenne nekünk, amelyet ezekben az országokban eladnánk” – mondta Itsik. „Ha meg tudná szerezni nekünk a részleteket, terveket meg efféléket, ezzel nagyot tudnánk kaszálni.”

„De ez köztünk kell, hogy maradjon. Nem akarjuk, hogy Donovan tudjon erről, mert ő is kérné a maga részét. Mi rendelkezünk a kapcsolatokkal, és Önnél van a szaktudás. Nincs is igazán szükségünk rá.”

„Hát nem is tudom” – mondta Halim. Donovan olyan jó volt hozzám. És hogy is mondjam, nem veszélyes ez a dolog?”

„Nem. Semmi veszély” – válaszolta Itsik. Ön bármikor hozzáférhet ezekhez a dolgokhoz. Mi ezt csak modellnek akarjuk használni. Ennyi az egész. Mi busásan megfizetnénk és senki sem fog róla tudni. Honnan is tudnának? Efféle dolgokat állandóan csinálnak.”

„Azt hiszem ez igaz” – szólt Halim még mindig habozva, bár a nagy összegtől már megszédülve. „De mi lesz Donnal? Nem szeretnék a háta mögött cselekedni.”

„Azt gondolja, hogy ő beavatja minden üzleti részletbe? Ugyan! Soha nem fogja megtudni. Barátok maradhatnak Donovannal és velünk köti meg az üzletet. Mi biztos, hogy sohase említjük meg neki, mert akkor tartaná a markát.”

Most már végleg befogták. A kimondhatatlanul nagy gazdagság ígérete már túl sok volt. És különben is bizalmat érzett Goldstein iránt. És még csak szó se volt arról, hogy segít nekik bombát tervezni. És Donovannak sem kell erről tudni. Akkor meg miért ne? – gondolta.

Halimot most már hivatalosan is beszervezték. És sok más újonchoz hasonlóan, még csak fogalma sem volt erről.

Halim 8000 dollárt kapott Donovantól a segítségért, amit a cső üzletben nyújtott és másnap – miután egy pillangóval hármasban megünnepelték ezt Donovan ▶

▶ szobájában – a boldog irakit visszarepíttették a külön gépen Párizsba.

Ennél a pontnál a terv szerint Donovannak végleg ki kellett lépnie a képből, hogy Halimot megszabadítsák attól a kínos érzéstől, hogy dolgokat eltitkol előtte. Egy ideig nem is jelentkezett, de hagyott neki hátra egy londoni telefonszámot, ha mégis kapcsolatba akar vele kerülni. Donovan előadta, hogy Angliába megy üzleti ügyben és még nem tudja meddig kell maradnia.

Két nap múlva Halim találkozott új üzlettársaival Párizsban. Itsik, aki jóval rámenősebb volt mint Donovan, az iraki üzem alaprajzát akarta, valamint a helyszínre vonatkozó részleteket, kapacitást és a pontos építési ütemtervet.

Halim eleinte eleget tett, nem adódtak problémák. A két izraeli megtanította neki, hogyan lehet „fénymásolni" úgy, hogy papír-papírt használ, azaz olyan különleges papírt, amelyet egyszerűen a másolni kívánt iratra tesznek, lesúlyozzák például egy könyvvel vagy más alkalmas tárggyal, rajtahagyják pár órára. A kép átíródik a papírra és még mindig úgy néz ki, mintha szokványos papír lenne, de amikor előhívják, a másolt irat tükörképét kapják meg.

Ahogy Itsik egyre jobban követelte a további információkat, bőkezűen fizetve minden egyes fázisnál, az irakin kezdtek mutatkozni az úgynevezett kémjelenség jelei: hol melege volt, hol fázott, hőemelkedése volt, képtelen volt aludni vagy elernyedni – azok a tényleges fizikai tünetek, amelyeket a rajtakapástól való félelem okoz. Minél többet teszel, annál inkább félsz a cselekedeteid következményeitől.

Mit tegyen? Az egyetlen dolog, ami Halimnak eszébe jutott, hogy felhívja barátját, Donovant. Ő majd fogja tudni. Ő ismer mindenkit magas és különleges körökben.

„Segítened kell!" – könyörgött Halim, amikor Donovan visszahívta. „Van egy problémám, de ez nem telefontéma. Bajban vagyok. A segítségedre van szükségem".

„Hát nem erre valók a barátok?" Donovan biztosította őt a segítségéről és azt mondta, hogy két nap múlva iderepül Londonból és a Softelbeli lakosztályán találkoznak.

„Átvertek" – sírt Halim és bevallotta az egész titkos üzletet, amelyet a németekkel kötött az amszterdami irodában. „Úgy sajnálom. Te olyan jó voltál hozzám. De engem megrészegített a pénz. A feleségem mindig azt akarta, hogy többet keressek, hogy jussak előbbre. És erre láttam esélyt. Olyan önző és ostoba voltam. Kérlek, bocsáss meg. Szükségem van a segítségedre"

Donovan igen nagylelkűen vette tudomásul a helyzetet, mondván, hogy ilyen az üzlet. De aztán azt sugalmazta Halimnak, hogy a németek valójában CIA-emberek lehetnek. Halim megdöbbent.

„Már mindent odaadtam nekik, amim volt." – mondta Ran gyönyörűségére. „És még mind többet követelnek".

„Hadd gondolkodjam át" – mondta Donovan. Ismerek jó pár személyt. De bizonyosan nem te vagy az első palimadár, akit a pénz levett a lábáról. Lazítsunk egyet és érezzük jól magunkat. Ha komolyabban megvizsgáljuk, az efféle dolgok ritkán oly rémesek, mint elsőre látszanak."

Azon az éjszakán Donovan és Halim elmentek vacsorázni és inni. Később Donovan hozott neki egy cicababát. „Ő majd ellazítja az idegeidet" – mondta nevetve.

Sikerült is neki. Mindössze öt hónap telt el a művelet megkezdése óta: gyors cselekvés az ilyenfajta ügyekben. De amikor a kockázat óriási, a sebesség is lényeges. Ebben a szakaszban az óvatosság volt a jelszó. És mivel Halim olyan feszült és rémült volt, gyengéden kellett tovább vezetni.

A biztonsági házban lezajlott újabb heves vitát követően az a döntés született, hogy Ran-nak vissza kell mennie Halimhoz és elhitetni vele, hogy ez tényleg egy CIA akció.

„Fel fognak akasztani!" – siránkozott Halim. „Fel fognak akasztani!"

„Nem, nem fognak" – válaszolta Donovan. Ez nem olyan, mintha az izraelieknek dolgoznál. Nem annyira rossz. Egyébként is ki fog tudni róla? Egyezséget kötöttem velük. Ezek most már csupán egy információt akarnak és aztán békén hagynak."

„Mit? Még mit tudok nekik adni?"

„Hát én nem igazán tudom értelmezni, de feltételezem, hogy te igen." – mondta Donovan és a zsebéből kivett egy darab papírt. „Óh, igen ez az. Azt akarják tudni miként fogadja Irak, ha Franciaország felajánlja, hogy a dúsított anyagot, – minek is hívják – „karamellel" akarják helyettesíteni. Mondd ezt meg nekik és többé nem fognak háborgatni. Nem áll érdekükben, hogy bántsanak. Csak az információt akarják."

Halim elmondta neki, hogy Irak a dúsított urániumot akarja, de egy egyiptomi születésű tudós, Yahia El Meshad mindenképpen idejön pár nap múlva, hogy megtekintse a tervet és Irak részéről döntsön ezekben az ügyekben.

„Fogsz vele találkozni?" – kérdezte Donovan

„Igen, igen. Mindannyiunkkal, akik a terven dolgozunk, fog találkozni."

„Rendben. Akkor talán meg fogod tudni szerezni az információt és a problémáid véget érnek."

Halim kissé megkönnyebbült és hirtelen sietve távozott. Most, hogy már volt pénze, saját szeretőt tartott, Marie-Claude Magal barátnőjét, aki azt hitte, hogy a helyi rendőrségnek súg, holott valójában a Moszadnak adott információt aprópénzért. Amikor Halim szólt Magalnak, hogy rendszeres vevő lenne, Donovan javaslatára Magal megadta Halimnak barátnője nevét.

Donovan erősködött, hogy Halim rendezzen vacsoratalálkozót az idelátogató Meshaddal egy bisztróban, ahová ő majd „véletlenül" betoppan.

A megjelölt este Halim, meglepetést színlelve, bemutatta barátját, Donovant. Az óvatos Meshad azonban egy egyszerű helloval elintézte és javasolta Halimnak, hogy térjen vissza az asztalukhoz, ha befejezte a barátjával a beszélgetést. Halim túlságosan is ideges volt ahhoz, hogy a karamell témát még csak szóba is hozza Meshadnak és a tudóst cseppet sem érdekelte Halim megjegyzése, hogy barátja, Donovan szinte mindent meg tud venni és egy napon még jól jöhet nekik.

Aznap este később Halim felhívta Donovant és elmondta neki, hogy nem sikerült semmit sem kiszednie Meshadból. A következő este a lakosztályán Donovan arra vette rá Halimt, hogy szerezze meg a sarcelles-i üzemből az Irakba történő szállítás ütemtervét: a CIA ezzel is beéri és leszállnak az ügyről.

Ekkorra a Moszad fülest kapott egy „fehér" ügynöktől, aki a francia kormány pénzügyi berkeiben dolgozott, hogy Irak nem fogadja el a karamellt a dúsított urán helyett. Ennek ellenére Meshad, aki az egész iraki program felelőse volt, talán értékes tag lehet. Csak találnának valamit, amivel közel lehet hozzá férkőzni.

Samira visszatért Irakból és azt tapasztalta, hogy Halimot teljesen kicserélték. Azt állította, hogy előléptették és magasabb fizetést kapott. Hirtelen romantikusabb lett és elkezdte feleségét vendéglőkbe vinni. Már azt is fontolgatták, hogy vesznek egy autót.

Míg Halim tudósnak kiváló volt, világi értelemben teljesen járatlan. Egy este, nem sokkal feleségének visszatérte után elkezdett mesélni neki barátjáról, Donovanról és a CIA-val felmerült problémáiról. Samira iszonyatosan dühös lett. Kirohanása során kétszer is említette, hogy azok bizonyára nem a CIA, hanem Izrael ügynökei.

„Miért érdekelné ez az amerikaiakat?" – visította. „Az izraelieken és anyám ostoba lányán kívül, ki állna veled szóba?!"

Hát egyáltalán nem is volt olyan ostoba.

A két másik teherautó sofőrje, amelyik 1979. április 5-én a Dassault Brequet üzemből a Mirage gépekhez motorokat szállított a francia Riviérán lévő és Toulontól nem messze eső La Seyne-sur-Mer városka hangárjába, nem is törődött azzal, hogy egy harmadik teherautó csapódott hozzájuk az úton.

A Trójai Faló modernkori változatában az izraeliek a Halimtól kapott információ alapján egy ötfős, civileknek álcázott neviot csapatot és egy atomfizikust bujtattak egy nagy fémkonténerbe, akik ily módon a harmadik teherautóval becsusszantak a konvoj részeként a biztonsági területre.

Tudták, hogy az őrök inkább az elszállítandó áruval foglalkoznak, a beérkező áruval kevésbé törődnek. Valószínű, hogy most is csak egyszerű karintéssel engedik be a konvojt. Legalábbis az izraeliek erre számítottak. A velük lévő atomfizikust Izraelből hozták repülővel. Az ő feladata az volt, hogy megmutassa, hová kell a tölteteket tenni az ott tárolt nukleáris reaktormagokra (amelyek előállítása három évet vett igénybe), hogy a lehető legnagyobb rombolást lehessen elérni.

Az ügyeletben lévő őrök egyike új ember volt, csupán pár napja lépett be és olyan kifogástalan referenciákkal érkezett, hogy senkinek sem jutott eszébe, hogy ő emelte el annak a tároló csarnoknak a kulcsát, ahonnan a berendezéseket pár nap múlva Irakba szállítják.

A fizikus stratégiai tanácsai alapján az izraeli csoport öt töltet plasztik robbanószert erősített a reaktormagokra.

Az üzem kapujában álló őrök figyelmét egy váratlan esemény kötötte le. Az történt, hogy kint az utcán egy autó majdnem elütött egy gyalogost, aki egy feltűnően csinos nő volt. A nő nemigen sérülhetett meg, legalábbis a hangszálai biztosan nem, mert a trágárság egész áradatát zúdította a megszeppent sofőrre.

Ekkora már egy kisebb bámészkodó tömeg gyűlt össze, köztük szabotőrök is, akik a hátsó kerítésen másztak át és körülmenve a helyszínre érkeztek. Miután ellenőrizték a tömeget, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy mindegyik francia őr veszélyen kívül van, egyikük hidegvérrel és titokban egy kézi működtetésű távirányítóval felrobbantott egy bonyolult robbanószerkezetet, amely a reaktor alkatrészek 60%-át tönkretette és így 23 millió dolláros kár keletkezett, miáltal az iraki erőmű felállítását több hónappal késleltették. Ugyanakkor meglepő módon a hangárban tárolt egyéb berendezésekben semmi kár nem keletkezett.

Amikor az őrök a hátuk mögött meghallották a robbanást, azonnal a célba vett hangárhoz rohantak. Ezalatt a „balesetes" kocsi elhajtott és a szabotőrök és a „sérült" járókelő – akik kiváló képzést kaptak az ilyen helyzetekre – szép csendben elszivárogtak a különböző mellékutcákon.

A küldetés tökéletes siker volt és komolyan visszavetette Irak terveit és kínos helyzetbe hozta az akkori iraki vezetőt, Szaddam Husszeint.

A Groupe des ecologistes francais nevű környezetvédelmi szervezet, amelyről az eset előtt senki sem hallott, vállalta a felelősséget a robbantásért, jóllehet a francia rendőrség ejtette az ügyet. De a rendőrség titkolózása a szabotázs kivizsgálását illetően egyes újságokat találgatásokra indított a felelőst illetően. A francia Soir például azt írta, hogy a rendőrség „szélsőséges baloldaliakra" gyanakszik, míg a Le Matin azt közölte, hogy az elkövetők Libia megbízásából palesztinok voltak: a Le Point heti hírújság az FBI-ra gyanakodott.

Mások a Moszadot vádolták, de az izraeli kormány hivatalosan elutasította a vádat azzal,hogy ez „antiszemitizmus".

***

Halim és Samira jóval éjfél után ért haza, miután egy balparti bisztróban ráérősen megvacsoráztak. Halim bekapcsolta a rádiót abban a reményben, hogy egy kis zenét hallgasson és lefekvés előtt kicsit lenyugtassa magát. De ehelyett éppen a robbantásról szóló híreket hallotta meg. Halim begyulladt.

Elkezdett rohangálni a lakásban, dobált és lökdösött mindent, ami csak az útjába akadt és érthetetlen dolgokat üvöltött.

Mi bajod van?" Kiabálta túl Samira a csatazajt. „Megőrültél?"

„Felrobbantották a reaktort!" – kiabálta Halim. „Felrobbantották! És most engem is felrobbantanak."

Felhívta Donovant.

Barátja egy órán belül visszahívta. „Ne csinálj semmiféle marhaságot! – óvta. „Nyugodj le. Senki sem hozhatja ezt veled összefüggésbe. Találkozzunk a lakosztályomban holnap este."

Halim még mindig reszketett, amikor megérkezett a találkára. Kialvatlan volt és borostás. Rémesen nézett ki.

„Most majd az irakiak fel fognak akasztani" – nyöszörögte. „Aztán átadnak a franciáknak és fejemet veszik".

„Ehhez a dologhoz neked semmi közöd" – mondta Donovan. „Gondolkozz csak. Senkinek sincs oka, hogy téged okoljon".

„Ez szörnyű, szörnyű. Lehetséges, hogy izraeliek vannak a háttérben? Samira szerint igen. Lehetséges ez?"

„Ugyan ember, szedd már össze magad. Miről beszélsz? Azok az emberek, akikkel nekem kapcsolatom van, nem csinálnak ilyent. Ez valószínűleg valami ipari kémkedés. Ezen a területen nagy a verseny. Hiszen ezt te magad mondtad".

Halim azt mondta, hogy visszamegy Irakba. A felesége mindenképpen elmegy és ő is eleget dolgozott Párizsban. El akart menekülni ezek elől az emberek elől. Bagdadba biztosan nem mennek utána.

Donovan azt remélve, hogy még annak a gyanúját is, hogy az izraelieknek ehhez bármi köze lenne, eloszlassa, tovább hajtogatta az ipari kémkedés és szabotázs elméletét és azt tanácsolta Halimnak, hogy ha tényleg új életet akar kezdeni, akkor az izraelieket kellene megkörnyékeznie. Erre a javaslatára kétszeres oka is volt: egy, hogy önmagát még jobban elhatárolja az izraeliektől, kettő, egy nyílt beszervezési kísérletet tegyen.

„Ők fognak fizetni. Új személyazonosságot kapsz és megvédenek. Ők is kíváncsiak, hogy mit tudsz az üzemről.

„Nem, nem lehet" – válaszolta Halim. „Velük nem! Megyek haza".

ÍGY IS TETT.

(Folytatjuk)

A SZERKESZTŐSÉG POSTÁJÁBÓL

„ÉLETKÉPEK” – MÁSKÉNT

1. Rossz szomszédság török átok? – Nem is olyan biztos.

A számítógép órája szerint éjjel 2 óra 24 perc van, amikor e sorokat írom. Nemcsak egészségi állapotom kényszerít az ébrenlétre, hanem mert roma szomszédaim ünneplése olyan hangerővel dübörög, hogy négy fal közbejöttével elválasztott hálószobámban sem lehet megmaradni. Ez tegnap délután 5 óra óta így megy. Kellő alkoholos hangulatjavítás után együtt üvöltenek a zenével. Kínomban tehát hajnalok hajnalán megfőztem a reggelre szánt kávémat. Észrevettem, hogy még a mosogató vízcsapja is, a konyhaszekrényben lévő edények is átvették a dobolás rezgését. Nyáron mindez az udvaron történik, tehát ha nyitva hagyom az ablakot egy idő után „bennszülött extázis kerülget”. Zenész füllel hallgatva ezt a gajdolást, meglepő hasonlóságot véltem kihallani belőle a zsidó zeneiséggel; ezért tehát nem lepődhettem meg a tegnapi, – november 3-i – esti híradóban hallott hírtől: „Emléktáblát avattak *(na ugyan hol? Hát a Dohány utcában!)* és gyásznapot rendeltek el a romák ellen irányuló támadásokban meghaltak miatt.”

2. Bezzeg…

Amikor én még gyerek voltam, néhány cigánycsalád élt itt a környéken, piacokon árultak ruhaneműt. Nem volt velük semmi baj és a leszármazottaikkal ma sincs. 25 évnyi munkához köthető távollét után hazajöttem nyugdíjba, ugyanez a környék a legrosszabb, a közbiztonságot tekintve elmondhatatlan helyzetben lévő hely lett. A mögöttünk lévő utcába a rendőrök már autóval sem mernek bejönni. Jöjjön csak ide, a már sokféle miniszteri széket kipróbáló, tehát „mindenhez legjobban értő” rendészeti miniszter úr; jöjjenek a szdsz-es „másság-tisztelő”, „drogbarát sztár-író” urak; jöjjenek a romákat minden körülmények között pártolók – próbáljanak itt együtt élni, egyáltalán emberi viselkedést elvárni, remélni a romáktól. Rózsadombról okoskodni, EU-ból bölcselkedni lehet, de szükségtelen.

Házam egyik oldalán galambász cigány lakik. A galambokat dobálással riasztja el (kivéve fizetés, vagy *„egyéb”* anyagi fellendülés esetén, mert akkor petárdával teszi ugyanezt); így aztán az udvaromban főtt csirkeláb, fésű, nadrágszíjcsat, kukorica-csutka, cd-lemez, magnókazetta, kés, kávéskanál, stb. mellett kimondhatatlan mennyiségű fadarab, kő is található „plusz” tárgyként. A másik szomszédom 7 – azaz hét – apró gyermeke előszeretettel kaparta, ütötte a házam falát, (amíg a nem fizetett gáz- és villanyszámla miatt el nem kellett költözniük) úgyhogy lehetetlen volt nyugodtan meglenni a lakásban.

3. Ki is a rasszista és kik szerint?

Az m1 TV-Híradóját nézve, igencsak felháborodtam a liberális és szocialista hangoskodás miatt. Hogy is van ez? Molnár Oszkár, Edelény fideszes polgármestere szót mer emelni, hát mondjon le!!! A volt pénzügyminiszter neje őnagysága ugyanezeket mondja, de finomít a szövegen, hogy ne legyen túl sarkos, neki nem kell lemondania.

Ha Molnár Oszkár nem mondott volna igazat, felelősségre kell őt vonni. De mivel jól tudjuk, hogy igazat mondott, éppen azokat kellene felelősségre vonni, akik nekitámadtak. No, persze, hiszen a zsidó nagytőke – amely felvásárolni akarja Magyarországot – kiszolgálókra lelt az MSZP és az SZDSZ táborában. Igenis a szoc-lib kormányzat kiárusítja az országot Izraelnek. Simon Perez kijelentése *nyilvánosan* hangzott el Magyarország leigázásáról, ezt nem lehet semmibe venni. (N.B. Most együnk sok disznóhúst, mert nem sokára csak maceszt kapunk a lágerben.)

Ha Molnár Oszkár nem mondott igazat a magzatukat megkárosító cigánynőkről, akkor vonják felelősségre. Vajon az őt beperelő cigánynők jogi tanácsadója véletlenül nem zsidó jogász? Mivel semmilyen megbízható cáfolat nem látott napvilágot sem a cigányság, sem az őket mindenben előnyös helyzetbe hozó kormányzat részéről, így tehát *ki kell pontosan vizsgálni* az ügyet. Tessék csak megnézni hány abnormálisan elhízott, gyengeelméjű, minden tekintetben fogyatékos cigánygyereket tart el az állam!!! Ha pedig bizonyossá válik Molnár Oszkár igaza, akkor a cigánynőket kell felelősségre vonni, a kiemelt családi pótlékot megvonni tőlük.

4. Van-e cigánybűnözés?

Ismételten a híradásokra hivatkozom. A bemutatott atrocitások, bűnesetek, a börtönök életéről szóló riportok szereplői kivétel nélkül cigányok. Ez még a kereskedelmi (zsidó-támogatású) tv-csatornák riportjaiból is nyomon követhető, hiába óvatosak. Amikor a miskolci rendőrkapitány állása veszélybe került, mert ki merte mondani, hogy a bűnesetek majdnem teljes egészében cigány elkövetőkhöz köthetők, akkor szó volt arról is, hogy semmiféle nyilvántartás nincs a bűnelkövetők etnikai hovatartozásáról. Nem is kell! A rendőrök, bírók stb. – no és persze a polgárok is – egyik kezükön meg tudják számolni a *nem cigány* elkövetőket.

Kb. két hónappal ezelőtt, délelőtt fél 11-kor a kapuban álltam. Két fiatal cigány (kb. 20-22 évesek) addig kerékpároztak egy autó körül, amíg sikerült nekik kirabolni azt. Esténként már nem csak a kizárólag rézbőrű „hölgyek” állnak kinn utcánkban felkínálva „szolgáltatásaikat”, hanem a fiúk is. Elegáns autókba, elegáns urak mellé szállnak be, és a környéken lakók pontosan tudják, hogy nem mezőgazdasági termelői munkára mennek. Különösebb titkot nem csinálnak belőle a fiúk sem, mert öltözetük, mozgásuk, valamint az, hogy világos nappal is felkínálják magukat a gyanútlan polgárnak, világossá teszi a képletet. A történethez hozzátartozik, hogy a mi utcánk az un. türelmi zóna város felé eső belső határa. A szomszéd utca „kisboltjának” tulajdonosai kartonszámra tartják a közönséges halandó vásárlók előtt „nagykabátnak” nevezett óvszert és pusztán már csak ebből is jó bevétel van.

5. Ki mennyit ér?

Nézegetem a Rádiók, a Televíziók, a Színházak és Hangversenytermek műsorát. Hol vannak a nem zsidó művészek? Vagy aki nem zsidó, az már nem is ér semmit a művészetben, tudományban? Ki a kikiáltott sztárművész? A zsidó felmenőkkel rendelkező, másságát a médiacirkuszokban fennen hirdető, lépten-nyomon hazudozó, de szakmai szempontból nagy senki. No és azok a művészek, akik nem buzik; akik nagy világversenyek díjazottjai? Ők nem kapnak koncerteket, nem kapnak tv-műsort stb.

Egy ízben egy tudós mérnökemberrel beszélgetve, elmondta, hogy nem régen tért haza az Egyesült Államokból, ahol elképedve hallgatta a magyar tudósok, Nobel-díjasok névsorát. Ott valaki „elejtette” azt a megjegyzést, hogy ezért félnek a zsidók a magyar szellemi fölénytől. Ezért kell a magyar oktatást leépíteni.

Más alkalommal arról beszélt egy ismerősöm, hogy itthon a zsidó bankoknál már nem tudja fenntartani munkáját. Hívják Dubai-ba. Kéthavonta öt napot ott tölt, végzi a vállalati pszichológus feladatait, és az arabok között – magyar nő létére – abszolút megbecsülésnek örvend; tisztelik, adnak a véleményére, hívják állandó munkatársnak. Nos, ő mesélte, hogy abba az országba – ahol mindenkinek jól megy – olyan nem-zsidó ember be sem teheti a lábát, akinek esetlegesen izraeli vízum van az útlevelében. A született zsidót meg már messziről elkergetik.

Gondolom a Kedves Olvasók bőven tudnának még alpontokat írni saját környezetük életéből. Sajnos!

Tegyünk már végre ellene valamit, de úgy, hogy a zsidó világuralmat kiszolgáló EU ne beszéljen bele.

Sorstársi üdvözlettel – egyik olvasó

MAGYAR TESTVÉR!

NE OLVASD, NE TÁMOGASD A ZSIDÓK ÉS GYÁVA LAKÁJAIK SZÓCSÖVEIT!
A ZSIDÓ SZELLEM ÖL ÉS BUTÍT!
A SZITTYAKÜRT A BÁTORSÁG, A TE FAJOD SZELLEME!

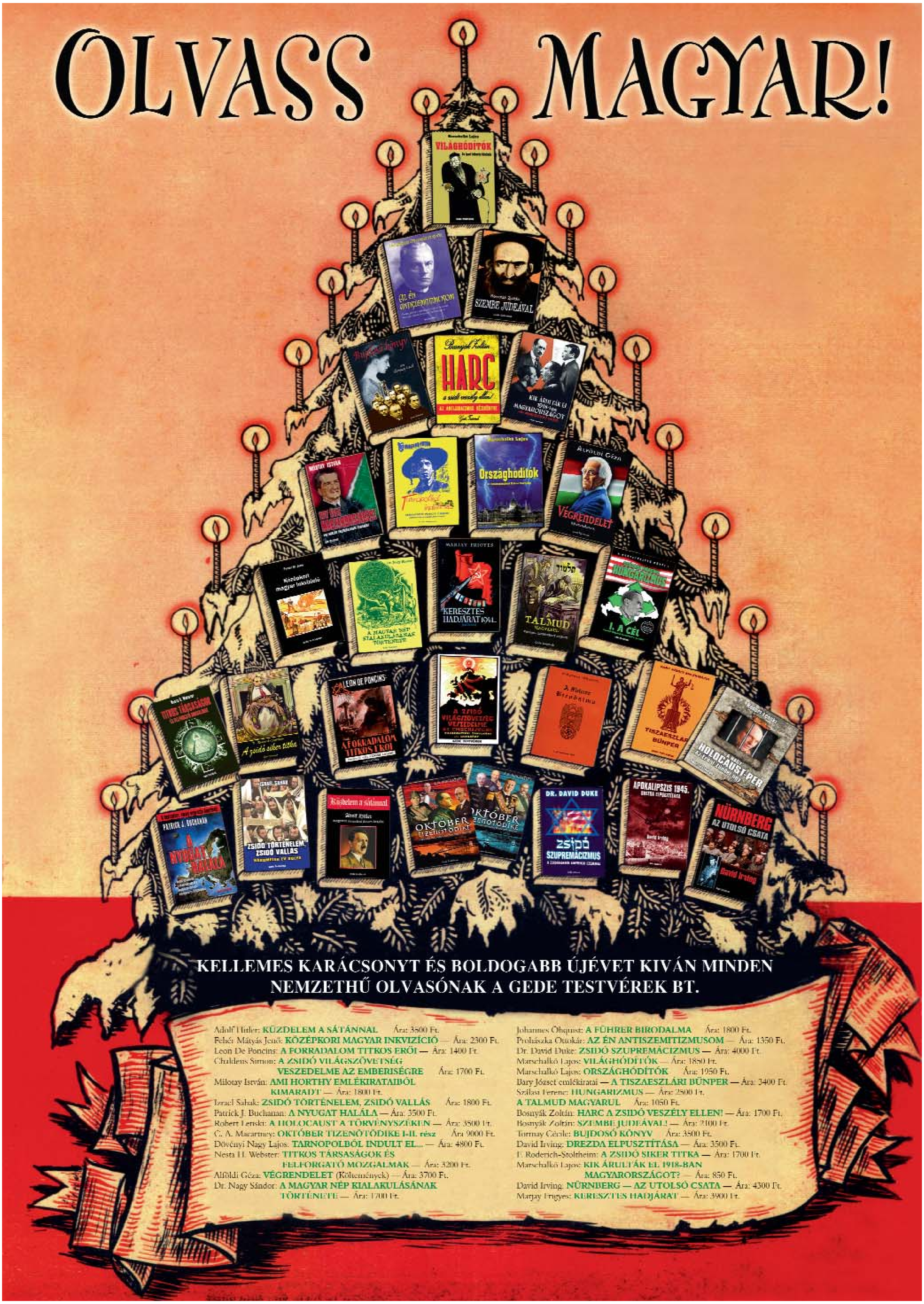
FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:
http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft, Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: (36-1) 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.